

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Л. М. Бюджолд
е най-добрата в жанра
на военната фантастика

ФАНТАСТИКА

38

Локус

ЛОИС МАКМАСТЪР
БЮДЖОЛД

2003

ЗА ЧЕСТТА
НА
ВОР

Авторката е носителка
на наградите
ХЮГО и НЕБЮЛА

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

Лоис Макмастър Бюджолд

За честта на Вор

1.

Море от изпарения се полюшваше между гората и небето – меко и прозрачно сиво. По върховете мъглата вече изгъняваше, пронизана от първите лъчи на слънцето, но в низините все още беше гъста като мляко, натежала от нощния мрак.

Командор Корделия Нейсмит хвърли поглед към специалиста по ботаника, нагласи по-удобно презрамките с оборудването за биологически изследвания и продължи по стръмната пътека нагоре. Отметна непокорен медно-червен кичур от очите си и нетърпеливо го прибра в стегнатия кок на тила. Следващият район за изследване решително ще бъде на по-малка височина, каза си тя. Гравитацията на тази планета бе малко по-слаба от онази на родната Колония Бета. Но комбинирана с разредения планински въздух, тя съвсем не беше от най-подходящите за тежки физически натоварвания.

Горният край на горската пътечка беше обрасъл в гъста растителност. Повървяха известно време покрай пенлив планински поток, промушиха се през зелен тунел и най-сетне излязоха на открито.

Утринният ветрец прогонваше последните остатъци от мъглата и пред очите им се разкри безкрайна поредица от златисти възвишения, които постепенно се издигаха нагоре и завършваха с внушителен, изцяло заледен връх. Над него пламтеше ослепителната звезда на системата, небето имаше наситенозелен цвят. Тревата проблясваше в златисти отенъци, малките планински цветя сред нея бяха като сребристи точки. Двамата изследователи неволно затаиха дъх пред величието на тази девствена красота.

Специалистът по ботаника – мичман Дубауер, извърна глава и й се усмихна, после се отпусна на колене пред една от сребърните туфи. Корделия продължи до върха на възвишението, обърна се и хвърли поглед назад, към вече извървения път. Гората по полегатия склон беше гъста като стена. На около петстотин метра под тях се стелеха млечнобели облаци и закриваха хоризонта. Далеч на запад се виждаха острите като шило върхове на друга планина – близък на тази, която изкачваха.

Корделия си пожела да е далеч долу, в низините. Да се изправи под дъжда и да остави бистрите капки да се стичат по лицето ѝ. Изведнъж ноздрите ѝ се събърчиха, доловили неприятна миризма.

– По дяволите, какво е запалил Розмънт, че вони така? –

промърмори тя.

Отвъд далечното възвишение се издигна стълб мазен дим, вятърът го подхвана и започна да го разнася над притихналата планина. Със сигурност идваше от базовия лагер и тя насочи вниманието си натам.

Тишината се разкъса от далечно просвирване, което набра скорост и се превърна в пронизителен вой. Миг по-късно в небето над главите им се стрелна планетарната совалка, след нея се проточи светеща следа от нажежени газове.

– Какво излитане! – провикна се Дубауер, извил врат към небесната шир.

Корделия включи късовълновия предавател на китката си:

– Нейсмит вика базата. Моля, обадете се.

Отговорът беше тихо съскане. Тя повтори опита си, но резултатът беше същия. Мичман Дубауер разтревожено се надвеси над рамото ѝ.

– Опитай с твоя – заповяда тя, но и неговият късмет беше същия. – Събирай нещата, връщаме се в лагера! С двойно по-голяма бързина!

Затичаха се към ръба на възвишението и отново потънаха в гората, която преди малко бяха напуснали. На тази височина имаше много изкоренени от бурите дървета, клоните им представляваха истински лабиринт. Нагоре се бяха изкачвали с нещо като артистична небрежност, но обратния път им се стори като напрегнато бягане с препятствия. Умът на Корделия светкавично обмисли и отхвърли поне десетина възможни нещастия, всяко по-страшно и по-необичайно от предишното. Като неизвестния вид дракони, изрисувани в полетата на топографската карта, помисли си тя и потисна с цената на доста усилия паниката, която се надигна в душата ѝ.

Най-накрая преодоляха последната отсечка горски терен и отпавиха погледи към просторната поляна, която бяха избрали за базов лагер на експедицията. Корделия зяпна от изненада, сърцето ѝ се сви. Действителността надхвърляше и най-песимистичните ѝ очаквания.

Черният пушек се издигаше над пет безформени купчини, които доскоро бяха спретнати, наредени в кръг палатки. Мястото на совалката отгатък поточето беше маркирано с широки кръгове изгоряла трева. Навсякъде се търкаляха части от екипировка, дори временната тоалетна отвъд склона бе опожарена.

– Господи! – хлъцна мичман Дубауер и тръгна като сомнамбул към поляната. Корделия протегна ръка и го сграбчи за яката.

– Лягай долу и ме прикривай! – просъска тя и предпазливо се насочи към притихналите руини.

Тревата около лагера беше опожарена и смачкана. Умът ѝ с усилие излезе от вцепенението и направи опит за оценка на обстановката. Аборигени, останали неоткрити от средствата за наблюдение? Не, брезентовите палатки очевидно бяха изпепелени с помощта на плазмени лъкове. Дългоочакваните, но все още неоткрити космически пришълци? А може би ставаше дума за вирусна атака, останала неоткрита от роботите за имунни и микробиологични анализи? Или бяха обект на нападение от силите на враждебна планета? Не, едва ли. Шансът да се осъществи топлинен скок по следите на техния кораб наистина бе нищожен. Значи, пришълци?...

С чувство на безпомощност установи, че разсъжденията ѝ правят пълен кръг и се завръщат в отправната си точка. Също като животинчетата на зоолозите в екипа, които тичат до пълно изтощение във вътрешната страна на лекото колело, поставено в клетката. Наведе се и бавно тръгна напред, като внимателно изследваше терена.

Откри го във високата трева край потока, наполовина във водата. Едрото тяло, облечено в широката кафява униформа на Бетианския астрономически институт, лежеше с разперени крайници, сякаш улучено, докато е тичало към прикритието на гората. Протегна ръце и го обърна по гръб, сърцето ѝ се сви от болка.

Беше добросъвестният лейтенант Розмънт. Изцъклените му очи все още носеха следа от тревога, сякаш гледаха нещо, което не одобряваха. Корделия бавно плъзна ръка над клепачите.

После се зае да търси причините за смъртта. Нямаше кръв, рани, счупени кости. Дългите ѝ бели пръсти се прехвърлиха върху черепа. Кожата под гъстата руса коса беше почервеняла и подута – ясен признак за употребата на невропаралитично оръжие. Значи отпадат и космическите пришълци. Сложи главата му в скута си и прокара пръсти по познатите черти, сякаш беше сляпа. Веднага си даде сметка, че сега не е време за траур.

Върна се при изгорелия кръг трева, отпусна се на колене и започна да търси остатъци от комуникационно оборудване. Но нападателите бяха проявили забележително усърдие и сред тревата имаше само овъглен парчета ламарина и полуразтопена пластмаса. По-ценното оборудване не изобщо липсваше.

Зад гърба ѝ прошумоля трева, станърът в ръцете ѝ светкавично се вдигна. Сред жълтеникавата растителност изплува загриженото лице на мичман Дубауер.

– Аз съм, не стреляй! – извика с фалцет той.

– Почти го бях направила. – намръщи се Корделия. – Защо не си стоиш на мястото? – Гласът ѝ премина в шепот: – Добре, ела тук. Трябва да намерим здрав комуникационен панел и да се свържем с кораба. Не се изправяй, защото всеки момент могат да се върнат...

– Кой? – разкривиха се чертите на мичмана. – Кой е направил всичко това?

– Можеш да избираш: новобразилци, бараярци, цетагандийци. Рег Розмънт е убит с невропаралитичен заряд.

Корделия пропълзя до остатъците от палатката, в която държаха събраните мостри и внимателно се взря в обгорелите останки.

– Я ми подай онзи прът. – тихо прошепна тя.

Внимателно започна да рови в пепелта. Палатките вече не пушеха, но продължаваха да изпускат топлина. Като слънцето у дома, помисли си тя и разтърка зачервеното си лице. Почернялата материя се разпадаше като пепел от изгоряла хартия. Прехвърли пръта над полуразголен контейнер и внимателно го придърпа към себе си. Най-долната клетка беше сравнително запазена, но вратичката заяждаше. Корделия уви ръка с част от ризата си и направи безуспешен опит да я отвори. После вдигна глава и след няколко минути внимателно претърсване на околността, откри това, което щеше да замести чука и длетото. Със съжаление установи, че ще се наложи да използва металическите части на сложен и изключително скъп апарат за метеорологически изследвания. С помощта на тези примитивни инструменти и грубата сила на Дубауер най-сетне успяха да отворят вратичката на клетката. Металът рязко изтрака и двамата подскочиха.

– Бинго! – промърмори Дубауер, моментално съзрял комуникационния панел.

– Да го пренесем до потока. – предложи Корделия. – Тук сме напълно беззащитни. Кожата ми настръхва, като си помисля, че вече ни наблюдават от върха на възвишението...

Приведени напред, двамата бързо се насочиха към прикритието на дърветата. Дубауер спря за миг пред тялото на Розмънт, лицето му почервения от гняв.

– Ще си платят за това! – просъска той. – Които и да са!

Корделия само поклати глава.

Отпуснаха се на колене в хралалака и включиха портативния апарат. От него се разнесе тихо съскане, после лампичката примигна и угасна. Корделия го разтърси и зеленият сигнал отново се появи. Тя побърза да се включи на дежурната честота.

– Командор Нейсмит вика изследователски кораб „Рене Магрит“.
Моля, обадете се!

Репродукторът пропука след няколко спираци дъха секунди на
напрежение.

– Тук лейтенант Стабън. Наред ли е всичко, командоре?

– Приблизително – отвърна Корделия. – А как е при нас? Какво се
случи?

В репродуктора се появи гласът на доктор Улъри, заместник на
Розмънт, който беше ръководител на научната програма на
експедицията.

– Лагерът беше обкръжен от бараярски военен патрул, който запо-
вяда да се предадем. Заявиха, че са открили това място преди нас и то
им принадлежи по право. После някакъв смахнат изпразни плазмения си
лък срещу нас и стана истински ад. Рег ги задържа със станъра си, а ние
хукнахме към совалката. Тук горе има един бараярски кораб от клас „ге-
нерал“, с който в момента си играем на криеница. Надявам се, разбирате
какво искам да кажа...

– Не забравяйте, че сте в открит ефир! – остро го прекъсна
Корделия.

Доктор Улъри се поколеба:

– Ясно... Те все още настояват да се предадем. Дали са пленили
Рег?

– Аз съм тук с Дубауер. Налице ли са останалите?

– Всички, с изключение на Рег.

– Рег е мъртъв.

Възкликанието на Стабън потъна в пукота на статичното
електричество.

– Стю, ти поемаш командването! – нареди Корделия. – Слушай ме
внимателно. Не трябва да се доверяваш на онези извратени разбойници.
Повтарям: никакво доверие! И дума не може да става за капитулация!
Чела съм част от разузнавателните сводки за корабите от клас
„генерал“. Превъзхождат ни почти във всичко: въоръжение, броня, чис-
леност на екипажа. Но не и в бързина. Следователно, трябва да излезеш
от обсега на оръдията им и да се държиш на почетно разстояние. Ако се
налага, върни се чак до Колония Бета, но не рискувай! Ясно ли е?

– Не можем да ви изоставим, командоре!

– Но не можете и да ми изпратите совалка, преди да се отървете от
бараярците, нали? Ако ни пленят, ще имаме някакъв шанс да бъдем ос-
вободени чрез политически преговори. Но решиш ли да ни

освобождаваш с груба сила, положително ще се стигне до нещастие. Защото все някой ТРЯБВА да се прибере у дома и да докладва за инцидента, нали? Искам потвърждение!

– Потвърдено. – долетя мрачният глас на лейтенанта. – Но имам един въпрос, командоре... Колко дълго смятате, че ще успеете да се държите настрана от тези смахнати копелета? Рано или късно ще ви засекаат!

– Колкото по-късно, толкова по-добре! – отсече Корделия. – А сега, изчезвай!

Понякога си бе представяла, че корабът функционира без нея, но нито веднъж – без Розмънт. В момента най-важното беше Стабън да не се прави на герой. Бараярците съвсем не бяха аматьори.

– Отговаряш за живота на петдесет и шест души! – добави в микрофона тя. – Можеш да смяташ, нали? Петдесет и шест е повече от две. Край на предаването.

– Късмет, Корделия... Край.

Корделия изправи гръб, опипа с очи малкия предавател и въздъхна:

– Уф... Нещата се развиват доста необичайно...

– Изявлението на деня! – язвително присви устни мичман Дубауер.

– Точно така – погледна го тя. – Не зная дали забеляза...

Изведнъж млъкна, доловила някакво движение в тревата. Скочи на крака, ръката ѝ се плъзна към станъра. Но високият бараярски войник с насечено от бръчки лице и униформа в защитен цвят беше по-бърз. Най-бърз обаче се оказа Дубауер. Ръцете му я сграбчиха, тялото ѝ политна назад. Станърът и комуникационният панел отлетяха от ръцете ѝ в момента, в който до ушите ѝ достигна резкия пукот на невропарализиращ заряд. Започна да се търкаля по стръмния склон, пред очите ѝ в бърза последователност се завъртяха дървета и тревички, прорязвани от ивици изумрудено небе. После главата ѝ се удари в нещо твърдо и всичко потъна в мрак.

* * *

Отпуснала глава върху влажния мъх, Корделия бавно напълни дробовите си с въздух, в ноздрите я удари миризма на гнило. Направи опит да се дръпне от нея и болката избухна под черепа ѝ с хиляди ослепителни светкавици.

Простена, пред погледа ѝ заиграха разноцветни кръгове. Опита се да фокусира очите си върху най-близкия предмет, който се намираще на около метър и половина от нея.

Предметите се оказаха два – груби черни ботуши, потънали в калта. Краката над тях бяха обути в масленозелени панталони на зелени и сиви ивици, леко разкрячени в стойка „свободно“. Като потисна желанието си да скочи на крака, тя отпусна глава върху черния мъх и я премести така, че да вижда по-добре бараярския офицер.

Първото, което видя, беше собствения ѝ станър. Малкият сив правоъгълник лежеше в широка и силна длан, дулото му сочеше право в гърдите ѝ. Очите ѝ механично потърсиха невропаралитичното му устройство. Коланът на офицера бе натезал от оръжие и спомагателно оборудване, но кобурът за устройството на дясното му бедро беше празен, също като онзи на лявото, в който трябваше да бъде плазменият му лък.

Беше малко по-висок от нея, едър и широкоплещест. Разрошената му коса бе леко прошарена, а сивите му очи – студени и внимателни. От цялата му фигура се излъчваше доста нехарактерна за бараярски офицер отпуснатост, която се подчертаваше още повече от измачканата униформа и пресния червен белег на дясната скула. Изглежда и неговият ден не е бил от леките, помисли си Корделия. После блестящите точки отново се появиха пред нея, главата ѝ безсилно клюмна назад.

Когато се свести, ботушите ги нямаше. Вдигна очи на няколко сантиметра и го видя спокоен и търпелив, седнал на повален дънер на няколко крачки от нея. Направи безуспешен опит да победи гаденето в стомаха си, изви се настрана и повърна.

Вражеският капитан се размърда, но остана на мястото си. Тя пропълзя до поточето в дъното на ладийката, бълбукащо само на няколко метра по-нататък, изплакна устата си с ледената вода и плисна няколко шепи върху пламналото си лице. Веднага се почувства по-добре. Надигна се до седнало положение и изграчи:

– А сега, какво?

Офицерът сведе глава в някакъв намек за любезност.

– Аз съм капитан Арал Воркосиган, командир на имперския боен кораб „Генерал Воркрафт“. Представете се, ако обичате.

Гласът му беше приятен баритон, в говора му се долавяше лек акцент.

– Командор Корделия Нейсмит от Астрономическия център на Бета – отвърна тя, после обвинително добави: – Работим по научна програма, корабът ни не е военен...

– Забелязах – язвително отвърна той. – Къде са останалите членове на експедицията ви?

– Това вие трябва да знаете по-добре от мен – присви очи

Корделия. – Бях високо в планината, близо до върха. Помагах на нашия специалист по ботаника. – В гърдите й потрепна страх: – Не сте ли го виждали? Той е мичман, благодарение на него се озовах в тази долчинка в момента на нападението...

Мъжът хвърли поглед към хълмчето, от което тя вероятно се беше изгъркаляла. Кога стана това? Преди минута, час, ден?

– Младеж с кестенява коса?

Сърцето й пропусна един такт.

– Да.

– Не можете да направите нищо за него.

– Но това е убийство! Той беше въоръжен само със станър! – Очите й гневно проблеснаха: – Защо нападнахте хората ми?

Мъжът замислено почука дланта си с плоската част на оръжието.

– Вашата експедиция трябваше да бъде арестувана за нарушаване на бараярското космическо пространство. Предпочитахме това да стане без насилие, но нещата се развиха по друг начин. Аз бях улучен от парализиращ заряд и когато дойдох на себе си, видях лагера ви в състоянието, в което го видяхте и вие...

– Много добре! – просъска Корделия и усети как устата й се запълва с жлъчка: – Радвам се, че Рег ви е дал да се разберете, преди да му видите сметката!

– Ако имате предвид онзи рус младеж на площадката, който прояви безспорна смелост, трябва да ви разочаровам – погледна я в очите капитанът. – Той беше толкова неопитен, че едва ли би улучил къща на десет метра от себе си. Не зная защо вие, бетианците, изобщо обличате военни униформи. Подготовката ви е по-слаба от тази на деца, излезли на пикник... Ако заплащането ви зависи от военния чин, аз наистина нямам какво да кажа...

– Той беше геолог, а не наемен убиец! – остро отвърна тя. – А вашите прехвалени войници не успяха да пипнат моите „деца“, нали?

Вещите му се сляха в една линия и Корделия побърза да млъкне. Прекрасно, каза си тя. Още не ме е докоснал, а аз вече започнах да пея.

– Как не, как не... – проточи с лека ирония Воркосиган и насочи станъра към комуникационния панел, захвърлен край потока. От кутиятката се изви тънка струйка дим. – Какви заповеди дадохте на кораба си, когато бяхте информирани за успешното му бягство?

– Дадох им пълна свобода на действие – промърмори тя и направи опит да се концентрира.

– Отлична заповед, особено когато подчинените ти са бетианци –

презрително изсумтя той. – Поне сте сигурна, че ще я изпълнят...

О, стига вече! Сега е мой ред!

– Хей! – рязко вдигна глава тя. – Аз зная защо съм изоставена от хората си, но какво ще кажете вие? Нима е толкова лесно да зарежеш командира си, дори когато той е бараярец? – Тялото ѝ рязко се надигна и зае седнало положение: – А кой ви е парализирал, след като твърдите, че Рег не е в състояние да улучи дори къща?

Пипнах го, въздъхна доволно тя, забелязала бързината, с която старъра прекрати играта си и отново се насочи към гърдите ѝ.

– Това не е ваша грижа – спокойно заяви капитанът. – Имате ли резервен комуникационен панел?

Охо! Нима този надут бараярец е изправен пред бунт? Отлично! Врагът трябва да бъде объркан.

– Не – отвърна на глас Корделия. – Вашите войници изпотрошиха всичко.

– Няма значение – каза Воркосиган. – Зная откъде да вземем... Можете ли да вървите?

– Не съм сигурна – поколеба се тя и бавно се изправи на крака. Главата ѝ бе пронизана от такава болка, че неволно вдигна длан и я притисна към челото си.

– Контузията ви не е сериозна – хладно я успокои той. – Една разходка ще ви се отрази добре.

– Дълга ли? – безсилно прошепна тя.

– Не особено. Около двеста километра...

– Приятно пътуване – промърмори Корделия и усети как краката ѝ изневеряват.

– Ще ми отнеме два дни, ако съм сам... Предполагам, че с вас ще продължи повече, нали сте геолог или какво беше там...

– Астрокартограф.

– Моля, станете – подкани я той, наведе се и ѝ протегна ръка. Докосна я с видимо нежелание. Тялото ѝ беше сковано и премръзнало, дори през дебелия ръкав на дрехата си усети топлината на пръстите му. Воркосиган я побутна към склона, в поведението му пролича решителност, примесена с леко нетърпение.

– Май се надценявате – отбеляза тя. – Как мислите да осъществите своя поход с пленник? Ами ако ви пробия главата с някой камък, докато спите?

– Ще поема този риск.

Стигнаха върха на възвишението и Корделия безсилно се облегна

на близкото дърво. С чувство на завист установи, че Воркосиган дори не се бе задъхал.

– Няма да мръдна оттук, преди да погребва своите офицери! – решително заяви тя.

– Това би било чиста загуба на време и енергия! – раздражено я погледна той.

– Няма да ги оставя на лешоядите! Те не са животни! Вашите бандити може и да знаят стотици начини за убиване, но никой не може да разчита на толкова достойна смърт! Защото именно моите хора умряха като войници!

Той продължително я изгледа, изражението му остана напълно безизразно. Накрая сви рамене и процеди:

– Много добре.

Корделия се насочи към края на полянката, спря на място и недоумяващо се огледа.

– Той беше тук. Вие ли го преместихте?

– Не. Едва ли би могъл да пропълзи кой знае колко далеч. Състоянието му беше тежко...

– Но вие казахте, че е мъртъв!

– И наистина е така. Тялото му обаче все още имаше признаци на живот. Вероятно невропарализиращият заряд не е улучил малкия мозък...

Корделия тръгна по следата от смачкана растителност, проточила се към върха на възвишението. Воркосиган мълчаливо я последва.

– Дубауер!

Втурна се към сгърчената сред храсталците фигура в кафява униформа. Отпусна се на колене, в същия момент мичманът потръпна и се обърна по гръб, върху бледото му лице се появи странна гримаса. Треска? – объркано се запита тя, после изведнъж всичко си дойде на мястото. Извади носна кърпа, прегъна я надве и побърза да я тикне между зъбите на Дубауер. Устата му вече беше окървавена, вероятно от предишните конвулсии. След две-три минути от гърдите му се откърти тежка въздишка и тялото му замря.

Корделия се зае да го преглежда. Очите му изведнъж се отвориха и сякаш я хванаха на фокус. Пръстите му безсилно се вкопчиха в ръцете ѝ, от устата му започнаха да излитат тихи, насечени стенания. Тя направи опит да укроти животинската му възбуда. Погали го по челото, внимателно избърса кървавата пяна от устните му. И той наистина се успокои.

Извърна се към Воркосиган, в очите ѝ имаше сълзи на гняв и болка:
– Лъжец! Той не е мъртъв, а само ранен! Има нужда от медицинска помощ!

– Държите се неразумно, командор Нейсмит. Никой не може да се възстанови от пораженията на невропаралитичен заряд.

– Така ли? Откъде знаете какви поражения е нанесло вашето противно оръжие? Нима някога сте ги изпитали на гърба си? Той все още вижда, чува и усеща – значи не можете да го обявите за труп, само защото така ви изнася!

Лицето му беше безизразна маска.

– Ако желаете, ще прекратя страданията му. Бойният ми нож е достатъчно остър, за да му пререже гърлото бързо и безболезнено. Мога и да ви го отстъпя, ако решите сама да свършите това, като негов командир...

– Така ли бихте постъпили, ако тук лежеше един от вашите бойци?

– Разбира се. А и той би го направил за мен. Никой не би пожелал да живее в подобни мъки...

Тя бавно се изправи, в очите ѝ се появи хладно учудване:

– Да си бараярец май е равностойно на това да живееш сред човекоядци!

Настъпи продължително мълчание, нарушено след няколко минути от тихия стон на Дубауер.

– Е, добре – промърмори Воркосиган. – Какво предлагате?

Корделия вдигна ръка и разтърка челото си. Беше безсилна да разкъса тази маска на каменно спокойствие насреща си. Стомахът ѝ бе болезнено свит, езикът ѝ – надбялял, краката ѝ трепереха от изтощение. Ниско ниво на кръвната захар и повишена реакция на болката, механично прещени тя.

– Къде сте решили да ме водите?

– На едно място, където са складирани хранителни припаси, оръжие и свързочна техника. Място, чиито координати зная единствено аз... Добера ли се до него, ще бъда в състояние да... хм... направя известни корекции в създалата се обстановка...

– Там има ли лекарства и медицинско оборудване?

– Да – неохотно призна той.

– Тогава ето как ще постъпим: тръгвам с вас и ще направя всичко възможно да ви помагам, при положение, че вземем Дубауер и действията ви не поставят под заплаха екипажа на кораба ми!

– Невъзможно! – поклати глава Воркосиган. – Той не е в състояние

да върви.

– Ще върви, макар и с известна помощ от наша страна.

– А ако откажа? – раздразнено я изгледа той.

– Тогава имате избор: или ни зарязвате тук, или ни убивате и двамата! – Отмести очи от блестящото острие на ножа, вирна брадичка и зачака.

– Аз не убивам пленниците си.

Тя въздъхна с облекчение, моментално оценила множественото число, до което прибягна Воркосиган. Очевидно мозъкът на този странен тип най-после реши да причисли Дубауер обратно към царството на живите. Клекна до мичмана и направи опит да го вдигне на крака, едновременно с това се помоли на Бога да не получи порция невропаралитичен газ.

– Много добре – капитулира накрая той и ѝ отправи продължителен поглед: – Вземаме го, но не забравяйте, че трябва да се придвижваме с максимална бързина.

Корделия успя да изправи Дубауер, праметна тежката му ръка през рамото си и го повлече напред. По всичко личеше, че той разбира какво му се говори, но не може да координира гласните си струни.

– Ето, виждате ли? – задъхано се усмихна тя. – Той може да ходи! Просто му трябва мъничко помощ...

На свечеряване стигнаха края на поляната. Лъчите на слънцето се спускаха косо над гората, златистата трева се покри със сенчести ивици и заприлича на тигрова кожа. Воркосиган спря.

– Ако бях сам, щях да се справя и с неприкосновения запас храна, който държа на колана си. Но сега сме трима и трябва да потърсим още нещо за хапване сред останките от вашия базов лагер. Докато аз върша това, вие ще имате време да погребете другия си офицер...

Корделия кимна.

– Потърсете и нещо, с което може да се копае – помоли тя. – Първо ще трябва да се погрижа за Дубауер.

Воркосиган махна с ръка и се насочи към опожарената площадка. Корделия успя да изрови два полуобгорели чаршафа от мястото, на което някога се издигаше женската палатка. Но това беше всичко. Нямаше дрехи, нямаше сапун и лекарства, нямаше дори кофа, в която да подгрее вода. В крайна сметка замъкна мичмана до потока и проми раните му с ледена вода. Подсуши го с един от чаршафите, повлече обратно униформата му в маскировъчен цвят, а долната част на тялото му уви с втория чаршаф, който се проточи до земята като индийски саронг.

Клетникът стенеше и потръпваше, но не оказваше съпротива.

Междувременно Воркосиган откри два сандъка с хранителни припаси. Етикетите им бяха изгорели, но съдържанието се оказа непокътнато. Корделия разкъса един от сребристите пликове, смеси съдържанието му с вода от потока и откри, че разполага с овесено брашно, подсилено със соя.

– Отлично – зарадва се тя. – Той положително ще може да яде подобна храна. Какво има в другия сандък?

Воркосиган повтори експеримента й. Отсипа малко вода в плика, разклати го и помириша получената смес.

– Не съм сигурен – промърмори той. – Мирише доста странно, може би е развалено...

Корделия пое плика от ръцете му и приближи нос до гъстата бяла субстанция с остра и доста неприятна миризма.

– Всичко е наред – обяви тя. – Това е пастет от изкуствен рокфор, който се смесва с някои видове салати... – Облегна се назад и замислено поклати глава: – Силно калорична храна, точно това, от което се нуждаем... Дали в склада на колана ви ще се намери и лъжица?

Воркосиган откачи някакъв предмет от кукичката и безмълвно й го подаде. Оказа се универсално сгъваемо ножче, което имаше и лъжица, майсторски скрита в дръжката.

– Благодаря – промърмори Корделия и за пръв път се усмихна. Имаше чувството, че се намира пред фокусник, който задоволява всичките й желания.

Воркосиган сви рамене и се отдалечи. Искаше да продължи претърсването веднага, тъй като скоро щеше да се мръкне. Корделия се зае да храни Дубауер. Той се оказа ужасно гладен, но не беше в състояние да се справи сам.

След малко Воркосиган отново се появи.

– Вижте какво открих – промърмори той и й подаде малка геоложка лопатка, с чиято помощ се вземаха проби от почвата. – Не е особено подходяща за целта, но друга няма.

– Беше на Рег – пое я Корделия. – Ще свърши работа.

Отведе Дубауер до мястото, което предварително бе избрала, помогна му да се облегне на близкия дънер. Напомни си да потърси подходяща пръчка за нещо като бастун или патерица, после се залови за работата. Очерта груб правоъгълник върху тревата и заби малката лопатка в меката почва. Оказа се обаче, че тя е мека само на повърхността, а отдолу е пълно с жилави коренища и камъни. Бързо остана без дъх.

– Открих няколко сухи лампи – обяви внезапно изскочилият от мрака Воркосиган. В ръцете му изпука предмет с формата на молив, от него изскочи трепетлива, но ярка синьо-зелена светлина. Приклепна до очертанията на гроба и започна да я наблюдава с критичен интерес.

Тя нервно се залови да изхвърля изкопаната пръст. Махай се, просетена безмълвно душата ѝ. Махай се и ме остави да погребва другаря си на спокойствие! После в главата ѝ се появи нова мисъл и Корделия неволно потръпна. Може би няма да ми позволи да довърша гроба, може би губя прекалено много време! Лопатката потъна в пръстта с удвоено усърдие.

– С това темпо на работа и другата седмица ще си бъдем тук – отбеляза той.

Дали няма да е по-добре, ако го фрасна с лопатата? – гневно се запита тя. Само един път, но яко!...

– Идете при своя ботаник. – промърмори той и протегна ръка. Едва сега Корделия си даде сметка, че ѝ предлага помощта си.

– Ох – с облекчение въздъхна тя и покорно му подаде лопатката.

Той я остави на земята до себе си, свали ножа от колана си и бързо обряза треволяците в очертания правоъгълник. После се залови да копае и тя беше принудена да признае, че го прави далеч по-бързо и по-майсторски от нея.

– От какъв вид са тукашните лешояди? – попита между две движения той, – Питам, за да знам колко дълбоко трябва да се копае...

– Не съм много сигурна – отвърна тя. – Тук сме едва от три дни. Екосистемата е доста сложна, макар че основните ниши са запълнени...

– Хм...

– Лейтенант Стабън, главен зоолог на експедицията, откри двойка гигантски тревопасни стеножки, които бяха оглозгани доста добре... Успя да хвърли един поглед и на евентуалния нападател – някакво същество, което нарече „надут рак“...

– Какви са размерите му? – попита с повишен интерес Воркосиган.

– Не ги спомена... Виждала съм снимки на земните раци, не са особено големи... Може би колкото човешка длан.

– Мисля, че дълбочина от един метър ще бъде достатъчна – промърмори той и отново се залови за работа. Лопатата се забиваше дълбоко, движенията му бяха икономични и сигурни.

Осветено изотдолу от студената синкава светлина, лицето му изглеждаше хладно и решително – с масивна челюст, прав нос и гъсти вежди. Корделия забеляза дълбок белег вляво на брадичката му. Изведнъж

й заприлича на краля на джуджетата от някоя северна приказка, заел се да пробие дупка в земята...

– Край палатките видях един прът – обади се тя. – Мога да прикрепя лампата към него, така сигурно ще виждате по-добре...

– Става – промърмори той.

Корделия се насочи към лагера и лесно откри пръта, който още сутринта бе забелязала зад палатките. Върна се при ямата, прикрепи фенера към върха на пръта с помощта на няколко дълги тревни стръка и го заби в меката почва. После се сети за патериците на Дубауер и отново тръгна към гората.

Изведнъж спря, вдигна глава и се извърна към Воркосиган:

– Чухте ли нещо?

– Какво? – изправи се на колене той. Най-сетне беше започнал да се поти.

– Нещо като скърцане, дойде откъм гората...

Той изчака една минута, после поклати глава и отново хвана лопатата.

– Колко студени фенера имаме?

– Шест.

Малко. Никак не й се искаше да запали два наведнъж. Готвеше се да го попита дали ще има нещо против известно време да копае на тъмно, когато звукът отново се появи – по-силен и по-близък...

– Там има нещо!

– Разбира се, че има – вдигна глава Воркосиган. – Въпросът е...

Трите звяра нахлуха едновременно в кръга от бледа светлина. Корделия успя да зърне стегнатите им тела, покритите с черна козина крака, четирите очи като копчета върху лишените от врат глави, острите като бръснач жълтеникави клюнове, от които излизаше смразяващо дъха съскане. Бяха големи колкото прасета.

Воркосиган реагира мигновено и ръбът на лопатата се стовари върху главата на най-близкия звяр. Вторият скочи към тялото на Розмънт, заби клон в ръката му и направи опит да го издърпа по-далеч от светлината. Корделия вдигна пръта и с всичка сила го стовари върху муцуната му. Звярът изсъска, прехапа върха на алуминиевия прът и неохотно отстъпи.

Успял да извади бойния нож, Воркосиган нададе пронизителен вик и се втурна срещу третото чудовище. Нанесе му няколко удара, като същевременно го риташе с тежките си ботуши. Звярът докопа крака му с извитите си нокти, земята почервения от кръв. Но капитанът успя да

забие ножа си до дръжката в косматото тяло и хищникът отстъпи по следите на другите, издавайки пронизително съскане. Воркосиган бръкна в кобура на Корделия и измъкна станъра. Стори го с цената на известни усилия и няколко сподавени ругатни, тъй като кобурът беше предназначен за доста по-обемистия невропаралитичен заряд и станърът се беше заклешил на дъното.

– „Надут рак“, а? – задави се от гняв Корделия. – Ех, този Стабън! Ще го скалпирам! – Изведнъж млъкна, смаяна от грозния си, необичайно писклив глас.

Воркосиган избърса острието на ножа си от кръвта и го върна в канията.

– Мисля, че гробът трябва да бъде поне два метра дълбок – промърмори той. – А дори и повече...

Корделия кимна, от гърдите ѝ се отрони тежка въздишка. Изправи скъсения прът и попита:

– Как е кракът ви?

– Ще се оправи. Вие по-добре се погрижете за вашия мичман.

Ръмженето и съскането беше събудило Дубауер от дрямката. Изправен на колене и лакти, той се готвеше да запълзи нанякъде. Корделия направи опит да го успокои, стреснато установи, че раненият отново изпада в шок.

Воркосиган обработи драскотината на крака си с комплекта за спешна помощ, който се поклащаше на колана му. После отново хвана лопатата. Скоро ямата стана толкова дълбока, че от нея стърчаха единствено шията и главата му. Пръстта изхвърляше с помощта на кутията за ботанически мостри, която без колебание опразни от съдържание. Някъде към полунощ изпълзя от ямата и уморено въздъхна:

– Мисля, че е достатъчно... Ако имахме плазмен лък, щяхме да се оправим за пет секунди...

Дишаше тежко, лицето и ръцете му бяха покрити с кал. Край потока в долния край на поляната започна да се трупа мъгла.

Заедно завлякоха тялото на Розмънт до ръба на ямата. Воркосиган вдигна глава и колебливо попита:

– Искате ли дрехите му за вашия мичман?

Въпросът беше практичен и напълно уместен. Корделия потръпна при мисълта, че трябва да спусне Розмънт в земята гол, едновременно с това съжали, че не се бе сетила по-рано, когато Дубауер трепереше от студ. Поклати глава и започна да съблича униформата от вкочаненото тяло на Розмънт. Имаше чувството, че обработва някаква гигантска

кукла. Най-накрая свърши и побърза да бутне трупа в ямата. Той се плъзна надолу и падна по гръб на дъното с тежък тътен.

– Само минутка – прошепна тя, извади носната кърпичка от дрехите на Розмънт и скочи в гроба. Наведе се и внимателно покри лицето му. Жестът беше безсмислен, но така Корделия се почувства далеч по-добре. Воркосиган протегна ръка и я издърпа обратно.

Запълниха гроба много по-бързо, отколкото го бяха изкопали. Отгъкваха го дълго и внимателно.

– Ще прибегнете ли до някакъв ритуал? – попита Воркосиган.

Корделия мълчаливо поклати глава. Не беше в състояние да рецитира кухите и лишени от смисъл думи на погребалната церемония. Просто коленичи до гроба и отправи към небето една безмълвна, но затова пък къде по-искрена молитва. Стори й се, че духът на мъртвия другар проплясва с криле, издига се към небесната шир и изчезва, лек като перце...

Воркосиган търпеливо я изчака да свърши.

– Стана късно – промълви той. – Имаме най-малко три основателни причини да се въздържим от препъване в мрака. Затова предлагам да прекараме тук остатъка от нощта. Аз пръв ще остана на пост. Още ли изпитвате желание да ми пръснете главата с някой камък?

– Дори през ум не ми минава – увери го тя и беше напълно искрена.

– Много добре. Ще ви събудя по-късно.

Воркосиган започна дежурството с кратка обиколка на поляната. В ръцете си държеше един от последните фенери. Светлинката примигваше като светулка сред гъстата растителност. Корделия се отпусна по гръб до заспалия Дубауер. Звездите бяха бледи, полуприкрити от съгътяващата се мъгла. Една от тях може би е нейния кораб... Или пък на Воркосиган. Не, вече са прекалено далеч, за да се виждат...

Изпита усещането, че е куха. Енергия, воля, желания – всичко това се източи като вода между пръсти и потъна в дълбоки пясъци. Погледна Дубауер, въздъхна и се опита да затвори съзнанието си за отчаянието. Аз все още съм командор, напомни си тя. Разполагам с кораб и екипаж, който продължава да изпълнява моите заповеди. Ти също ми служиш, мичман. Въпреки че в момента трудно можеш да служиш дори на себе си...

Тази мисъл изведнъж се превърна в тънка, но здрава нишка към прозрението. В душата й нахлу необикновено спокойствие, а после дойде и сънят.

2.

Разпределиха багажа в импровизирани раници, съшити от парчета брезент и започнаха слизането. Утрото беше сиво и намръщено. Корделия държеше Дубауер за ръка и внимателно го водеше по тясната пътека. Тя не знаеше дали мичманът я познава, но беше сигурна, че предпочита нейната компания и се държи настрана от Воркосиган.

Гората ставаше по-гъста, дърветата – по-високи. Воркосиган се принуди да разчиства с нож храсталациите по пътя им. Излязоха на брега на потока и продължиха по течението му. Лъчите на слънцето пронизваха гъстия покров от листа, проблясваха върху водата, разкриваха за миг кафявите камъни, пръснати по дъното като бронзови монети, после проблягаха по ярката зеленина на крайбрежните мъхове.

Миниатюрните живи организми, които запълваха екологичните ниши, заети на Земята от насекомите, тук съществуваха по законите на радиалната симетрия. Над бистрата вода на потока се полюшваха прозрачни облачета от малки мушици, които бяха кръгли като медузи и мънички като сапунени мехурчета. Корделия ги гледаше и се усмихваше. Вероятно и Воркосиган изпита удоволствие от красивата им мантия над потока, тъй като забави убийственото си темпо и обяви почивка.

Пиха вода от потока, отпуснаха се на брега и с интерес загледаха танца на живите мехурчета около пръските на малкия водопад. Воркосиган се оттегли крачка назад, облегна гръб на близкото дърво и затвори очи. Корделия си даде сметка, че и той е на прага на изтощението. Започна да го оглежда с открито любопитство, възползвайки се от факта, че за момента е извън обсега на умните му, всевиждащи очи. Поведението му беше безупречно, пропито от достойнството на професионален войник. Тя обаче не можеше да се отърве от неясното чувство за тревога, което обикновено се появява, когато човек пропуска нещо важно... Изведнъж паметта ѝ се прочисти, нещата заеха местата си със смразяваща яснота.

– Сетих се кой сте! – извика тя. – Воркосиган, „Касапинът на Комар“!

Прехапа устни, но вече беше късно. Клепачите му трепнаха и се вдигнаха, на лицето му се появи странно изражение.

– Какво знаете вие за Комар? – попита на глас той, от тона му ясно пролича, че само от възпитание пропуска някое обидно определение от

рода на „невежа бетианка“...

– Това, което знаят всички. Водили сте една безсмислена война, за да прибавите към владенията си поредната топка от камък и пясъци... Превзели сте планетата с груба сила, принудили сте правителството ѝ да приеме условията ви, а след това сте ги избили до крак! Вие сте бил командир на експедицията... Или греша? Доколкото си спомням, онзи Воркосиган, който е получил прозвището „Касапинът на Комар“, е бил адмирал... А вие твърдите, че не убивате пленниците си...

– Аз бях.

– Затова ли ви понижиха? – изненада се тя. Винаги бе вярвала, че подобно поведение е нещо обикновено за жителите на Бараяр.

– Не. Понижиха ме заради последиците. – Отговаряше с видимо нежелание, но все пак продължи: – Нещата излязоха от контрол. Бях им дал дума, че ще бъдат пощадени. МОЯТА дума! Но политическият офицер на армадата не изпълни заповедта ми и ги изби. Зад гърба ми. За това провинение го екзекутираха.

– Велики Боже!

– Извих му врата със собствените си ръце, направо на командния мостик. Нещата бяха лични, нали разбирате? Отнасях се до воинската ми чест. Нямах как да го изпратя на разстрел, защото всички се страхуваха от могъщото Министерство на политическото образование...

Така наричат тайната полиция, спомни си Корделия. Тя е най-силната организация на Бараяр, нейни хора има във всеки екипаж. Наричат ги политически офицери...

– А вие не се страхувате, така ли?

– По-скоро те се страхуват от мен – мрачно се усмихна Воркосиган. – Приличат на онези хищници снощи – бягат от открит сблъсък... Но човек трябва да внимава и никога да не остава с гръб към тях...

– Учудвам се, че не са ви обесили...

– Тази вероятност доведе до огромен скандал – промърмори той и опипа ромбетата на петлиците си. – Естествено, при закрити врати... Все пак не посмяха да ме отмъкнат посред нощ, както става обикновено. Все още се страхуват от името Воркосиган... Но вече имам мощни врагове...

– Сигурно.

Изложена без украса или опит за измъкване, тази история ѝ прозвуча съвсем правдиво. Корделия инстинктивно му повярва, макар да нямаше видими причини за това.

– А вчера май сте бил с гръб към тях, а? – небрежно подхвърли тя.

– Напълно възможно е. – остро я погледна той, после замислено поклати глава: – Макар че в тази теория има и известна неяснота...

– Каква?

– Още съм жив. Не допускам, че ще рискуват да започнат открити действия срещу мен, без да доведат нещата докрай. А сега имаха прекрасната възможност да се измъкнат, като припишат убийството ми на вас, бетианците...

– Уф! А аз си мислех, че имам най-тежките проблеми на света и няма нищо по-трудно от изглаждането на отношенията между няколко интелектуални примадони на Бета, събрани в общ екип... Благодаря на Бога, че ме държи далеч от политиката!

Воркосиган леко се усмихна.

– Задачата ви не е от най-леките, съдейки по това, което съм чувал за бетианците... Не бих сменил мястото си с вас. Сигурно ще полудея от нерви, ако членовете на екипажа оспорват всяка моя заповед...

– Те не оспорват ВСЯКА заповед. – засмя се Корделия, очевидно припомнила си някакъв весел епизод. – Човек просто трябва да се научи да ги убеждава...

– Къде се намира корабът ви в момента?

Усмивката ѝ изчезна, на нейно място дойде мрачната загриженост.

– Това зависи от местонахождението на ВАШИЯ кораб!

Воркосиган сви рамене, изправи се и намести раницата на гърба си.

– Значи не трябва да си губим времето – отсече той, наложи обичайната навъсена маска на лицето си и протегна ръка да ѝ помогне. – Нека час по-скоро се опитаме да установим това.

Спускането по могъщите планински склонове им отне целия ден. Най-накрая пред очите им се появи равнина с червеникава почва, насечена от коритата на буйни реки. Очевидно наскоро бе валило, тъй като повечето от реките се бяха разлели и водата стигаше чак до подножието на скалистите хълмове. Зърнаха няколко стада от шестоноги тревопасни. От поведението им Корделия стигна до заключението, че наблизко са и съответните хищници, най-вероятно скрити в дълбоката трева до спускането на нощта.

Воркосиган не беше склонен да даде почивка, но Дубауер получи продължителен пристъп от конвулсии, след който тялото му омекна и краката му отказаха да се движат. Корделия бе категорична, че трябва да прекарат нощта тук. За бивак си избраха една полянка сред дърветата, на около триста метра над плоската като тепсия равнина. Всъщност, нямаше никакъв бивак – просто седнаха сред тревата и извадиха

оскъдните си хранителни запаси – овесена каша и пастет от рокфор. Хапнаха в пълно мълчание, после Воркосиган счупи цилиндъра на поедната походна лампа и седна на един широк заоблен камък. Корделия легна в тревата, протегна уморените си крака и го гледа, докато потъна в люлката на съня...

Той я събуди след полунощ. Тя се протегна, схванатите от умора мускули болезнено пропукаха. Пристъпи към камъка да поеме дежурството и с изненада установи, че Воркосиган ѝ подава станъра.

– Не забелязах нищо обезпокоително наблизно, но от време на време долу в ниското се вдига адски шум...

Обяснението изглеждаше достатъчно за проявата на доверие.

Тя отиде да погледне Дубауер, после пристъпи към камъка. Настани се удобно и вдигна глава към тъмната грамада на планината. Някъде там, високо горе, спеше Розмънт. Тялото му бе далеч от човките и ноктите на отвратителните лешояди, но все пак беше обречено на бавно разлагане. Въздъхна и насочи мислите си към Воркосиган, легнал в тревата на крачка от нея, но напълно невидим в защитното си облекло.

Този човек бе истинска загадка, призна пред себе си тя. Явен представител на офицерите-благородници от старата школа на Бараяр, Воркосиган несъмнено беше влязъл в остър конфликт с поколението млади технократи, което търсеше място под слънцето. Милитаристичните крила на двете страни бяха сключили принудителен съюз, за да държат под контрол както правителството, така и въоръжените сили, но на практика между тях съществуваше дълбока вражда. Деликатното равновесие се поддържаше единствено от Императора, но след смъртта на този мъдър старец, Бараяр без съмнение щеше да навлезе в период на политически канибализъм или открита и кръвопролитна гражданска война. Защото никой не очакваше, че наследникът на трона ще има достатъчно сила и авторитет, за да се справи с положението. Корделия изпита желанието да знае повече за сложните взаимоотношения и роднински връзки, върху които се градеше властта на тази далечна планета. Но познанията ѝ се изчерпваха единствено с асоциацията между името на планетата и фамилиното име на императора – Ворбара... Всичко останало тънеше в мрак.

Пръстите ѝ опипаха малкия станър, в главата ѝ се появи любопитен въпрос: кой сега е пленник и кой – победител? Спокойно би могла да се отърве от Воркосиган. А после? Даваше си ясна сметка, че сред тази пустош не би могла да се грижи за Дубауер сама, още повече че бараярецът мъдро ѝ спести точното местонахождение на склада с хранителни

припаси. По този начин я лиши от избор – волю-неволю трябваше да вървят заедно... Но имаше и нещо друго – тя му даде думата си. А от начина, по който Воркосиган я прие – без колебание и без никакви допълнителни условия, – тя разбра, че спази ли своята дума, ще може да разчита и на неговата.

Небето на изток най-сетне започна да посивява. После поруменя, появиха се златистозелени отблясъци – прекрасно повторение на паселния залез от снощи. Воркосиган се надигна. Протегна се, размаха ръце и крака, за да раздвижи кръвта в жилите си, после ѝ помогна да измият Дубауер във водите на близкия поток. Закусиха с овесена каша и пастет от рокфор. Този път Воркосиган направи опит да ги смеси, докато Корделия ги опита поотделно. Не се получи кой знае какво, но и двамата си спестиха коментарите.

* * *

Воркосиган ги поведе на северозапад. Почвата в равнината бе пещлива, с тухленочервен цвят. През сухия сезон очевидно се превръщаще в пустиня, но сега беше свежа и красива, покрита с жълто-зелена трева и дребни, но изключително красиви цветя. Корделия тъжно отбеляза, че Дубауер е сляп и глух за прекрасните цветове наоколо, а състоянието му продължава да е тежко.

След три часа бърз ход стигнаха до първото сериозно препятствие в маршрута си. В дъното на камениста долина течеше буйна река, водата ѝ имаше цвета на кафе с мляко. Пенливи пръски летяха покрай огладените камъни на брега. Тримата бавно поеа по него, очите им търсеха брод.

– Онази скала долу мърда! – изведнъж се обади Корделия.

Воркосиган извади бинокъла и го насочи в указаната посока.

– Права сте.

Пет-шест шоколадови издатини, които по нищо не се различаваха от крайбрежните камъни, на практика се оказаха добре охранени шестокраки зверове, които лениво се припичаха под топлите лъчи на утринното слънце.

– Изглеждат ми земноводни – отбеляза Воркосиган, – Но не зная дали са месоядни...

– Ако не бяхте прекъснали експедицията ми, сигурно щях да ви дам отговор на този въпрос – погледна го обвинително Корделия. – Я вижте какви летящи мехурчета! Не предполагах, че могат да бъдат толкова големи!

Над реката се появиха десетина прозрачни балона, чийто радиус надхвърляше тридесет сантиметра. Част от тях се насочиха към шестокраките и лениво кацнаха върху дебелиите им гърбове. Крилцата им пърхаха с въртеливи движения – като витлата на хеликоптер. Корделия взе бинокъла от ръката на Воркосиган и го насочи натам.

– Дали не са като онези земни птички, които почитват добитъка от паразити? – попита тя, после поклати глава: – О, не... Едва ли...

Шестокраките животни се изправиха с предупредително съскане и тромаво навлязоха във водата. Мехурите се напълниха с въздух и литнаха, телата им този път имаха цвят на чаши, пълни с гъсто бургундско.

– Балони-вампири? – изви вежди Воркосиган.

– По всяка вероятност – да...

– Какви отвратителни създания!

Корделия забеляза погнусата върху лицето му и с мъка сдържа усмивката си:

– Не бива да ги съдите прекалено строго, защото сам вие сте месоядно...

– Няма да ги съдя, но предпочитам да се държа по-надалеч от тях!

– Тук сте прав.

Продължиха срещу течението и скоро стигнаха малък водопад. Шоколадовата вода падаше от няколко метра височина сред облаци от пръски и пяна. На километър и половина по-нататък реката се разделяше на два ръкава, нивото на водата беше значително по-ниско. Избраха най-плиткото на вид място и тръгнаха да пресичат. Първият ръкав преминаха без инциденти, но в средата на втория Дубауер се подхлъзна на някакъв камък, отвори уста да извика и потъна.

Корделия стегна мускули да го удържи и също падна. Течението ги повлече към дълбокото. В сърцето ѝ потрепна ужас, пред очите ѝ се появи картината на водопада и огромните шестокраки животни, които чакаха отвъд него. Напрегна се и сграбчи тялото на мичмана с две ръце, но всичко беше напразно. В следващия миг усети как водата започва да се пени от двете ѝ страни – сигурен признак, че върви срещу течението. Оказа се, че Воркосиган я бе сграбчил за колана и я теглеше към плитчините, а тя продължаваше да стиска тялото на Дубауер. Този човек обладава великанска сила, едва успя да помисли тя, в следващия миг вече кашляше и плюеше вода на отсрещния бряг, изтикала мичмана пред себе си.

– Благодаря – прошепна тя.

– Защо? – хладно я погледна той и свали ботушите си да ги

освободи от водата. – Нима помислихте, че ще ви оставя да се удавите?

– А защо не? – сви рамене Корделия. – Моментът беше удобен да се отървете от нас. И без това само ви бавим...

– Хм – прочисти гърлото си Воркосиган и това беше единствената му реакция. Хапнаха на плоските камъни край брега, подсушиха дрехите си и продължиха.

Вървяха в продължение на километри, но могъщият силует на планината от дясната им страна си оставаше все така близо. В един момент Воркосиган спря, направи някакви известни само нему изчисления и ги поведе на запад. Планината остана зад гърба им, а слънцето започна да свети право в очите им.

Прекосяха още една река и Корделия почти се препъна в шестокрако с червеникава козина, което лежеше неподвижно и човек трябваше да напрегне поглед, за да го различи от околната среда. Животното се стресна и побягна. Имаше размерите на средно по големина куче, движенията му бяха плавни и елегантни.

– Това става за ядене! – извика Корделия, най-сетне пробудена от дълбоката си летаргия.

– Станърът! – възбудено викна Воркосиган и тя побърза да го тикне в ръцете му. Той се отпусна на коляно, прицели се и свали животното още с първия изстрел.

– Прекрасен изстрел! – не се стърпя Корделия.

Воркосиган я възнагради с една момчешка усмивка и хукна към жертвата си.

– О! – промърмори тя, зашеметена от промяната в лицето му. Сякаш слънчеви лъчи бяха осветили водите на планинско езеро. Направи го отново, моля те! – помисли си неволно тя. После тръсна глава и се овладя. Придържай се към задълженията си! Сега това е най-важното!

Бавно тръгна подире му. Вдигнал нож над главата на вцепененото животно, Воркосиган очевидно се чудеше откъде да започне. Не можеше да му пререже гърлото по простата причина, че шестокракото нямаше врат.

– Мозъкът е разположен зад очите – обади се Корделия. – Оттам вероятно се разклонява направо към раменете...

– Сигурно сте права – кимна Воркосиган и заби острието в гърба на звяра. Той потръпна и умря. – Още е рано за почивка, но тук има вода, а реката е натрупала достатъчно сухи съчки... Оставаме, но утре ще трябва да си наваксаме.

– Няма проблеми – кимна Корделия, неспособна да отдели очи от

трупа на животното. Вече го виждаше изпечено.

Воркосиган го нарами, изправи се на крака и огледа околността.

– Къде е вашият мичман?

– О, Господи! – изстена тя и бързо се насочи към мястото, от което Воркосиган произведе майсторския си изстрел. Дубауер не се виждаше никъде. Пристъпи към брега.

Мичманът стоеше с отпуснати ръце край водата, очите му бяха вдигнати нагоре и равнодушно наблюдаваха приближаването на огромен, почти напълно прозрачен балон-вампир.

– Дубауер, не! – изпищя Корделия и се запрепъва по нанадолниците към него. Воркосиган бързо я настигна и двамата хукнаха гърди до гърди. Балонът кацна върху лицето на мичмана и започна да се смалпява. Той изкрещя и вдигна ръце да се предпази.

Воркосиган пристигна пръв, сграбчи пихтиестата маса с голи ръце и рязко я дръпна. Върху лицето на Дубауер останаха десетина противни дори на вид смукала, които отчаяно се загърчиха. Бараярецът захвърли балона на пясъка и го стъпка с крака. Дубауер падна на земята и покри с длани лицето си. Корделия напразно се опитваше да отмести ръцете му. Мичманът лежеше на една страна, тялото му започна да трепери, от устата му излитаха странни, дрезгави стенания. Пак изпадна в криза, помисли си тя, после със смайване разбра, че човекът плаче...

Отпусна се на колене, положи главата му в скута си и успокоително го погали. Смукалата на вампира бяха направили дълбоки дупки, кожата около тях беше червена и бързо се подуваше. Най-жестоко бе поразено слепоочието му, на милиметри от окоето. От него продължаваше да стърчи противен израстък. Корделия рязко го издърпа. Пръстите й пламнаха, сякаш ги бе потопила в киселина. Гадината цялата е покрита с отрова, съобрази тя, след като видя, че Воркосиган е потопил ръката си в реката. Внимателно измъкна останалите смукала от лицето на Дубауер и повика бараяреца.

– Имате ли нещо подходящо срещу тази отрова?

– Само антибиотик – отвърна той, извади плоска тубичка от аптеката на кръста си и й я подаде.

Корделия изстиска част от съдържанието върху дланта си и започна да маже лицето на Дубауер. Лекарството едва ли беше точно срещу изгаряния, но друго нямаше. Воркосиган ги погледа известно време, после неохотно бръкна в джоба си и извади някакво хапче.

– Успокоително, действа много добре срещу болките – поясни той.

– Имам само четири... Това ще му бъде достатъчно поне до сутринта.

Корделия отвори устата на Дубауер и сложи хапчето на езика му. Той направи опит да го изплюе – вероятно беше горчиво. Корделия го принуди да преглътне, после го изправи на крака и бавно го поведе към мястото за почивка, избрано от Воркосиган.

Бараярецът се разшета наоколо и скоро събра внушителна купчина сухи дърва за огъня.

– А как ще ги запалите? – изведнъж се сепна Корделия.

– Като момче ме учиха да паля огън с търкане на две сухи дръвчета – отвърна Воркосиган. – Това бе част от обучението по време на летните военизирани лагери. Не беше лесно, търках цял следобед... В крайна сметка получих огън, след като направих късо съединение с батериите на някакъв комуникационен панел... Ръцете му зашариха по колана и джобовете: – Инструкторът побесня, защото се оказа, че панелът бил негов...

– Там май липсват химически запалки – подхвърли Корделия и кимна по посока на колана-склад.

– Инструкцията предвижда използването на плазмен лък – въздъхна той и почука с пръст по празния кобур. – Сещам се за нещо друго... Може би е малко необичайно, но положително ще има ефект... По-добре идете при своя ботаник, тъй като ще се вдигне доста шум.

Протегна ръка зад гърба си и откачи една от резервните зарядни касети за плазмен лък, които бяха складирани там.

– Хей, внимавайте! – разтревожено го погледна Корделия и направи няколко крачки назад. – Ще стане експлозия! А после трябва да мислите и за кратера... Ще се вижда от километри, особено от въздуха...

– Ами тогава да сядаме с клечки в ръце и да почваме да търкаме! – раздражено отвърна Воркосиган. – Но за кратера сте права, трябва да се измисли нещо...

Обърна ѝ гръб и започна да се отдалечава. Корделия седна до Дубауер, прегърна го през раменете и напрегнато се сви.

След минута Воркосиган изскочи иззад върха на близкото възвишение, втурна се към тях и се просна по очи. Зад гърба му блесна синкаво-бяла мълния, земята се разтърси от оглушителен тътен. Към небето се вдигна огромен стълб черен пушек, после наоколо забарабаниха дребни камъчета и късчета разтопен пясък. Воркосиган се надигна, прехвърли билото и след минута отново се появи. В ръцете си държеше дебел клон, от далечния му край изскачаха весели пламъци.

Корделия стана и отиде да хвърли поглед на пораженията.

За място на експлозията бараярецът бе избрал една сравнително

равна площадка на брега на реката, точно там, където се разделяха двата ръкава. В момента тя представляваше яма с дълбочина пет метра и диаметър около петнадесет, с безупречно изсечени стени. От дъното продължаваше да излиза дим. Още докато гледаше, водата от източния ръкав започна да прелива над ръба, до слуха ѝ достигна оглушително съскане. След час ямата щеше да се запълни и да се превърне в обикновен, с нищо незабележим вир.

– Не е лошо – одобрително промърмори тя.

* * *

Докато огънят бавно гаснеше и се превръщаше в дълбока жар, двамата вече бяха набучили късове месо на дълги пръчки, готови за печене.

– Как предпочитате своето? – попита Воркосиган. – Алангле или добре изпечено?

– Мисля, че ще е по-разумно и двамата да изпечем месото си добре – отвърна Корделия. – Не успяхме да довършим микробиологичното проучване, следователно нямаме представа за евентуалните бактерии...

Воркосиган хвърли поглед към апетитните късове месо на пръчката си и кимна с глава:

– Права сте...

Дълго въртяха импровизираните шишове в жарта. Най-накрая решиха, че е достатъчно и лакомо се нахвърлиха на полуобгореното месо. Дори Дубауер успя да преглътне няколко залька. Типично за дивеча, месото се оказа жилаво и полусурово под изгорялата кожа, но никой не предложи да го гарнират с пастет от рокфор или овесена каша.

Чувството за хумор на Корделия се завърна заедно със засищането. Униформата в защитен цвят на Воркосиган беше мокра и мръсна, опръскана с кръвта на убитото животно. Нейната не ѝ отстъпваше по нищо. По лицето му бе набола тридневна брада, мазнината на шестокракото се смесваше със засъхналата пот и образуваше мътна, проблясваща маска. Тя подозираше, че не изглежда много по-различно, с изключение, разбира се, на брадата... А и едва ли миришеше по-хубаво. Изведнъж усети присъствието на здравето му мъжко тяло, на стегнатите мускули и гладката кожа... В душата ѝ помръднаха отдавна забравени чувства и тя ги прогони с доста голямо усилие на волята. Сега не беше време за подобни неща, трябваше да се мисли за оцеляването...

– За три дни от космонавти се превърнахме в пещерни хора – промълви на глас тя. – Как е възможно да се заблуждаваме, че цивилизацията е вътре в нас? Оказва се точно обратното – тя се съдържа

единствено във вещите, с чиято помощ оцеляваме...

Воркосиган стрелна с поглед спокойно отпуснатото тяло на Дубауер, на лицето му се появи крива усмивка:

– Но вие май съумявате да вкарате малко от цивилизацията и вътре в себе си, нали?

Корделия се изчерви от смущение. Силно се надяваше, че отблясъците на огъня ще го прикрият.

– Човек трябва да изпълнява своя дълг – промърмори тя.

– Дългът е доста разтегливо понятие – поклати глава Воркосиган. – Влюбена ли сте в него?

– В Дубауер?! Не, за Бога! Не си падам по хлапетата. Но той е добро момче и бих се радвала, ако успее да го върна у дома, при семейството му...

– А вие имате ли семейство?

– Разбира се. Имам майка и брат, живеем заедно на Колония Бета. Баща ми също е работил по научноизследователски програми.

– Един от онези, които не са се завърнали?

– Не. Загина при катастрофа със спомагателна совалка, само на десет километра от дома... Отпуската му беше свършила и се връщаше на кораба...

– Моите съболезнования.

– О, това се случи преди много години – отвърна на глас тя, а в съзнанието ѝ проблясна тревожен въпрос: „Не става ли прекалено интимен?“ Все пак така бе по-добре, отколкото да я подложи на военен разпит. От сърце се надяваше да не засягат парливи теми – като, например, последните достижения на бетианската космическа техника. – А вие? Имате ли семейство? – Изведнъж си даде сметка, че това е любезен начин да го попита дали е женен.

– Баща ми – граф Воркосиган, още е жив – някак колебливо отвърна той. – А майка ми беше наполовина бетианка...

Корделия стигна до заключението, че воинът Воркосиган – прям, решителен и мъжествен – е далеч по-привлекателен от Воркосиган кавалерът, решил да води светски разговор. Все пак любопитството ѝ надделя и тя не прекрати този разговор.

– Така ли? – любопитно изви вежди Корделия. – Как се е получило?

– Дядо ми по майчина линия се казваше принц Хав Ворбара – известен дипломат. На млади години, още преди Първата четагандийска война, бил назначен за посланик на Бета. А баба ми е работела във вашето Бюро за междузвездна търговия...

– Добре ли я познавахте?

– След смъртта на майка ми и края на Гражданската война на Юри Ворбара прекарвах летните си ваканции в дома на принца. Той беше на нож с баща ми, между двамата съществуваха непреодолими политически различия. Хав беше лидер на либералите, докато баща ми винаги е бил представител на старата военна аристокрация...

– Щастлива ли е била баба ви на Бараяр? – попита Корделия, механично пресметнала, че ученическите ваканции на Воркосиган са били поне преди тридесетина години.

– Мисля, че тя никога не успя да се адаптира изцяло към нашето общество – поклати глава той. – Особено след Гражданската война... – Помълча малко, после тръсна глава и продължи: – Чужденците, в това число и бетианците, имат доста погрешна представа за Бараяр. Вие ни приемате като едно монолитно цяло, но на практика нашето общество е дълбоко разделено. Една от главните задачи на всяко правителство е да се бори с центробежните тенденции в него.

Воркосиган се наведе и хвърли няколко съчки в огъня. От жарта изскочи рояк искри – малки оранжеви звезди, устремили се към небето. Корделия изведнъж изпита болезнено желание да отлети заедно с тях.

– А вие на коя страна симпатизирате? – попита тя с надеждата да насочи разговора в по-малко лична посока: – Споделяте ли възгледите на баща си?

– Приблизително, поне докато е жив... Аз винаги съм искал да бъда войник и да се държа настрана от политиката. Мразя политиката, дори я ненавиждам. Тя е причина за всички нещастия, сполетели семейството ми. Едновременно с това не мога да бъда равнодушен към арогантността на новата бюрокрация, към недостойните ѝ методи... Тези хора си въобразяват, че бъдещето е на тяхна страна, но на практика е точно обратното – породата им е болна и слаба, животът неизбежно ще я изтрие от лицето на земята...

– Не се учудвам, че политиците искат да ви отстранят, особено ако и на Бараяр изразявате мнението си по подобен начин – отбеляза Корделия и замислено тикна върха на пръчката си в огъня. Нов рояк искри пое към небето...

Успокоен от действието на лекарството, Дубауер потъна в дълбок сън. Но Корделия остана будна с часове, в главата ѝ постоянно се връщаха подробности от разговора край огъня. Защо? – питаше се тя. Какво ме интересуват проблемите на този бараярец, очевидно решил да си счупи главата? Да прави каквото иска, аз нямам причини да се

намесвам. Никакви причини! Дори и след като си призная, че го харесвам, че обичам да гледам силните му, мускулести ръце...

Събуди се в тишината на нощта и рязко седна. Оказа се, че всичко е наред. Просто Воркосиган беше хвърлил в огъня по-голямо количество съчки и ушите ѝ бяха регистрирали пукота.

– Добре, че се събудихте – пристъпи към нея той. – Имам нужда от помощта ви. – Притисна в дланта ѝ дръжката на бойния нож и добави: – Дивечът очевидно привлича някакви хищници и искам да го хвърля в реката. Ще ми светите ли?

– Разбира се.

Корделия стана, протегна се и избра една по-голяма главня. Разтърка очи и го последва към брега. Трепкащата жълта светлина хвърляше бледи отблясъци наоколо, безсилна пред величественото сияние на звездите по нощното небе. В момента, в който спряха край водата, някъде отстрани долетя познатото съскане, изтропаха отронени късове скала.

– Охо! – рязко извърна глава тя. – Вляво от нас, нагоре по течение-то, май има цяло стадо лешояди!

– Точно така – кимна Воркосиган и хвърли остатъците от вечерята им в реката. Разнесе се силен плясък, последван като ехо от още един и още един... Повърхността на водата остана спокойна, нищо не се виждаше. После отново се чу противното съскане, но вече надолу, по течението... В близост до тях се разнесе кръвожаден рев и Воркосиган бързо измъкна станъра.

– Май са много! – нервно прошепна Корделия. Опряха гръб в гръб и напрегнаха очи в мрака. Воркосиган подложи дланта си под станъра, прицели се и натисна спусъка. Разнесе се тихо изсвирване, последвано от тътена на падащо тяло. Сенките на лешоядите се раздвижиха, разнесе се любопитно сумтене. Очевидно душеха улучения си другар. Кръгът около двамата продължаваше да се стеснява.

– Много ми се иска това оръжие да беше по-шумничко – въздъхна Воркосиган и пак се прицели. Нови две тела се стовариха на земята, но ефектът върху останалите беше нулев. – Знаете ли – прокашля се с леко притеснение той. – Станърът ви е почти изтощен...

– Зарядите няма да стигнат за останалите, така ли?

– Точно така.

Един от лешоядите изгуби търпение и се насочи към тях. Воркосиган нададе остър вик и хукна насреща му. Звярът неохотно се оттегли. Равнинната порода беше малко по-едра от планинската. И по-грозна, ако това изобщо бе възможно... Очевидно тези хищници водеха стаден

начин на живот, бройката им беше обезпокоително голяма и отрязваше изцяло пътя за отстъпление на двамата пътешественици.

– О, по дяволите! – отчаяно простена Воркосиган. – Само това ни липсваше! – Десетина прозрачни и тихи като призраци сфери бавно увиснаха над главите им. – Колко нелеп начин да се разделим с живота! Е, добре, нека поне да умрем в бой! – Погледна я, понечи да каже още нещо, после само поклати глава. Мускулите му се стегнаха.

Вдигнала глава към спускащите се отровни гадини, Корделия изведнъж беше осенена от безумна идея.

– О, не! – пое въздух тя. – Това са нашите спасители! Елате, милинките ми! Елате при мама!...

– Да не се побъркахте? – изгледа я с недоумение Воркосиган.

– Нали искахте трясък? Ще го получите! Какво, според вас, позволява на тези балони да летят?

– Не съм мислил за това – озадачено поклати глава той. – Разбира се, то не може да бъде нещо по-различно от...

– Водород! – възбудено го прекъсна тя. – Бас държа, че тези сладурчета представляват истинска химическа лаборатория и правят електролиза на водата! Забелязахте ли, че винаги висят над реките и потоците? Ех, ако имах ръкавици!...

– Позволете на мен! – ухили се Воркосиган, подскочи и хвана лепкавите пипала на гадината над главата си. Ръката му продължи широкия си замах, балонът тупна на земята, на няколко крачки от настъпващите лешояди. Корделия стисна факлата и я насочи напред, като шпага. Горещият край потъна в балона, разлетяха се искри.

Трясна оглушителен гръм, ослепителен пламък се издигна над полесражението. Разнесе се отвратителна воня. Макар и с обгорени вежди и червени кръгове пред очите, Корделия повтори упражнението и със следващия балон, който Воркосиган успя да докопа. Козината на най-дръзкия лешояд се подпали, той издаде пронизително съскане и започна да се оттегля. Останалите колебливо го последваха. Корделия не им даде време да се опомнят. Вдигнала факлата високо над главата си, тя подскочи и успя да взриви поредния балон направо във въздуха. Светкавицата на експлозията освети цялата околност. Покрай черните води на реката панически се блъскаха гърбовете на огромно стадо лешояди. Разбрала едва сега пред каква опасност са били изправени, Корделия неволно хлъцна от уплаха.

Доста по-късно усети, че Воркосиган засипва гърба и главата ѝ с леки удари. От миризмата разбра, че е подпалила и собствената си коса.

Оцелелите балони набираха височина и панически се оттегляха. С изключение на онзи, който Воркосиган притискаше към земята...

– Ха-ха! Ха-ха-ха! – разкрещя се Корделия, притокът на адреналин в кръвта раздвижи краката ѝ в дивашки боен танц.

Овладя се с цената на доста усилия, изпусна въздуха от дробовете си и попита:

– Как е ръката ви?

– Малко пообгоряла – призна Воркосиган, свали ризата от гърба си и внимателно я уви около балона. Той започна да пулсира, като изпускаше отвратителна воня. – Това приятелче може да ни потрябва...

Изми си ръцете в реката, тикна балона под мишницата си и забърза към огъня. Корделия го последва.

Дубауер лежеше там, където го бяха оставили.

Няколко минути по-късно откъм възвишението се разнесе заплашително съскане. Воркосиган скочи на крака и прогони самотния лешояд с помощта на разпалена главня и сподавени ругатни. Не викаше с пълен глас, за да не смущава съня на мичмана.

– Май ще е по-добре, ако до края на пътешествието останем на сухоежбина – промърмори той и уморено се отпусна край огъня.

Корделия мълчаливо кимна с глава.

* * *

Събуди мъжете на разсъване. Ситуацията се бе променила и тя вече държеше да стигнат до целта не по-малко от Воркосиган. Каквото и да ги чакаше там, то при всички случаи беше за предпочитане пред кошмарите на откритата равнина. През нощта балонът в ризата на бараяреца се бе спукал и умрял, превръщайки се в противна желеподобна маса, от която се разнасяше нетърпима воня. Воркосиган изгуби няколко минути в пране, но вонята и мазните петна останаха. Това го превърна в безспорен фаворит в състезанието по събиране на гадости между двамата, помисли си Корделия. Хапнаха набързо безвкусната, но сигурна комбинация от овесена каша и рокфоров пастет, после потеглиха. Слънцето изгря и лъчите му обляха ръждивата, обсипана с диви цветя равнина.

Малко преди обедната почивка Воркосиган се отби по естествена нужда зад някакви храсти. След миг оттам се разнесоха оглушителни ругатни, последвани от автора им, който смешно подскачаше на един крак с полусмъкнати панталони. Корделия го погледна с невинно любопитство.

– Без съмнение сте обърнали внимание на малките пясъчни конуси

по пътя ни, нали? – попита той, докато забързано разкопчаваше колана си.

– Да...

– Е, не ви препоръчвам да се облекчавате в близост до тях!

Корделия не можа да сдържи усмивката си.

– Какво открихте? – попита тя. – Или по-точно – какво откри вас?

Воркосиган си свали панталона, обърна го с хастара навън и започна да го почиства от някакви кръгли бели буболечки, които пъргаво тичаха по плата с тънките си крачета. Корделия хвана една и я вдигна пред очите си. Оказа се, че това също е насекомо с радиална конструкция, но за разлика от балоните, живее под земята...

– Ох! – извика тя и побърза да захвърли буболечката на земята.

– Щипе, нали?

Понечи да се разсмее, но очите ѝ се спряха на крака му и желанието ѝ бързо се стопи.

– Хей, тази драскотина не изглежда добре! – загрижено извика Корделия.

Кожата на крака му беше подута и посиняла, следата от ноктите на лешояда, който бе прогонил в нощта на погребението на Розмънт, пулсираше с нездрава червенина.

– Нищо ми няма – тръсна глава Воркосиган и започна да обува панталоните си.

– Дайте да я погледна!

– С нищо не можете да ми помогнете – въздъхна той, но все пак я остави да хвърли едно око. – Доволна ли сте? – Въпросът беше зададен със саркастичен тон, токата на колана му изсрака.

– Щях да бъда по-доволна, ако противовъзпалителните лекарства на вашата планета бяха мъничко по-добри – поклати глава тя. – Но за другото сте прав – в момента наистина не мога да ви помогна...

Продължиха да се влачат напред. Корделия го наблюдаваше с изострено внимание. Той ходеше доста по-бавно, от време на време видимо накуцваше. Успя да прикрива болките си почти до края на дневния преход, но на свечеряване вече нямаше сили за това. Въпреки всичко продължи да върви до падането на нощта. Планината, от която започнаха дългия преход, постепенно се превърна в едва забележима точка на хоризонта.

Най-накрая се предаде, даде заповед за почивка и се строполи на земята. Тя с радост се подчини, тъй като Дубауер отдавна беше прехвърлил почти цялата тежест на тялото си върху нея и едва се влачеше.

Воркосиган ступи поредната походна лампа и пое обичайното дежурство. Корделия се просна в праха и насочи очи към обсипания със звезди небосвод.

В полунощ се смениха, Воркосиган я предупреди да го събуди преди разсъзване. Но тя го остави да поспи до изгрев слънце, дълбоко разтревожена от външния му вид. Лицето му ту пребледняваше, ту се обливаше в руменина, дишането му стана плитко и учестено.

– Не е ли време да вземете едно от скъпоценните си хапчета? – попита го тя, с тревога забелязала, че вече почти не може да стъпва на чуповищно подутия си крак.

– Още не – поклати глава той. – Предпочитам да ги спестя за понататък.

Отсече една здрава пръчка от близкия храсталак и отново потеглиха на път. Задачата за деня беше същата – да вървят подир сенките си.

– Още колко ни остава? – попита Корделия.

– Ден, ден и половина... Зависи с какво темпо ще се придвижваме. – На лицето му се появи иронична гримаса: – Не се безпокойте, няма да се наложи да ме носите... Аз минавам за един от най-добрите маратонци на екипажа... – Закуцука напред и уточни през рамо: – В категорията над четиридесет...

– Колко души над тази възраст има във вашия екипаж? – полюбопитства тя.

– Четирима.

Корделия изсумтя презрително.

– В аптекката има стимуланти, които ще съживят дори труп – успокой я той. – Но и тях искам да употребя само в краен случай...

– Какви неприятности още очаквате? – нервно го изгледа тя.

– Зависи кой ще приеме сигналите ми – въздъхна Воркосиган. – Зная, че Раднов (това е моят политически офицер) разполага поне с двама шпиони в апаратната... – Облиза напуканите си устни и тихо добави: – Знаете ли, аз все още не вярвам, че бунтът на кораба е бил всеобщ... По-скоро Раднов и няколко като него са изпуснали нервите си и са решили да ме убият... Попаднали са на вас, бетианците, и бързо са пресметнали, че могат да се освободят от мен, като стоварят всичко на вашите глави... Ако тези разсъждения са правилни, всички на кораба вече ме мислят за мъртъв. С изключение на един...

– Кой е той?

– И аз много бих искал да знам – отново въздъхна Воркосиган. – Това е човекът, който ме е ударил по главата и ме е скрил в папратите...

Вместо да ми пререже гърлото и да ме зарови някъде из гората... Което означава, че в групата на лейтенант Раднов има предател. Но нещо не е съвсем наред... Ако този човек действително ми е останал верен, отдавна трябваше да е информирал Готиан, първия ми помощник... А той от своя страна без съмнение щеше да изпрати спасителна совалка... Въпросът е кой от екипажа е толкова объркан, че предава и двете страни едновременно? А ако този въпрос е формулиран погрешно, значи нещо важно ми се изплъзва...

– Може би продължават да преследват моя кораб – подхвърли Корделия.

– Къде се намира той?

Корделия съобрази, че вече няма място за увъртане.

– Отдавна пътува към Колония Бета.

– Ако не са го пленили...

– Не са. При последната ми връзка с тях, те вече бяха извън обхвата на вашия кораб. Ние нямаме вашето въоръжение, но сме далеч по-бързи и можем да ви разиграваме, докогато пожелаем...

– Възможно е – кимна той.

Изобщо не показва изненада, отбеляза Корделия. Бас държа, че секретните му рапорти за нашите кораби биха предизвикали дълбоко стомашно разстройство на прехвалените ни контраразузнавачи.

– Докога ще ни преследват? – попита на глас тя.

– Това зависи от Готиан. Ако прецени, че няма шансове да настигне кораба ви, той ще се върне обратно на орбиталната станция. Но ако има и най-малката възможност, несъмнено ще я използва докрай.

– Защо?

– Не мога да ви отговоря – стрелна я косо той.

– Не виждам причината – повиши тон Корделия. – Няма къде да избягам, на Бараяр в най-добрия случай ме чака затворническа килия... Странно как се променят стандартите... След това пътешествие имам чувството, че ме чака не килия, а луксозен апартамент!

– Ще се погрижа да не стигате чак дотам – усмихна се Воркосиган.

Прибавена към начина, по който я гледаше, тази усмивка накара сърцето ѝ да потръпне от тревога. С военната му прямота можеше да се справи, но пред милото му поведение беше напълно безпомощна. Чувстваше се като фехтовчик, който замахва срещу водна стена и ударите му потъват в галовна мекота... Намръщи се на усмивката му и тя бързо се стопи. След миг на лицето му се появи обичайното строго изражение.

3.

След закуска продължиха пътя си. Мълчанието наруши Воркосиган, който очевидно ставаше бърз от високата температура.

– Хайде да разговаряме – примоли се той. – Така няма да мисля само за проклетата болка в крака.

– За какво?

– За каквото и да е.

Тя се замисли, после попита:

– По-различно ли е командването на боен кораб?

– Разликата не е толкова в кораба, колкото в хората – отвърна след кратък размисъл Воркосиган. – Командването е власт над духа и това най-ясно проличава в боя. Когато е сам, дори безумно смелият воин не е нищо повече от въоръжен лунатик. Истинската власт се крие в способността да накараш околните да изпълняват волята ти. Не е ли така и в цивилната флота на Бета?

– И още как – усмихна се Корделия. – Ако трябва да налагам властта си със сила, с мен е свършено. Предпочитам да пипам леко, защото само по този начин получавам предимство над хората край себе си. Открих, че мога да съдържам нетърпението си, характера, ако щете, малко по-дълго от тях... – Очите ѝ обхванаха пустинната панорама наоколо: – Мисля, че цивилизацията е създадена за жените и най-вече за майките... Но не мога да си представя как са го правели в пещерите, как са се грижели за семействата си...

– Сигурно са действали групово – отвърна Воркосиган. – А що се отнася до вас лично, аз съм сигурен, че бихте се справили и тогава... У вас съществува онази компетентност, която човек търси във войнишката майка...

Дали не ме поднася, запита се Корделия. Вече беше разбрала, че този мъж притежава особено, понякога възсухо чувство за хумор.

– Я оставете това! – възпротиви се на глас тя. – Не виждам смисъла да отглеждам здрави и прави момчета до осемнадесетгодишна възраст, а после да ги предавам в ръцете на правителството, което да ги затрива в името на неясни и често напълно погрешни политически цели. Не, благодаря!

– Не съм разглеждал нещата в тази светлина – призна си Воркосиган. Известно време куцукаше в мълчание, като се облягаше тежко на

импровизирания бастун. – Ами ако се запишат доброволци? Нима сред вашите мъже няма такива, които мечтаят за военна кариера?

– Noblesse oblige? – иронично попита Корделия, после на свой ред се замисли. – Предполагам, че ако сами изберат униформата, нещата ще бъдат по-различни... За щастие, аз нямам деца и пред мен не стоят подобни проблеми.

– Съжалявате или се радвате?

– За децата ли? – погледна го тя, но лицето му беше напълно безизразно. – Просто не съм мислила върху този проблем...

Навялоха в камениста местност, прорязана от дълбоки пукнатини в земята, разговорът замря. Придвижването стана трудно, Корделия насочи цялото си внимание към краката на Дубауер. Най-накрая се озоваха отвъд каньона. Дишаха тежко, телата им бяха облени в пот. По негласно споразумение се отпуснаха на широк и плосък камък. Воркосиган нави крачолата на панталона си, разхлаби връзките на ботуша и направи кратък преглед на подутия крак, който поставяше под заплаха цялата им експедиция.

– Вие имате добри медицински познания – промърмори той. – Няма ли да е по-добре да отворим раната и да я почистим от гноята?

– Не зная – поклати глава тя. – Страхувам се, че можем да я замърсим още повече... – Подозираше, че болките му са станали непоносими – иначе едва ли би споменал за раната си. Подозренията ѝ се потвърдиха, когато го видя да хвърля в уста половин хапче от скъпоценните си запаси болкоуспокоителни.

После отново пое по пътя си и Воркосиган се разприказва. Разказа ѝ няколко смешни случки от живота в казармата, след това се зае да описва баща си – главнокомандващ сухопътните войски на Бараяр по онова време и близък приятел на жилавия старец, който по-късно става император на планетата. Корделия получи бегла представа за един студен и затворен човек, който е вечно недоволен от сина си, но въпреки това го обича пламенно и винаги е готов да застане на негова страна. Тя от своя страна му разказа за майка си – изключителен специалист по медицина, всеотдайна в работата и живота; за брат си, който съвсем наскоро беше купил разрешение за второ дете.

– Помните ли добре майка си? – попита тя. – Доколкото разбирам, тя е умряла, докато сте бил дете... И тя ли е загинала при катастрофа като баща ми?

– Не – поклати глава той и лицето му потъмня. – Причините бяха политически... Чували ли сте за Голямото клане на Юри Ворбара?

– Не... Съвсем слабо съм запозната с историята на Бараяр.

– Е, добре. Тогава слушайте... В последните години на лудостта си, император Юри се превръща в истински параноик. Подозира всички, дори и най-близките си. Една нощ решава да направи чистка и наказателните му отряди тръгват. Охраната на принц Хав успява да отблъсне нападението, но за моето семейство нещата не се развиват толкова добре. По неизвестни причини лудият старец запазва живота на баща ми, вероятно защото той не е пряк наследник на император Дорка Ворбара. Но ликвидира майка ми и с това наистина доказва, че е луд. Останал сам в последвалата жестока гражданска война, баща ми се присъединява към Езар Ворбара, заедно с цялата си армия.

– О! – Гърлото ѝ беше сухо, в очите ѝ се стичаше пот. Очевидно спомените бяха твърде мъчителни за Воркосиган, лицето му стана още по-тъмно, потта по челото му засъхна.

– Преди известно време споменахте за странните неща, които вършат изпадналите в паника хора... – тихо добави той. – Може би затова сега си спомням подробностите... Когато хората на Юри разбиха вратата...

– Господи! – ахна тя. – Нима сте БИЛ ТАМ?

– О, да. Бях включен в списъка... Всеки от убийците имаше предврително набелязана жертва... Този, който се нахвърли върху мама, беше най-близо до мен. Грабнах ножа и скочих отгоре му... Тъкмо се канехме да вечеряме, знаете... Ако бях взел другия нож – онзи за месо, който лежеше само на педя от мен, може би щях да постигна нещо... Но с обикновения прибор до чинията си няха никакви шансове. Същият ефект бих постигнал и ако го бях нападнал с лъжица... Той просто ме сграбчи и ме заби в стената...

– На колко години сте бил?

– На единадесет, при това доста дребен за възрастта си... Онзи тип я изправи до насрещната стена и натисна спусъка... – Воркосиган прехапа устни, от гърдите му се откъсна тежка въздишка: – Господи, колко подробности изплуват, като се замисли човек... Бях сигурен, че съм ги забравил. – Хвърли поглед към побелялото ѝ лице и тръсна глава: – Съжалявам, разстроих ви с моите брътвежи... Всичко това се случи преди много години. Не зная защо се разприказвах...

Но аз зная, въздъхна в себе си Корделия. Беше преbledнял и въпреки жегата, престана да се поти. Ръцете му несъзнателно притеглиха реверите на разкопчаната риза. Студено му е, отбеляза тя. Значи температурата му се покачва... Колко ли градуса е стигнала? А и тези хапчета...

Положението му става сериозно.

– Зная какво имате предвид, когато става въпрос за спомените... – импулсивно каза тя. – И аз не мога да се отърва от тях... Още помня как совалката се стрелна като куршум в небето, а брат ми махаше с ръка. Глупав жест, тъй като татко не можеше да го види... После блесна ослепителна експлозия – толкова ярка, че дори слънцето избледня, от небето се посипаха милиони огнени звезди... И гадното чувство, че всичко разбираш! Чакаш да отмине шока и да се върнеш към нормален начин на живот, но това все не става... После идва ред на празнотата. Не мрак, а именно празнота... Една пурпурно-сребриста безкрайност, която покрива всичко пред погледа ти, в продължение на дни... Бях като спяла... И аз като вас мислех, че съм забравила това усещане, но то току-що се появи отново...

Той продължително я изгледа.

– Точно мислех да споделя същото... Само че при мен ефектът беше слухов... Убиецът изстреля в корема ѝ една сонична граната... Доста дълго време след това бях напълно оглушал. Сякаш слуховите ми рецептори бяха изключили завинаги. В ушите ми звучеше равномерно бучене, което бе по-изпразнено от съдържание дори от тишината...

– Разбирам...

Странно, че друг човек може да опише с такава точност собствените ми чувства, помисли си тя. При това го прави далеч по-сполучливо от мен...

– Предполагам, че след този инцидент съм взел твърдото решение да стана войник. Имам предвид истинската служба, а не парадите и блестящите униформи... Исках да овладя стратегията и тактиката, силата и изненадата – всичко, което носи крайната победа над врага. Исках да бъда по-бърз, по-умен и по-коварен от онези копелета, които нахлуха в дома ми. Дадох си дума, че първият ми боен опит, завършил трагично, ще бъде и последен...

Вече открито трепереше. Тя също беше пронизана от хладни тръпки и направи опит да промени темата на разговора:

– Никога не съм участвала в бой... Как се чувства човек в подобна ситуация?

Той забави крачка и се замисли. Отново ме преценява, отгатна Корделия. И, слава Богу, започна да се поти... Треската го напуска, поне временно...

– Наблюдавана отдалеч, космическата битка изглежда чиста, блестяща и дори грациозна. В нея има нещо абстрактно, човек остава с

впечатлението, че наблюдава учение или обикновена игра. Илюзията е пълна и единствено пряко попадение в собствения ти кораб може да я прогони. – Втренчи се в земята пред краката си – сякаш искаше да открие невидима пътека. Но тук теренът беше гладък и равен като тепсия. – Докато убийството... Убийството е различно. В деня, в който убих политическия си офицер след офанзивата при Комар, бях по-разгневен от деня, в който... От всеки друг път... Но когато усетиш как живота се оттича през ръцете ти, когато видиш безжизнения труп на врага, изведнъж започваш да се чувстваш дори по-мъртъв от него... Аз нямах друг изход – той беше поругал личното ми достойнство.

– Не съм сигурна, че ви разбирам...

– Да. Защото вас гневът ви прави по-силна, а не по-слаба – както става при мен... Много бих искал да разбера как постигате това.

Още един от странните му, дълбоко завоалирани комплименти. Тя замълча и сведе поглед към краката си. На практика не знаеше къде да гледа и скоро извърна глава нагоре – към планината и изумруденото небе над нея. Не искаше да среща очите му и това беше причината, поради която забеляза бледата черта кондензирани пари в небето.

– Хей! Това там не ви ли прилича на следа от совалка?

Воркосиган вдигна глава да разгледа едва видимата бяла ивица.

– Разбира се, че ми прилича – кимна той, огледа се и тръгна към близкия храсталак. – Елате, оттам ще можем да наблюдаваме на спокойствие...

– Няма ли да им дадем сигнал? – учуди се Корделия.

– Не – отвърна той и вдигна ръката си с дланта към нея, сякаш искаше да я спре: – Моите приятели и смъртни врагове носят една и съща униформа. Искам да разбера кои точно са над главите ни и тогава да действам...

До ушите им достигна приглушения грохот на реактивни двигатели, след миг совалката изчезна зад синьо-зеления връх на далечната планина.

– По всяка вероятност държат курс към склада и това усложнява нещата – отбеляза Воркосиган. Стисна устни и поклати глава: – Но защо са отново тук? Възможно ли е Готиан да е отворил запечатаните заповеди?

– Той трябва да изпълнява вашите функции, нали?

– Да. Но аз държах документацията си скрита, тъй като не исках всичките ми действия да станат достояние на Министерския съвет. Убеден съм, че Корабик Готиан няма да открие онова, което е убягнало на

Раднов. Защото Раднов е изключително опитен шпионин...

– Той не е ли един висок и широкоплещест тип с лице като топор?
– любопитно го изгледа Корделия.

– Не. Това описание пасва далеч по-добре на сержант Ботари... Къде сте го виждали?

– Той стреля срещу Дубауер в онази горичка.

– Тъй ли? – светнаха очите на Воркосиган, а устата му се разтегли във вълча усмивка. – Сега нещата стават по-ясни.

– Не и за мен! – гневно го изгледа Корделия.

– Сержант Ботари е много странен тип. Миналия месец се наложи да го накажа сурово...

– Толкова сурово, че сте го превърнал в кандидат за заговора на Раднов?

– Бас държа, че Раднов е разсъждавал точно като вас... Но не зная дали мога да ви обясня характера на Ботари, а едва ли и някой друг е в състояние да го направи. Страхотен при ръкопашен бой, мрази ме чак в червата, както бихте се изразили вие, бетианците... Но бих добавил, че тази омраза му доставя УДОВОЛСТВИЕ. По неизвестен за мен начин тя подхранва мъжкото му самочувствие...

– Би ли ви застрелял в гърба?

– Никога! Може да ме удари в лицето, но в гръб – никога! – Воркосиган замислено разтърка брадичката си: – Именно за такъв удар го наказвах последния път... Но по време на бой спокойно го оставям да ме прикрива, при това въоръжен до зъби...

– Изглежда наистина е смахнат.

– По-скоро странен – поклати глава той. – Макар че много хора мислят точно като вас... Аз обаче го харесвам.

– Още ли твърдите, че само аз командвам бетиански цирк, а не космическа експедиция?

Воркосиган сви рамене и се усмихна:

– За мен е полезно да тренирам с човек, който не ме щади... Изпитвам истинска гордост, ако след поредния ръкопашен бой с Ботари все още съм цял... Все пак предпочитам тези наши двубои да стават само в тренировъчната зала... Предполагам, че именно жестокият начин, по който се налагаме, е заблудил Раднов и той е включил Ботари в екипа си без по-подробни проверки. Защото сержантът е идеалния човек за мръсната работа и Раднов положително се е изкушил. Горкият! Свят ще му се завие от стария Ботари!

Корделия хвърли кос поглед към Дубауер, който равнодушно се

поклащаше до нея.

– Страхувам се, че не споделям вашия ентузиазъм – промърмори тя. – Той за малко не ме уби!

– Не твърдя, че е гигант в морално или интелектуално отношение. Той е човек със сложна душа и ограничени изразни средства, преживял доста лоши мигове в живота си... Но е човек на честта, макар и по страшен, свой начин...

Теренът под краката им незабележимо започна да се издига към склоновете на планината. Промяната личеше по-ясно по околната растителност. Тревата постепенно отстъпи място на високи храсти и малки дръвчета, очевидно появили се тук благодарение на подпочвените води. Насочиха се на юг, към подножието на конусовиден, гъсто залесен връх, който се издигаше на около 1500 метра от нивото на платото.

Корделия почти влачеше препъващия се Дубауер след себе си. За стотен път прокле избраното от Ботари оръжие, но търпението ѝ преля, чак когато изтощеният мичман се просна по очи и дълбоко поряза челото си на острите камъни.

– Защо не използвате свестни оръжия, дявол да го вземе? – изкрещя тя. – Нали уж сте цивилизовани хора? Започвам да мисля, че е по-добре да дам невропаралитичен заряд в ръцете на шимпанзе, отколкото на някой празноглав бараярец!

Дубауер замаяно се надигна и тя млъкна. Избърса кръвта с мръсната си носна кърпа и тежко се отпусна до него.

Воркосиган ги последва и внимателно изпъна подутия си крак. Не каза нищо и по този начин извънредната почивка се превърна във факт. След малко вдигна глава, отправи продължителен поглед в смръщеното ѝ лице и бавно промълви:

– Лично аз в подобна ситуация не бих прибягнал до станър. Когато противникът има числено превъзходство, той не мисли за пораженията на станъра. С очите си видях как загива човек, който прекалено много се уповаваше на този вид оръжие. Ако беше блокирал врага с плазмен лък или с друга част от арсенала си, сигурно и до днес щеше да е жив...

– Но никой не се колебае да използва станър – отбеляза Корделия. – И това дава възможност за грешки...

– Искате да кажете, че вие бихте се поколебали да използвате невропаралитичен заряд? – учудено я изгледа той.

– Да. Дори бих го изхвърлила от употреба.

– Аха...

Тя помълча, после отстъпи пред обзелото я любопитство:

– Как, за Бога, е загинал човекът със станъра, на когото споменахте?

– Той не загина от станъра. Отнеха му го, а после го убиха с ритници.

– О! – промълви Корделия и усети как стомахът ѝ се присвива. – Не е бил ваш приятел, надявам се...

– За съжаление, беше – поклати глава Воркосиган. – Но и той като вас имаше неправилно отношение към оръжията... – Млъкна и отправи поглед към далечния хоризонт.

След известно време се изправиха на крака и поеха към гората. Бараярецът направи опит да ѝ помогне с Дубауер, но мичманът упорито се дърпаше и той побърза да се откаже. И без това имаше сериозни проблеми с подутия си крак.

Продължаваше да върви напред, мрачен и затворен. От предишната му словоохотливост нямаше и следа. Концентрираше се върху всяка отделна стъпка, тласкан напред единствено от волята си. Корделия с тревога забеляза, че си мърмори нещо под нос – първият признак на близкия делириум. Потръпна от уплаха. Просто не се виждаше в неговата роля, не знаеше нито как да влезе в контакт със совалката, нито как да разпознае враговете от приятелите му... Даваше си сметка, че евентуалната грешка ще бъде фатална. Не би казала, че всички бараярци ѝ изглеждат еднакви, но въпреки това в главата ѝ изплува вече позабравената гатанка, която започваше с думите: „Всички кретианци са лъжци...“

Малко преди залез слънце най-сетне излязоха от гъстата гора и изведнъж се озоваха в края на приказно красива долина. На броени метри от тях блъбукаше малък водопад, пяната кипеше около черни и лъскави като обсидиан скали. Полегатите лъчи на слънцето пронизваха свежата трева по брега на поточето и ѝ придаваха вълшебен златист цвят. Дърветата наоколо бяха високи и стройни, наситенозелените им листа хвърляха дълбока сянка.

Воркосиган се облегна на пръчката и мълчаливо се огледа. Корделия си помисли, че никога не е виждала по-уморено човешко същество, но после си даде сметка, че все пак не разполага с огледало...

– Остават ни около петнадесет километра – проговори той. – Но аз не искам да стигнем до склада през нощта, затова спираме тук... Утре сутринта ще продължим.

Отпуснаха се в дълбоката трева и отправиха мълчаливи погледи към прекрасния залез. Приличаха на двойка старци, които са прекалено уморени, за да изключат телевизора. Светлината на деня бързо се

топеше и това ги подтикна към действие. Измиха се на потока, после Воркосиган най-сетне се реши да извади неприкосновения запас от колана си. Дори след четири дни диета от овесена каша и рокфоров пастет, кондензираната бараярска храна се оказа пълно разочарование.

– Сигурен ли сте, че това не са ботуши на прах? – мрачно го изгледа Корделия. На цвят, вкус и миризма таблетките действително наподобяваха стрита на прах кожа за обувки, пресована между две тънки вафлени кори.

– Имат органичен характер и са много хранителни – поясни с иронична усмивка Воркосиган. – Създадени са да траят с години...

Корделия поклати глава и започна да дъвче. Не забрави да нахрани и Дубауер, който за малко не се задави с противните дори на вид таблетки. После го изми и го приготви за сън. През деня не бе имал припадъци и това й даде основание да се надява, че състоянието му бавно се подобрява.

Земята беше приятно затоплена от дневната жега, поточето тихо мърмореше в дълбоката тишина. Изведнъж й се прииска да заспи за сто години, като омагьосаните принцеси от приказките. Но вместо това стана на крака и изяви желание да поеме първото дежурство.

– Мисля, че тази вечер е ваш ред да поспите повече – обърна се тя към Воркосиган. – През две от трите нощи на прехода аз поемах кратките дежурства, сега е ваш ред...

– Няма нужда от... – понечи да протестира той.

– Ако рухнете накрая, цялата експедиция пропада – хладно го прекъсна Корделия. – Нито аз ще се оправя, нито той – палецът й отскочи по посока на Дубауер. – Утре трябва да сте свеж и това е основната ми грижа!

Воркосиган мълчаливо отстъпи. Глътна още половин хапче от болкоуспокоителното и се отпусна в тревата. Но сънят отказваше да дойде, в душата му се настани безпокойството. Лежеше неподвижно и я наблюдаваше през полуспуснати клепачи. Лицето му отново се зачерви. Изчака я да се върне от кратката обиколка на околността, седна и кръстоса крака.

– Аз... – Думите заседнаха в гърлото му, обзе го необяснимо смущение. – Съвсем не отговаряте на представите ми за жена-офицер – успя да смотолевии най-накрая той.

– Така ли? И вие не отговаряте на моите представи за бараярски офицер, следователно сме квит... – После любопитството й надделя и въпросът й бе зададен с далеч по-мек тон: – А какво очаквахте?

– Не зная – колебливо отвърна той. – Държите се професионално, не по-зле от най-добрите офицери, които познавам. При това, без дори да правите опит да подражавате на мъжете... Направо е невероятно!

– Аз съм съвсем нормален човек – поклати глава тя. – У мен няма нищо необикновено.

– Значи Колония Бета е необикновено място...

– Нищо особено – сви рамене Корделия. – Дори и климатът е противен...

– Чувал съм – кимна той, строши една клонка и започна да дупчи земята до краката си. – При вас няма предварително уговорени бракове, нали?

– Разбира се, че няма – стреснато го погледна тя. – Как само го казахте – прозвуча като нарушение на гражданските права! Господи, нима искате да кажете, че на Бараяр се занимавате с подобни неща?!

– При аристократите това е почти задължително...

– И никой НЕ ПРОТЕСТИРА?! – смаяно попита Корделия.

– Нещата не стават насила – поясни той. – Обикновено се постига споразумение между родителите... В повечето случаи то се оказва напълно достатъчно.

– Разбирам – кимна тя. – Предполагам, че е напълно възможно.

– А как стават нещата при вас? Сигурно е много неудобно без посредници... Особено, когато се налага да откажете на някого направо в лицето...

– Не зная. Предполагам, че влюбените се разбират помежду си, когато са сигурни в чувствата си... После подават молба за раждане на дете... А това с посредниците, за което говорите, ми се струва съвсем невероятно. Все едно, че се жениш за напълно непознат човек. Именно тогава би трябвало да се чувствате неудобно!

– Хм – промърмори той и си отчупи нова клечка. – По време на Голямата изолация се е смятало за престъпление да си вземеш любовница, особено от кастата на войниците. Наказанието е било смърт. Този обичай е просъществувал твърде дълго, с годините се е превърнал в източник на безброй драми и трагедии. Днес се намираме някъде по средата. Старите обичаи са мъртви, а ние се опитваме да налагаме нови – в болшинството си неудобни като зле скроено облекло. Вече не знаем кое е правилно и кое погрешно... – Помълча малко, после вдигна глава: – Какво очаквахте вие?

– От бараярците ли? Не зная. Сигурно нещо престъпно... Мисълта, че съм бараярски пленник, ми навява доста мрачни предчувствия...

– Разбирам какво имате предвид – сведе очи Воркосиган. – И не отричам, че съществува... Това е една зараза, една болест на въображението, която се предава от човек на човек. Най-лошото е, когато върви отгоре надолу. Страда преди всичко морала, но се отразява и на дисциплината... Лично аз тръпна от начина, по който поразява младите офицери, особено, когато откриват тази болест у хора, на които би трябвало да подражават. Те все още не притежават достатъчно опит и не могат да определят кога началниците им рушат авторитета на императора, за да задоволят личните си страсти... И се корумпират още преди да разберат какво става...

Гласът му прозвуча напрегнато в мрака.

– Признавам, че разглеждам проблема само от собствената си гледна точка на пленник – обади се Корделия. – И мисля, че имам късмет по отношение на този, който ме е пленил...

– Те са истински боклуци! – прошепна той. – Не са чак толкова много, но по-опасни от тях са онези, които ги гледат и си затварят очите... Заразата е дълбока и не мислете, че се лекува лесно. Но от мен няма защо да се страхувате, това ви го обещавам!

– Аз... Разбрах го и без вашето обещание.

Замълчаха. Нощта бавно встъпваше в правата си. Изумруденото небе постепенно потъмня, блеснаха първите ярки звезди. Скоро сиянието им се усили дотолкова, че водите на малкия водопад блеснаха като живи. Корделия помисли, че той най-после е заспал, но почти в същия миг тялото му се размърда. Не виждаше лицето му, в мрака просветваха само очите и зъбите му.

– Вашите обичаи ми се струват безкрайно свободни и спокойни – долетя гласът му. – Невинни като слънчева светлина. Няма болка и мъка, няма непоправими грешки... Момчетата не стават престъпници от страх. Не съществува глупава ревност, никой не губи честта си...

– Това е заблуда – поклати глава тя. – И при нас човек може да изгуби честта си, просто не става за една нощ. Понякога се точи в продължение на години, като безкрайна агония... Някога имах една приятелка. Близка приятелка. Бяхме колежки в института. Беше някак... как да кажа... неприспособима. Всички около нея намираха близки души и бяха щастливи. А тя си оставаше сама, паниката ѝ растеше с годините...

Най-сетне хареса един мъж. Той имаше смайващото качество да превръща златото в олово... В негово присъствие тя не беше в състояние да говори за любов, чест или доверие, тъй като той я засипваше с хапливи подигравки. Отношенията им бяха наситени с порнография и

напълно лишени от поезия.

Случи се така, че когато се освободи мястото за капитан на кораба им, и двамата бяха с еднакъв ранг. Тя беше готова да се бори със зъби и нокти за него, просто защото цял живот бе мечтала за това... Знаете какво е, сигурна съм. Местата за командири са силно ограничени, а желаещите са много. Любовникът ѝ успя да я убеди да се откаже в негова полза... Къде с лъжливи обещания, къде с перспективите за общи деца... Както и да е. Зае командирския пост и побърза да скъса с нея. Хладно и пресметливо, без излишни емоции.

Тя така и не намери друг мъж, с който да свърже живота си. В крайна сметка излиза, че бараярците от старата гвардия са имали известно основание за суровите си закони... Защото има хора, които никога не могат да се оправят в живота без твърдо определени правила...

Тишината беше величествена, нарушаваше я единствено тихият ролмон на водопадчето.

– Аз също познавах един младеж – прозвуча гласът му в мрака. – Ожени се на двадесет за момиче от знатен род, което току-що бе навършило осемнадесет... Бракът им беше уговорен, разбира се, но това съвсем не го правеше по-малко щастлив.

През по-голямата част от времето той беше зает, даваше дежурства. Жена му се почувства богата и свободна, свърза се със съответното общество. Не всичките ѝ приятели бяха лоши и пропаднали, но бяха доста по-възрастни от нея. Богати безделници, паразити... Омаяха я, бързо я направиха като себе си. Започна да сменя любовниците си. Едва ли е изпитвала нещо към тях, вършеше го от суета... Мъжът ѝ имаше буен характер и безумно я обичаше. В един момент научи истината и пиедесталът рухна...

Пердето му падна, извика любовниците ѝ на дуел. Бяха двама, не мога да кажа кой кого е използвал... Младежът беше бесен, не го интересуваше дали ще бъде убит, или ще го арестуват. Честта му бе наранена и нищо не можеше да го спре. Уреди да се бие с двамата последователно, в интервал от половин час, на едно пусто място в покрайнините на града.

Воркосиган замълча. Корделия чакаше със затаен дъх, страхуваше се дори да помръдне. Мълчанието му се проточи, но тя не посмя да го подкани. Когато отново проговори, гласът му стана някак плосък и безизразен:

– Първият любовник бил празноглав аристократ като самия него и играел по правилата. Бил майстор на боя с две саби едновременно,

силен и ловък. Почти ме... Почти убил приятеля ми. А последните му думи били, че винаги е мечтал да бъде убит от ревнив съпруг, но след като навърши осемдесет...

Корделия веднага отчете издайническата грешка и неволно се запита дали и нейната история е била толкова прозрачна. Сигурно, сви рамене тя.

– Вторият бил високопоставен правителствен служител, доста по-възрастен... Не искал да се бие, макар че приятелят ми на няколко пъти го повалил и вдигал на крака. Молел за пощада, но приятелят ми бил бесен от предсмъртната шега на първия си противник и не чувал молбите му. Убил го и го зарязал в калта.

Отбил се у дома колкото да каже на жена си какво е направил, после се прибрал на кораба и зачакал да го арестуват. Всичко се случило в рамките на един следобед. Тя била бясна, имала чувството, че би могла да се дуелира с мъжа си и да го убие. Достоинството ѝ било наранено толкова дълбоко, че грабнала служебния му плазмен лък и се застреляла в главата. Никога не бях допускар, че плазменият лък може да бъде оръжие в ръцете на жена. Винаги съм си представял, че те предпочитат да глътнат отрова или да си прережат вените... Но тя беше истински Вор. Лицето ѝ изгоря до костите... А имаше прекрасно лице...

Нещата се развиха доста странно. Полицията възприе тезата, че двамата любовници са се избили взаимно, а жената е станала жертва на нещастен случай. Приятелят ми остана настрана, никой за нищо не го попита. – Гласът му затихна, после отново набра сила: – През целия следобед ходеше като лунатик, действията му напомняха добре заучена роля – с очаквани реплики и реакции. В крайна сметка се оказа, че честта му не е удовлетворена, че всичко е било безсмислено. Всичко беше фалшиво като любовните афери на съпругата му. Всичко, с изключение на смъртта... – Замълча, после тихо добави: – В крайна сметка вие, бетианците, имате едно основно предимство – взаимно си позволявате да извличате поука от грешките си...

– Съжалявам за... вашия приятел. Отдавна ли се случи това?

– Понякога живее с чувството, че е било вчера. Но на практика оттогава минаха повече от двадесет години... Казват, че сенилните старци си спомнят детските години по-ясно от това, което е станало миналата седмица... Вероятно е започнал да става сенилен...

– Разбирам.

Корделия възприе разказа му като странен, но скъп подарък. Като крехка статуетка, която е твърде ценна, за да бъде захвърлена, но

едновременно с това прекалено тежка, за да я държи в ръка... Той млъкна и се отпусна в тревата, а тя стана за поредната си обиколка. Тишината беше толкова дълбока, че пулсирането на кръвта в ушите ѝ звучеше като гръмотевичен тътен. Когато се върна, Воркосиган вече спеше. Тялото му леко потръпваше от новите пристъпи на треската. Корделия измъкна обгорелия чаршаф изпод Дубауер и внимателно го зави.

4.

Воркосиган се събуди три часа преди разсъмване и почти насила принуди Корделия да подремне. Вдигна я малко преди изгрев слънце и веднага ѝ се стори някак променен. Очевидно се бе изкъпал в поточето, а лицето му беше гладко. Сивата четиридневна четина я нямаше, значи най-после бе решил да използва единствения комплект аа мъжко обезкосмяване, който пазеше на колана си.

Корделия не получи възможност да направи оценка на промяната, стресната от напрегнатия му глас:

– За този крак ми трябва известна помощ. Искам да отворя раната и да я почистя. Превръзката ще издържи до следобед, после вече няма да е от значение.

– Добре – кимна тя.

Воркосиган свали ботуша и чорапа, а Корделия тикна крака му под пенливата струя на водопада. Изплакна острието на бойния нож, после решително сръза грозната подутина. Устните на Воркосиган побеляха, но от устата му не излезе нито звук. Корделия обаче не успя да сдържи гримасата си. От раната бликна кръв и гной, примесена с някаква гъста белезникава течност, която вонеше отвратително. Водните струи бързо я отмиха. Опита се да не мисли за количеството непознати микроби, които навлизаха в кръвта му при тази примитивна процедура, но друг начин нямаше. Просто трябваше да рискува.

Намаза раната с последното количество от очевидно безполезния антибиотик в тубичката и я превърза с бинт от еластична изкуствена материя.

– Така сега е добре – похвали я Воркосиган, но за малко не падна, когато се опита да стъпи на болния крак. – Значи вече е време... – промърмори той и тържествено извади последната таблетка болкоуспокоително. Глътна я и захвърли празната опаковка в краката си. Корделия механично се наведе да я вдигне, не откри къде може да я сложи и отново я пусна. – Тези хапчета са голяма работа – увери я той. – Лошото е, че когато прекратят действието си, човек буквално рухва... Като кукла, на която са отрязали конците... От този момент нататък имам около шестнадесет часа...

Докато хапнат последните дажби концентрирана храна и подготвят Дубауер за път, той наистина се промени. Изглеждаше напълно здрав,

кипящ от енергия. Никой не отвори дума за разговора от предишната нощ.

Поеха на път. Описаха широк кръг около подножието на планината, по обяд вече се насочваха към кратера на върха, точно от запад. Прекосиха няколко гористи долини и излязоха в подножието на широк сипеи, по който преди милиони години се бе стичала лавата на вулкана. Воркосиган предпазливо пропълзя към оголения склон, главата му нито за миг не изскочи над високата трева. Дубауер се просна по гръб, затвори очи и заспа. Корделия изчака, докато дишането му стана дълбоко и равно, после пропълзя към Воркосиган. Бараярският капитан беше доближил бинокъла до очите си и внимателно оглеждаше зеления склон отатък сипея.

– Ето там е совалката – подаде ѝ бинокъла той. – Лагерът им е край пещерите в склона. Виждате ли тъмната ивица до водопада? Там е входът...

– Някой излиза – съобщи след секунда тя. – Може би ще видите лицето му, ако бинокълът е достатъчно силен...

Воркосиган бързо долепи окуляра до очите си.

– Куделка – установи веднага. – Той е от моите хора. Но зад него виждам Даробей – един от шпионите на Раднов в свързочната... Огледайте го и добре запомнете лицето му. Така ще знаете кога трябва да залегнете.

Дали възбудата му се дължи на стимулантите, или просто се радва на предстоящия сблъсък? – запита се Корделия. Блестящите му очи бяха внимателни, не пропусаха нищо... От устата му излетя тихо съскане, сякаш изведнъж се беше превърнал в братовчед на месоядните шестокраки животни.

– Ето го и Раднов! Господи, какво ли не бих дал да го пипна! Но сега трябва да се действа по друг начин. Разполагам с достатъчно доказателства да го дам под съд и ще ми е много приятно да му гледам физиономията, докато слуша обвинението в подстрекателство към бунт! Този път няма мърдане – и Щаба на армията, и Съвета на графовете ще бъдат на моя страна! Не, Раднов, няма да те убия! Ще живееш, за да се проклинаш!

След тези думи се намести на лакти и продължи наблюдението. За миг тялото му се стегна, после на лицето му светна усмивка.

– Е, крайно време беше да извадя и малко късмет! Появи се и Готиан, въоръжен до зъби, както си му е реда. Значи е решил лично да оглави експедицията. Вече сме си почти у дома, да тръгваме!

Пропълзяха обратно до високите дървета, под които спеше Дубауер. Но мястото му се оказа празно.

– Господи! – простена Корделия и започна нервно да се оглежда. – Накъде ли е хукнал?

– Не е стигнал далеч – промърмори Воркосиган, но на лицето му се появи загрижено изражение. Разделиха се и започнаха претърсването на околността.

– Каква съм глупачка! – ядосано тръсна глава Корделия. – Не трябваше да го изпускам от очи!

Срещнаха се на мястото, откъдето тръгнаха, от Дубауер нямаше и следа.

– Вижте, сега нямаме време за основно претърсване на гората – въздъхна Воркосиган. – Ще бъде по-добре, ако отидем отсреща. Ще изпратя патрул да го търси, веднага след като поема командването... Те положително разполагат с технически средства и бързо ще го намерят.

В главата на Корделия изплуваха тревожни картини: скали, дълбоки вирове, хищници и бараярски войници с пръст върху спусъка...

– Така и така стигнахме чак дотук... – започна тя, но Воркосиган вдигна ръка.

– Ако нещо ми попречи да поема командването, с вас двамата и без това е свършено!

Принудена бе да се подчини на желязната му логика. Въздъхна и се остави да бъде поведена към лагера на бараярците. Той я държеше за ръка и леко се облягаше на рамото ѝ. Скоро прекосиха гъсталаците и Воркосиган предупредително докосна устните си с пръст.

– Сега трябва да вървим с безкрайно внимание – прошепна. – След толкова мъки и лишения, съвсем не ми се иска да бъда застрелян от собствените си постове.

Замъкна я зад дебел пън, обрасъл с висока трева, очите му внимателно опипаха наскоро изсечената просека в храсталаците.

– Няма ли направо да почукате на вратата? – попита Корделия.

– Не.

– Защо? Нали там е верният ви Готиан?

– Нещо не е наред – поклати глава Воркосиган. – Не мога да разбера защо са се приземили точно тук... – Помълча известно време, после тикна станъра в ръцете ѝ: – Ако се наложи да стреляте, по-добре да бъде с оръжие, което познавате... Зарядът е слаб, но предполагам, че ще стигне за един-два изстрела... Тази пътека е за часовете, рано или късно някой ще се появи. Стойте тук и не мърдайте, докато не ви повикам!

Разкопча канията на ножа си и пъргаво се прехвърли отгатык просеката. Затаиха дъх и зачакаха. Измина четвърт час, после втори. Гората дремеше под топлите слънчеви лъчи.

Най-накрая откъм пътеката се разнесе шумолене на листа, придружено от тропот на тежки ботуши. Корделия замръзна, очите й отчаяно търсеха пролука сред тревата. Първо видя високата мъжка фигура в новичка бараярска униформа, след това зърна и лицето на притежателя й: набраздено от бръчки, с посивели бакенбарди отстриани. Воркосиган бавно се надигна от храстите.

– Корабик! – тихо, но развълнувано промълви той. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, на лицето му грейше щастлива усмивка.

Готиан рязко се завъртя, ръката му се стрелна към невропаралитичния заряд на колана. После на лицето му се изписа дълбоко смайване.

– Арал! Разузнавателният екип докладва, че си бил убит от бетианците!

За учудване на Корделия, офицерът не се втурна към своя командир, а отстъпи крачка назад. Ръката му продължаваше да стиска капсулата с невропаралитичен заряд, пръстите му върху спусъка побеляха. Корделия усети как стомахът й се превръща в оловна топка.

Воркосиган посрещна хладното му поведение с леко учудване. После поклати глава, на лицето му отново грейна усмивка:

– Радвам се, че не си суеверен – направи опит да се пошегува той.

– Би трябвало да те смятам за мъртъв, само ако те видя с прободено сърце – поклати глава Готиан, а в гласа му прозвуча тъжна ирония.

– Какво има, Корабик? – стана сериозен Воркосиган. – Нима си станал подлога на Министерството, като всички останали?

Невропаралитичният заряд в ръката на Готиан се насочи право към гърдите на Воркосиган и той замръзна на място.

– Нищо подобно – отвърна сивокосият. – Веднага разбрах, че в тази история с бетианците има нещо гнило. И възнамерях да предизвикам разследване, веднага след като се приберем у дома. Но... – Замълча за миг, преодоля колебанието си и продължи: – Но тогава щях да имам шест месеца стаж като и.д. командир и можех да разчитам на официално повишение... Какви са според теб шансовете на офицер на моите години, особено ако трябва да чакам рутинно повишение? Пет процента? Два? Нула?

– Не са чак толкова малки – спокойно отвърна Воркосиган. – Предстоят събития, за които малцина подозират. Ще се построят нови кораби, ще има нов щат...

– Обичайните слухове! – махна с ръка Готиан.

– Значи не повярва, че съм мъртъв, така ли? – смени темата Воркосиган.

– Напротив, бях сигурен в това. Поех командването и... Между другото, къде си скрил запечатаните заповеди? Обърнахме наопаки цялата ти кабина, но не успяхме да ги открием.

Воркосиган се усмихна и поклати глава:

– О, не. Няма да ти кажа, защото това би засилило изкушението в душата ти...

– Както искаш – отвърна Готиан, без да отмества дулото на капсулата от гърдите на командира си. – Онзи ден имах посещение в кабината. Психопатът Ботари ми разказа какво в действителност се е случило в лагера на бетианците. Останах доста изненадан, тъй като очаквах, че с удоволствие ще ти пререже гърлото. Върнахме се тук под претекста за наземни учения, но аз знаех, че ще се появиш... Даже доста се забави.

– Имах проблеми – кратко отвърна Воркосиган и незабележимо се отмести малко встрани. Така Корделия можеше да стреля, без никакви затруднения. – Къде е Ботари сега?

– В единична килия.

– Лошо – намръщи се Воркосиган. – Надявам се, че не си споделил с никого новината за моето оцеляване...

– Дори Раднов не знае. Продължава да мисли, че Ботари те е заклал.

– Гадно копеле, а?

– Аха. С удоволствие бих му видял сметката, особено ако ти се беше натъкнал на нещо неприятно по време на пътешествието си дотук...

– Май не знаеш какво искаш – усмихна му се Воркосиган. – Затова ще ти направя едно предложение... Още не е късно да застанеш на моя страна.

– Никога няма да се справиш – поклати глава Готиан, но в гласа му се долови несигурност.

– Ако бях по-млад и по-твърдоглав – сигурно... Но честно ще ти призная, че вече се уморих да сека вражески глави, за да им давам урок... – Воркосиган вирна брадичка и заби поглед в очите на Готиан: – Давам ти думата си, ти знаеш колко струва тя. Сам ще решиш дали да я приемеш, или не...

Невропаралитичният заряд в ръката на сивокосия офицер едва забележимо потрепна. Затаила дъх, Корделия забеляза влагата в очите му. Човек не плаче за живите, а за мъртвите, помисли си тя. Което означава,

че всеки момент ще натисне спусъка. Нима Воркосиган не усеща това?

Вдигна станъра, прицели се и стреля. Зарядът излетя с немощно свистене, но все пак беше достатъчно силен, за да повали Готиан. Офицерът се олюля и падна на колене, главата му се извърна по посока на храстите. Воркосиган скочи като тигър, избягна капсулата от ръката му, после побърза да му отнеме и плазмения лък.

– Да те вземат мътните! – изруга полузамайаният Готиан. – Никога ли не са те надхитряли?

– Това би означавало сега да не съм тук – сви рамене Воркосиган и се зае да претърсва бившия си помощник. Конфискува ножа му и няколко дребни вещи, после попита: – Кого си изпратил на пост?

– Сенс на север, Куделка на юг...

Воркосиган свали колана на Готиан и стегна китките му зад гърба.

– Май наистина си бил някъде по средата – констатира той и се обърна към Корделия: – Сенс е от хората на Раднов, а Куделка е от моите... Прилича ми на ези-тура...

– Такива ли са всичките ви приятели? – изви вежди тя. – Според мен, единствената разлика между тях и враговете ви е продължителността на диалога, след който се готвят да ви застрелят...

– Така е – призна Воркосиган. – С армия като нашата бих превзел цялата галактика, но при условие, че успея да насоча в една посока всички оръжия, с които разполагаме... Имам една молба, командор Нейсмит... Бихте ли ми заели колана си, разбира се, ако това не пречи на тоалета ви...

Стегна краката на Готиан с колана ѝ, натъпка носната си кърпа в устата му, после се изправи и огледа просеката.

– „Всички кретианци са лъжци“... – промърмори на себе си Корделия, после повиши глас: – А сега? На север или на юг?

– Интересен въпрос. Какъв отговор бихте предложили вие?

– Имах учител, който приемаше въпросите ми по този начин. Методът на Сократ или нещо подобно... Бях страхотно впечатлена, а после открих, че той прибъгва до метода само когато не знае отговора...

Очите ѝ се насочиха към тялото на Готиан, заело мястото ѝ зад пълна. Дали беше искрен, или бе направил отчаян опит да се отърве завинаги от командира си? Срещна погледа му, враждебен и малко озадачен.

– На север – реши най-после тя. Воркосиган я погледна с разбиране и кимна.

– Тогава да вървим.

Поеха по пътеката и скоро тялото на Готиан изчезна зад

затревеното хълмче.

– Отдавна ли го познавате? – попита Корделия.

– Вече четири години служим заедно. Мислех, че е отличен офицер от кариерата. Опитен и разумен, напълно аполитичен. Има и семейство...

– Бихте ли го взел отново? Имам предвид, на по-късен етап...

– Да простя и забравя? – погледна я той и поклати глава. – Дадох му шанс, но той не се възползва от него... Дори два, ако вашият избор на посоката се окаже правилен... – Започнаха продължително изкачване. – Постът трябва да е на върха. Скоро ще ни засече... Останете тук да ме прикривате. Ако чуете стрелба... – Направи кратка пауза, после тръсна глава: – Действайте по собствена преценка...

Корделия се усмихна, а Воркосиган разкопча кобура на невропаралитичния заряд и тръгна открито по пътеката, като вдигаше възможно най-голям шум.

– Постови, обади се! – долетя иззад дърветата спокойният му глас.

– Произшествия няма... – отвърна някакъв мъжки глас, после изведнъж смени октавата си: – Просвети Боже, та това е КАПИТАНЪТ!

Смехът, който последва, беше най-приятната музика за ушите на Корделия. Краката ѝ изведнъж омекнаха и тя неволно се облегна на близкото дърво. Как стана така, че престана да се страхуваш от него и започна да се страхуваш ЗА него?! – удивено се запита Корделия. Защо този нов страх е далеч по-силен от предишния? Май нещо става с главата ти!

– Можете да излезете на открито, командор Нейсмит – долетя гласът на Воркосиган.

Тя заобиколи храсталаците и пое нагоре по затревената просека. На върха на възвишението стояха двама бойци, облечени в чисти и спретнати униформи в защитен цвят. Единият несъмнено беше Куделка, когото успя да разгледа през бинокъла – с една глава по-висок от Воркосиган, с тяло на мъж и лице на момче. Сграбчил ръката на капитана, той я разтърсваше с такава ярост, сякаш искаше да се увери, че на среща му не стои призрак. Пръстът на втория неволно се насочи към спусъка, очите му внимателно опипаха униформата ѝ.

– Казаха ни, че сте бил убит от бетианците, сър – подозрително изръмжа той.

– Нямахте как да докажа, че това е само слух – отвърна Воркосиган. – Но сам виждаш, че съм жив и здрав, нали?

– Погребението ви беше страшно тържествено – поклати глава

Куделка. – Трябваше да сте там!

– Е, ще отложим за следващия път – ухили се Воркосиган.

– О, извинете, сър. Не исках да прозвучи по този начин. Лейтенант Раднов произнесе много прочувствено слово...

– Сигурен съм в това. Кой знае колко месеца е работил върху него...

Куделка веднага схвана смисъла на тези думи, докато другият боец просто изглеждаше озадачен.

– Позволете ми да ви представя командор Корделия Нейсмит от Бетианския астрономически институт. Тя е... – поколеба се и млькна, а Корделия с интерес чакаше да чуе какъв ще бъде статута ѝ. – Тя е...

– Хайде де, какво чакате? – реши да му помогне тя.

– Тя е мой пленник – тръсна глава Воркосиган, после побърза да добави: – Но предвид създадите се обстоятелства, аз реших да ѝ върна свободата, поне до края на експедицията. Ще ѝ бъде забранен достъпа до поверителна информация и това е единственото ѝ ограничение.

Двамата младежи очевидно изгаряха от любопитство.

– Въръжена е – отбеляза с известна доза несигурност колегата на Куделка.

– Така и трябва – отвърна Воркосиган, после побърза да смени темата: – Кой са членовете на екипажа на совалката?

Куделка започна да изрежда имена, колегата му също помагаше.

– Ясно – кимна Воркосиган. – Задачата е следната: да се обезоръжат Раднов, Даробей, Сенс и Тафас. Бързо и без излишен шум. Да бъдат арестувани по обвинение в бунт. После към тях положително ще се присъединят и други. Да бъдат лишени от възможност за контакт с „Генерал Воркрафт“. Къде се намира лейтенант Буфа?

– В пещерите – каза Куделка, поколеба се за миг, после вдигна глава: – Сър?... – На лицето му се изписа нещастно изражение.

– Да?

– Сигурен ли сте за Тафас?

– Почти – смекчи тон Воркосиган. – Ще бъдат съдени. Нали в това е смисъла на съдебния процес? При него ще се види кой е виновен и кой не...

– Ясно, сър – отвърна с лека въздишка Куделка. Очевидно този Тафас му е приятел, отбеляза Корделия.

– Започна ли да разбираш какво имах предвид с твърдението си, че официалната статистика за гражданската война прикрива почти цялата истина? – попита Воркосиган.

– Да, сър – кимна Куделка и погледна командира си право в очите.

– Добре. Сега вие двамата ще дойдете с мен.

Потеглиха в обратна посока. Воркосиган хвана ръката на Корделия, за да скрие накуцването си. Почти успя, само тя знаеше колко много му струва това. Скоро спускането завърши, пътеката отново тръгна нагоре. Излязоха от гората, прекосиха стръмен сипей и се насочиха към замаскирания вход на пещерата, в която бяха складирани продукти и амуниции. От съседната скала се спускаше малък водопад и образуваше красив вир под нея. Оттам започваше пенливо поточе, което чезнеше в гъстата гора. На брега имаше странна групичка. Корделия с недоумение гледаше как двама бараярци се бяха отпуснали на колене и вършеха нещо във водата, докато други двама стояха на крачка встрани и внимателно ги наблюдаваха. Миг по-късно коленичилите се изправиха и издърпаха след себе си мокър човек с вързани на гърба ръце, който кашляше и правеше опит да си поеме въздух.

– Това е Дубауер! – извика Корделия. – Какво му правят?

Воркосиган очевидно беше наясно какво му правят, промърмори едно сподавено „по дяволите“ и с накуцване се затича към брега на потока.

– Долу ръцете! – изрева заплашително той на няколко крачки от групичката. – Този човек е мой пленник!

Бараярците подскочиха като ужилени, Дубауер бавно се отпусна на колене. Корделия се втурна към него и мимоходом отбеляза, че никога през живота си не е виждала толкова смаяни мутри. Изпитото брадясало лице на Дубауер беше мокро, капчици вода се стичаха от косата му. Гърдите му се раздираха от суха кашлица, очите му бяха зачервени. Корделия с ужас разбра, че бараярците са натискали главата му под водата.

– Какво означава всичко това, лейтенант Буфа? – попита Воркосиган и заплашително пристъпи към старшият в групичката.

– Мислех, че сте убит от бетианците, сър – объркано отвърна онзи.

– Сега можеш да се увериш в обратното! – сухо заяви Воркосиган.
– Какво вършехте с този бетианец?

– Тафас го плени в гората, сър. Опитвахме се да го разпитаме, да научим дали в гората не се крият и други... – Очите му подозрително стрелнаха Корделия: – Но той отказва да говори, сър... Не отрони нито дума и това е много чудно. Винаги съм бил убеден, че бетианците са меки...

Воркосиган прокара длан през лицето си, сякаш молеше боговете

да го дарят с още малко сила.

– Буфа – тежко започна той. – Преди пет дни този човек беше улучен от невропаралитичен заряд. Не е в състояние да говори, но дори да беше здрав, едва ли щеше да ви бъде от полза...

– Варвари! – извика Корделия и коленичи до Дубауер, който я позна и веднага се вкопчи в нея. – Всички бараярци сте един дол дренки! Жестоки варвари и убийци!

– Забравихте да добавите – и глупаци! – изръмжа Воркосиган, без да сваля пламналите си очи от лицето на Буфа. Войниците зад него изглеждаха дълбоко притеснени. – Ще се оправи ли?

– Вероятно – неохотно отвърна Корделия. – Но е здравата разтърсен... – Самата тя се тресеше от гняв.

– Командор Нейсмит, моля да приемете моите извинения за некоректните действия на екипажа ми – вдигна глава Воркосиган. Каза го високо и ясно, всички присъстващи си дадоха сметка, че капитанът им е принуден да се унижава пред своята пленница.

– Само не тракайте с токове! – промърмори Корделия, сигурна, че единствено той може да я чуе. После вдигна глава и вече по-високо, добави: – Очевидно тук става въпрос за крещяща некомпетентност! – Очите ѝ се заковаха върху лейтенант Буфа, който явно се чудеше къде да се покрие от неудобство: – Дори слепец би разбрал, че срещу себе си има човек с поразени нервни центрове! – Тялото на Дубауер се разтърси от силна конвулсия и тя гневно обърна глава: – Дяволите да ви вземат!

Войниците гледаха встрани, а Воркосиган приклепна да ѝ помогне. Конвулсиите скоро стихнаха и той отново се изправи.

– Тафас, предай оръжието си на Куделка!

Тафас колебливо се огледа, после неохотно се подчини.

– Не исках да се забърквам, сър – отчаяно прошепна той. – Но лейтенант Раднов каза, че вече е късно...

– Ще получиш възможност за защита – навъсено го изгледа Воркосиган.

– Но какво става? – озадачено попита Буфа. – Видяхте ли се с командор Готиан, сър?

– Командор Готиан изпълнява друга задача – вирна глава Воркосиган. – Лейтенант Буфа, от този момент те назначавам за командир на тази експедиция.

После повтори имената на хората, които трябваше да бъдат арестувани и определи изпълнителите.

– Мичман Куделка, отведи МОИТЕ пленници в пещерата и се

погрижи да получат добра храна и всичко друго, от което може да се нуждае командор Нейсмит. После подготви совалката за полет. Тръгва-ме веднага, след като обезоръжим... хм... хората от списъка...

Умишлено избягна определението „бунтовници“, което за момента му се стори прекалено силно.

– А вие къде отивате? – попита Корделия.

– Ще проведе един малък разговор с командор Готиан – отвърна Воркосиган. – На четири очи.

– Хм... Не ме карайте да съжалявам за съветите, които ви дадох...

По този начин искаше да му каже „внимавай!“... Просто и ясно, съвсем по човешки.

Воркосиган разбра какво се крие зад думите ѝ, махна с ръка и тръгна към гората. Накуцването му личеше доста по-силно отпреди.

* * *

Корделия помогна на Дубауер да се изправи и Куделка ги поведе към отвора на пещерата. Този младеж приличаше на Дубауер толкова силно, че тя не можеше да бъде враждебна към него.

– Какво е станало с крака на стареца? – попита той, като хвърли кос поглед през рамо.

– Малка драскотина, която се инфектира – отвърна тя, инстинктивно почувствала, че трябва да играе играта на Воркосиган. Пред него стоеше трудната задача да възвърне авторитета си пред един недостоен за доверие екипаж. – Трябва да се обработи с по-силни лекарства, но преди това е необходимо някой да го убеди, че за целта все пак се изисква и време...

– Такъв си е нашият старец – поклати глава Куделка. – Никога не съм виждал толкова енергичен човек на неговите години!

– На неговите години? – вдигна вежди Корделия.

– Е, на вас сигурно не ви изглежда чак толкова стар – съгласи се Куделка и озадачено изгледа развеселеното ѝ лице. – Всъщност, няхах предвид точно определението „енергичен“...

– Може би, властен – подсказа му тя, вътрешно доволна от факта, че Воркосиган има поне един верен почитател. – Състоянието, което се получава, когато енергията е целенасочена...

– Точно! – възхитено я изгледа младежът. А Корделия си напомни да не споменава за малките сини хапчета, до които бе принуден да прибягне Воркосиган.

– Изглежда интересен тип – промърмори тя. – Как е позволил да го

изработят?

– Имате предвид Раднов?

Корделия кимна.

– Как да ви кажа... Не бих искал да критикувам стареца, но... Не съм чувал някой друг командир да е посрещал политическия си офицер с предложението да не му се мярка пред очите, ако иска да е жив след изпълнението на мисията...

Корделия последва младежа зад завоя на скалата и изведнъж заста на напрек. Много странно, рече си тя. Воркосиган ме подведе... Лабиринтът от пещери беше дело на природата само отчасти – повечето от тях бяха издълбани с помощта на плазмен лък – зле осветени, влажни и хладни.

Претъпкани догоре с кашони и сандъци, те съвсем не приличаха на малък склад с животоспасяващи запаси от храна и медикаменти, както й бе обяснил бараярският командир. Това тук си беше депо, в което имаше всичко необходимо за поддръжката на цяла космическа флота. Корделия облиза устни и притеснено се огледа. В съзнанието й се появиха някои доста неприятни перспективи за близкото бъдеще.

В единия край на просторната пещера се издигаше стандартен бараярски заслон – полукръгла тръбна конструкция, върху която бе опъната гумирана материя. Това беше кухня с трапезария, доста гола и мрачна. Самотен младеж в униформа на доброволец почистваше трохите от масите.

– Старецът се оказа жив! – извика вместо поздрав Куделка.

– Тъй ли? – изненадано вдигна глава онзи. – Аз пък мислех, че бегианците са му прерязали гърлото! Нали вече правихме прощална вечеря в негова памет?

– Тези двамата са негови ПЕРСОНАЛНИ пленници – поясни Куделка и им представи готвача. Корделия веднага изпита подозрението, че този младеж е попаднал тук случайно и едва ли има качествата на готвач. Приличаше на обикновен боец, изтеглил неблагоприятния жребий. – Знаеш какво означава това, нали? Мъжът е получил солидна доза невропаралитичен газ... Старецът каза да им дадем истинска храна, затова гледай да не им пробутваш обичайната помия...

– Всички критикуват! – промърмори готвачът-доброволец и изгледа гърба на отдалечаващия се Куделка. – Какво предпочитате?

– Каквото и да е, стига да не включва овесена каша и пастет от рокфор – отвърна Корделия.

Доброволецът изчезна във вътрешното помещение. Няколко

минути по-късно се появи с две димящи купи в ръце. Вътре имаше нещо, което приличаше на задушено. Хлябът обаче беше истински, щедро намазан със зеленчуков сос. Корделия без колебание се нахвърли на храната.

– Как е? – попита почти безгласно доброволецът, а главата му потъна в раменете.

– Вкусно! – промърмори тя с пълна уста. – Страхотно!

– Наистина ли? – поизправи се той. – Значи ви харесва?

– Много – кимна Корделия и се зае да храни Дубауер. Топлото ядене бързо го извади от вцепенението, челюстите му ентусиазирано се раздвижиха.

– Искате ли аз да го храня? – предложи услугите си доброволецът.

– Разбира се, защо не – отвърна тя и го възнагради с ослепителна усмивка.

След по-малко от час вече знаеше, че името на младежа е Нилеса. Научи почти всички подробности от живота му, като междуременно се запозна с пълното съдържание на бараярските хранителни запаси, които се оказаха ограничени по асортимент, но в замяна на това силно питателни. Младежът очевидно изгаряше от желание някой да похвали кулинарните му умения и се чудеше какво още да й предложи.

После се появи Воркосиган и тежко се отпусна на пейката до Корделия.

– Добре дошли, сър – поздрави го готвачът. – Всички мислехме, че бетианците са ви убили...

– Да, зная – махна с ръка Воркосиган. Очевидно му беше дошло до гуша да слуша този поздрав. – Дай нещо за хапване.

– Какво желаете, сър?

– Всичко, без овесена каша.

Скоро и пред него се появи купа задушено и пресен хляб. Той започна да се храни, но апетитът му беше далеч по-слаб от този на Корделия. Причина за това очевидно беше комбинираното въздействие на треската и стимулантите.

– Какво стана с командор Готиан? – тихо попита Корделия.

– Всичко е наред. Отново пое задълженията си.

– Как успяхте?

– Развързах го и тикнах плазмения лък в ръцете му. Казах, че не мога да работя с човек, от когото ме засърбява между лопатките в момента, в който му обърна гръб. Дадох му да разбере, че това е последният му шанс да остане на служба и да очаква близко повишение, после

седнах с гръб към него. Десетина минути не помръднахме, след което той ми върна лъка и заедно се прибрахме в лагера.

– Питам се дали ще имате успех с подобен подход – със съмнение каза Корделия. – И не съм убедена, че на ваше място бих прибегнала до него...

– Аз също, но бях дяволски уморен. Просто трябваше да поседна... – В гласа му се появи леко оживление: – Отлитаме на „Генерала“ веднага след арестите. Корабът е чудесен. За вас е определена кабината за гости, екипажът я нарича „адмиралския апартамент“. Но не очаквайте Бог знае какво – тя е кабина като всички останали... – Воркосиган разбърка задушеното на дъното на купата: – Как беше храната?

– Прекрасна.

– Малко хора използват подобни суперлативи...

– Доброволецът Нилеса беше изключително любезен.

– Така ли? Имах чувството, че говорим за различни хора.

– Според мен, той се нуждае от съвсем мъничко похвали...

Опитайте.

Воркосиган облегна лакти на масата и се усмихна:

– Някой друг път.

Останаха да храносмилат около желязната масичка – уморени, но доволни. Воркосиган се облегна в стола си и затвори очи. Корделия подпря глава на дланите си и се наведе над масата. Половин час по-късно почивката им беше прекъсната от Куделка.

– Хванахме Сенс, сър – докладва той. – Но с Раднов и Даробей имахме... хм... малък проблем... Успяха да разберат какво ги чака и изчезнаха в гората... Пратих патрул да ги търси.

Воркосиган го погледна така, сякаш всеки момент щеше да избухне.

– Трябваше сам да се заема – промърмори той. – Въоръжени ли са?

– Имат невропаралитични заряди – кимна Куделка. – Но не успяха да вземат плазмени лъкове.

– Е, хубаво... Не искам да губим излишно време тук. Извикай патрула обратно и се заемай със запечатването на хранилището. Нека и те разберат как се живее в горите на тази планета... – В очите му се появи блясък: – Ще ги приберем по-късно, няма къде да се дият...

* * *

Корделия помогна на Дубауер да седне на една от свободните седалки, после се настани до него. Совалката беше малка и гола,

претърпана с бараярски войници. В дъното натикаха арестантите с белезници на ръцете и нещастни физиономии. Всички бяха млади и огромни, Корделия получи възможност да се увери, че Воркосиган наистина е най-дребният сред тях.

Гледаха я с любопитство, подхвърляха реплики на две-три различни наречия. Не беше трудно да разбере съдържанието им, на устата ѝ се появи мрачна усмивка. Младите изглеждаха напълно заблудени по отношение на сексуалната енергия на двама души, които са принудени да вървят по четиридесет километра на ден, страдат от контузии и инфекции, а освен това трябва да се грижат за ранен и да се пазят от кръвожадни хищници. Но това си е съвсем в реда на нещата, рече си тя. Не само за младите, а и за тези, които надхвърлят четиридесетте.

Засмя се вътре в себе си, затвори очи и се изключи от обстановката.

Воркосиган излезе от кабинката на пилота и се настани до нея.

– Всичко наред ли е?

– Да – кимна тя. – Малко ми е неудобно сред толкова много момчета, но няма как... Вие, бараярците, сте единствените, които не използват смесени екипажи... Защо?

– Частично заради традициите, частично – за да поддържаме агресивен външен вид. Нали не ви притесняват с нещо?

– Не, по-скоро ме забавляват. Питам се дали си дават сметка, че ги използват?

– Абсурд! Мислят се за господари на вселената.

– Бедните агънца!

– Едва ли бих приел подобно сравнение...

– Мислех за жертвоприношенията...

– А, сега вече ви разбрах.

Двигателите на совалката засвистяха, след миг вече бяха във въздуха. Направиха кръг около кратера на планинския връх, после набраха височина и се понесоха на изток. Корделия притисна лице до прозорчето. Земята, която бяха прекосили с цената на толкова усилия, сега се излизваше под тях за броени секунди. Стрелнаха се над величествения масив, в подножието на който гниеше Розмънт, ледници и заснежени върхове проблеснаха под лъчите на залязващото слънце. Скоро напуснаха часовите пояси, нощта остана ниско долу, над планетата. Совалката се понесе в необятния, вечен ден на космоса.

Не след дълго приближиха орбиталната площадка за кацане на „Генерал Воркрафт“. Воркосиган се надигна от мястото си и тръгна към пилотската кабина. Беше някак отчужден от Корделия, бързото му

завръщане към обичайните задължения очевидно си казваше думата. Е, положително ще имат време за спокойни разговори насаме през идващите месеци, успокои се тя. Няколко месеца, според думите на командор Готиан. Ще се правиш на антрополог, заел се да изучава поведението на дивите бараярци, рече си. Все едно, че вече си получила дългата отпуска, която възнамеряваше да вземеш след приключване на експедицията. Е, добре, значи всичко е наред... Пръстите ѝ несъзнателно дърпаха нишките на облегалката пред нея, Корделия се намръщи и рязко ги дръпна.

Скачването стана изключително леко, войниците събраха екипировката си и се струпаха пред изхода. Куделка се появи неизвестно откъде и любезно ѝ съобщи, че е назначен за неин придружител. По-скоро за пазач, каза си тя. Всъщност – за бавачка, тъй като не виждаше с какво може да навреди на многолюдния екипаж. Помогна на Дубауер да се изправи и го поведе към кораба на Воркосиган.

Миришеше различно от нейния изследователски кораб, стените бяха голи и студени, лишени от всякакъв уют. Разликата беше огромна – като между добре обзаведена всекидневна и обикновен склад. Насочиха се към лазарета, където трябваше да остане Дубауер. Помещенията бяха просторни и светли, явно проектирани за обслужването на голям брой пациенти. Квадратурата им положително надвишаваше цялата площ на изследователския кораб на Корделия. Вътре завариха дежурния хирург и двама санитарни, които убиваха времето си в описване на инвентара. Единственият пациент бе някакъв войник със счупена ръка, който явно умираше от скука. Дубауер беше подложен на обстоен преглед. Докторът очевидно си разбираше от работата. После мичманът бе прехвърлен на санитарите, които щяха да го изкъпят и настанят в леглото.

– Очаквайте още един пациент – каза Корделия и огледа лицето на хирурга, който изглежда беше един от четиримата служители на Воркосиган, надхвърлящи четиридесетте. – Вашият командир има лошо възпаление на крака, с много гной. Не зная какви точно са малките сини хапчета, които слагате в комплектите за спешна помощ, но той глътна едно сутринта и спомена, че въздействието му ще отmine някъде в късния следобед. Което означава всеки момент...

– Това е една гадна отрова – смръщи лице докторът. – Наистина има ефект, но последиците са отвратителни... Да не говорим за затрудненията, които изпитваме при тяхното отстраняване!

Ох, боже, въздъхна в себе си Корделия, разбрала, че подозренията ѝ са били основателни. Докторът ѝ обърна гръб и се зае да подготвя за

програмиране антибиотичния синтезатор. Корделия гледаше безизразното лице на Дубауер, който вече беше поставен в леглото. Започваше първият ден от лечението, което по всяка вероятност щеше да продължи до края на дните му – безлични и монотонни като самата смърт... В душата ѝ се прокрадна въпросът, който вероятно дълго щеше да смущава нощите ѝ: дали наистина му оказа услуга, като го спаси и доведе дотук? Остана да се навърта около него с тайната надежда, че в лазарета скоро ще се появи и другият участник в нелеката им експедиция.

И Воркосиган действително се появи. Изправи се на вратата, прегърнал през раменете двама непознати за Корделия офицери. Очевидно правилно бе преценил въздействието на хапчето, тъй като лицето му беше разкривено от болки и едва се държеше на крака. Беше блед и трепереше, от челото му капеше пот. Корделия ясно видя местата на бръчки, които щяха да издълбаят лицето му, когато стигнеше седемдесет...

– Не се ли погрижиха за вас? – спря на прага Воркосиган. – Къде е Куделка? Мисля, че му наредих да... Аха, ето го и него. Заведи я в адмиралския апартамент, но първо се отбийте в склада за облекло. Дай ѝ вечеря, после зареди станъра й...

– Аз съм добре – прекъсна тирадата Корделия. – По-добре помислете за себе си! Май вече е крайно време да полегнете!

Воркосиган не ѝ обърна внимание. Въртеше се из лазарета като играчка със счупена пружина, челото му бе прорязано от дълбоки бръчки.

– Трябва да освободя Ботари – промърмори той. – Сигурно вече е в плен на халюцинациите...

– Току-що го сторихте, сър – напомни му един от офицерите и хвърли многозначителен поглед към хирурга. Онзи кимна с глава по посока на масата за прегледи. Двамата пресрещнаха командира, прекъснаха обиколките му и почти насила го накараха да легне.

– Проклетите хапчета – промърмори хирургът, забелязал загриженото изражение на Корделия. – Утре сутринта ще бъде добре, ако не броим ужасното главоболие, което го чака...

Извърна се към масата, срязва крачолата на ранения крак и изруга под нос. Гледката действително не беше от най-приятните. Куделка надникна зад гърба му и побърза да се дръпне встрани. Лицето му позеленя, усмивката върху устните му беше безкрайно фалшива.

Корделия въздъхна и остави Воркосиган в ръцете на специалисти. Куделка отново се вживя в ролята на гид, бързо забравил за пропуснатата атракция по завръщането на капитана на борда. Заведе я в склада за облекло, изчезна със станъра ѝ и скоро се върна с нов заряд.

– Не зная за какво ми е – призна Корделия, забелязала подозрителното изражение върху лицето на младежа.

– Не, не – размаха ръце Куделка. – Старецът каза да ви го дам. Нямам желание да нарушавам заповедите му, особено, когато става въпрос за пленници. На тази тема е страшно чувствителен...

– Така разбрах и аз – съгласи се Корделия. – Но за ваша информация ще добавя, че нашите правителства не са в състояние на война, от което следва, че моето задържане е напълно незаконно...

Куделка се замисли над тази нова ситуация, после очевидно реши, че не трябва да се тревожи от нея. Взе вързоп с чисти дрехи и тръгна по дългия коридор, който водеше към кабината за гости.

5.

На следващата сутрин откри, че пред кабината ѝ има пазач. Беше огромен мъж с тясно лице на хрътка и подозрителни, близко разположени очички. Главата на Корделия стигаше едва до раменете му. Спомни си, че бе виждала този човек. Зърна го за миг, в гората на планетата, която бяха напуснали вчера. Сърцето ѝ потръпна от страх.

– Сержант Ботари? – колебливо попита Корделия.

Той отдаде чест и леко кимна с глава:

– На ваше разположение, госпожо.

Първият бараярец, който ѝ отдаде чест.

– Искам да отида в лазарета – с лека несигурност заяви тя.

– Да, госпожо.

Гласът му беше басов и някак монотонен. Направи кръгом и тръгна по коридора, Корделия го последва. Вероятно е сменил Куделка през нощта, съобрази тя. Присъствието му я изненада и предпочете да мълчи, вместо да му зададе невинните въпроси, с които положително щеше да обсипе Куделка. Той също мълчеше. Докато наблюдаваше широкия му гръб, Корделия бавно си даде сметка, че охраната пред вратата ѝ може да означава не само загриженост за сигурността ѝ, но и недвусмислен намек за пленнически статут. Станърът на бедрото ѝ изведнъж натежа.

В лазарета отбеляза, че Дубауер – сресан и измит – е облечен в същата черна униформа без отличителни знаци, която носеше и самата тя. Беше подстриган и обръснат, медицинската помощ очевидно му се отразяваше добре. Тя му подхвърли няколко окуражителни думи, но той само мълчеше и я гледаше. Млъкна. Думите звучаха в ушите ѝ някак кухо, изпразнени от съдържание.

Пред себе си видя малка болнична кабина с откритата врата. Зад нея зърна лицето на Воркосиган, който енергично ѝ махаше. Бутна вратата и влезе. Бараярският командир носеше обикновена пижама от зелен плат, в ръката си държеше светлинна показалка, с която леко докосваше екрана на портативен компютър, прикрепен към рамката на леглото. Въпреки цивилните дрехи и липсата на оръжие, във вида му продължаваше да присъства военния авторитет. Корделия с изненада установи, че той е от хората, които дори голи биха излъчвали авторитет и биха накарали подчинените си да се чувстват прекалено облечени. Усмихна се на тази мисъл и махна с ръка за поздрав. До леглото се бе изправил

единият от офицерите, които снощи го бяха довели тук.

– Командор Нейсмит, позволете да ви представя своя заместник, лейтенант Воркалонер. Моля да ни извините за секунда... Капитаните идват и си отиват, но бюрокрацията е вечна.

– Амин.

Воркалонер беше типичен професионален воин, сякаш свален направо от обявите за набиране на доброволци в Бараяр. Но в очите му проблясваха весели искрици и Корделия автоматично го причисли към групата на добродушните и любознателни младежи от рода на Куделка. Вероятно преди десетина години този лейтенант е бил точно такъв.

– Капитан Воркосиган говори с дълбоко уважение за вас – подхвърли Воркалонер и очевидно не видя притеснението, което се изписа върху лицето на командира. – Предполагам, че сме извадили късмет да имаме такъв бетиански пленник...

Гримасата на Воркосиган придоби опасни отенъци, но Корделия го помоли да пропусне гафа с леко поклащане на глава. Той сви рамене и започна да чука по клавиатурата пред себе си.

– Бих приела вашите думи за истина, само ако моите хора бъдат оставени да се приберат у дома без повече инциденти – каза на глас тя. – Поне тези, които са живи... – Духът на Розмънт изведнъж изплува в съзнанието ѝ, Воркалонер вече не ѝ изглеждаше толкова симпатичен. – Между другото, защо изгаряте от желание да ни затворите в клетка?

– Такива са заповедите – отвърна лейтенантът с убеждението на религиозен фанатик от миналото, който се оправдава с един-единствен аргумент: „Бог пожела така“... После на лицето му се изписа нещо като съмнение, на устата му се появи усмивка: – Всъщност, през цялото време имам чувството, че ни изпратиха да патрулираме в този район, за да ни накажат...

– За какви грехове? – намеси се Воркосиган и в очите му заигра весела искра. – Доколкото те познавам, Аристид, ти притежаваш доста егоцентрично чувство за космология... – Остави младежа да размишлява върху тези думи и се обърна към Корделия: – Вашето задържане трябваше да стане по безкръвен начин, но нещата се объркаха... Зная, че това не е извинение, но такава е действителното състояние на нещата... – Тя разбра, че командирът на бараярския кораб отлично помни погребението на Розмънт в студената мъглива нощ. – Същевременно зная, че това не може да бъде оправдание и ще понеса личната си вина... Особено след като изпратят този доклад. – На лицето му се появи мрачна усмивка, пръстите му отново зачукаха по клавишите.

– Не бих казала, че съжалявам – поклати глава Корделия. – Особено по отношение на вашите планове за инвазия...

– Каква инвазия? – стреснато я погледна Воркалонер.

– Страхувах се, че ще стигнете до подобно заключение – въздъхна Воркосиган. – Особено след като видяхте складовете в онези пещери... В щаба имаше разгорещени дебати по този въпрос. Страхувам се, че в тях надделяха привържениците на агресията... Всичко това е мое лично мнение и на практика е без никакво значение. Просто защото съм военен и изпълнявам своите заповеди...

– Каква агресия? – продължаваше да любопитства Воркалонер.

– Никаква, ако имаме късмет – отвърна Воркосиган, неволно пожелал да бъде искрен. – Достатъчно е човек да преживее този кошмар само веднъж в живота си... – Лицето му потъмня от неприятни спомени.

Воркалонер очевидно бе озадачен, съвсем не очакваше да чуе подобни думи от Героя на Комар.

– Победата беше велика, сър – отбеляза той. – С минимални загуби в жива сила...

– От наша страна – въздъхна Воркосиган, приключи доклада си и го подписа. После взе светлинната показалка и поиска от компютъра нов формуляр.

– Нали това е целта?

– Зависи дали възнамеряваш да останеш, или просто продължаваш напред... На Комар оставихме доста противоречиво политическо наследство, не бих искал да си представя как ще подходи към него следващото поколение... – Пръстите му продължаваха да тичат по клавиатурата.

– Кого са мислели, че нападат? – натъртено попита Корделия.

– Защо не съм чувал нищо от това, което казахте току-що? – озадачено го погледна Воркалонер.

– По принцип, тази информация е поверителна – въздъхна Воркосиган. – Дебати по нея е имало на ниво Генерален щаб, смесената комисия на Съветите и императора. Което означава, че спираме дотук, Аристид.

Воркалонер хвърли изпитателен поглед към Корделия.

– Но ТЯ не е представител на Генералния щаб – започна той. – А като се замисля...

– И аз вече не съм – прекъсна го Воркосиган. – А що се отнася до нашата гостенка – не съм й разкрил нищо извън това, което и сама може да види... Аз самият няхах право на глас, просто ми искаха мнението по

определени въпроси... Не им хареса, но въпреки това ме изслушаха... – Усмивката му съвсем не беше от добродушните.

– Затова ли са ви прогонили от града? – попита Корделия. Вече започваше да разбира как се действа по отношение на непокорните граждани на Бараяр. – Значи лейтенант Воркалонер е прав за охраната. Поиска ли ви мнението някой от... хм... старите приятели на баща ви?

– Мога да кажа, че мнението ми не беше искано от Министерския съвет – отвърна Воркосиган и побърза да смени темата: – Добре ли се отнасят с вас хората ми?

– О, да.

– Хирургът се закле, че днес следобед ще ме пусне, но при условие да остана в леглото поне до обяд... Ще бъде ли удобно да се отбия по-късно в кабината ви? Бих желал обсъдим някои лични въпроси...

– Разбира се – каза Корделия и се дръпна да направи място на хирурга.

– Би трябвало да почивате, сър – промърмори той и хвърли намръщен поглед към Корделия и Воркалонер.

– Да, добре – кимна Воркосиган и се обърна към помощника си: – Аристид, моля те да изпратиш по пощата това, което току-що написах. Прибави към него вербалните ноти и официалните обвинения.

Докторът изтика посетителите навън, а Воркосиган продължи да чука по клавиатурата.

* * *

През останалата част от предиобед Корделия се разхождаше из кораба и проверяваше границите на относителната си свобода. Оказа се, че корабът на Воркосиган е истински лабиринт от тесни коридори, блиндираны врати и изолирани помещения на различни нива. Измина доста време, преди да разбере причината зад тази на пръв поглед безсмислена приумица на конструкторите. Всичко това беше изградено така, че да осуети проникването на евентуалния враг до командната зала и останалите невралгични пунктове за управление. Сержант Ботари крачеше до нея в пълно мълчание. Тя усещаше присъствието му само в случаите, при които се насочваше към някой от забранените за външно посещение периметри. Тогава той просто ѝ препречваше пътя и тихо заповядваше:

– Не, госпожо!

Беше ѝ забранено да пипа каквото и да било, чувстваше се като двегодишно дете в присъствието на строга бавачка.

Направи само един опит да отвлече вниманието му.

– Отдавна ли служите при капитан Воркосиган? – попита невинно тя.

– Да, госпожо.

– А харесвате ли го? – направи нов опит Корделия, след продължителното мълчание.

– Не, госпожо.

Ново мълчание.

– Защо?

На този въпрос едва ли би могъл да отвърне само с „да“ или „не“... Мълчанието се проточи. Тя вече реши, че няма да получи никакъв отговор, когато Ботари въздъхна и каза:

– Той е Вор.

– Класови различия? – хвърли се в тъмното тя.

– Не обичам Вор.

– Аз не съм Вор...

Очите му се заковаха върху лицето ѝ, блясъкът им беше мрачен.

– Приличате на Вор, госпожо.

И Корделия се предаде.

* * *

След обяд се изтегна в койката и започна да разглежда картотеката на библиотечния компютър. Избра една видеохолограма с невинното заглавие „Бараярски забележителности“ и натисна съответния бутон на екрана.

Разказът беше банален точно колкото заглавието, но изображенията бяха направо фантастични. За бетианските ѝ представи светът на чужденците изглеждаше прекрасен и слънчев, с наситени пастелни тонове. Хората се движеха свободно, без кислородни маски и защитни екрани срещу прекомерната топлина. Климатът и топографията бяха изключително разнообразни, на тази планета имаше истински океани с приливи и отливи, които едва ли можеха да се сравняват с жалките солени локвички, които на Бета величаеха с името „езера“.

На вратата се почука.

– Влезте – вдигна глава Корделия.

В кабината се появи Воркосиган и я поздрави с леко кимване. Беше странно, че е облякъл парадната си униформа по това време на денонощието, но Корделия призна пред себе си, че тя му стои чудесно. Сержант Ботари остана отвън, пред полуотворената врата. Воркосиган

започна да обикаля кабината, сякаш търсеше нещо. Накрая разчисти таблата, с която ѝ бяха сервирали обяда и я пъкна между бравата и металната каса. Веждите на Корделия учудено се повдигнаха.

– Наистина ли е необходимо? – попита тя.

– Да – въздъхна той. – Вече чувам какви ли не подмятания за привилегиите на командира и трябва да запуша устите на майтапчиите. Освен това не обичам затворените врати... Човек никога не знае какво се крие зад тях...

– Това ми напомня за една приказка, в която момичето казва: „Да не правим нищо, но нека другите си мислят обратното“... – засмя се Корделия.

Воркосиган направи гримаса на съгласие и се отпусна върху металния стол, завинтен в пода срещу бюрото. Протегна крака, лицето му стана сериозно, очите му се насочиха към холограмата.

– Какво гледате?

– Природата на Бараяр. Планетата ви наистина е прекрасна. Ходил ли сте на океана?

– Като бях малък, мама всяко лято ме водеше в Бонсанклар... Това е един от елитните ни морски курорти, гористите склонове на планината стигат почти до брега. Баща ми никога не идваше с нас, зает със своята армия. Запомнил съм зарята, с която изпращахме Деня в средата на лятото – рождения ден на стария император. Беше фантастично, имах чувството, че целият океан гори... Всички се изсипваха на пристана. Никой не носеше оръжие, на рождения ден на императора бяха забранени дори дуелите... Тичах като бесен и се радвах на неограничената свобода... – Очите му се сведоха към пода: – От години не съм ходил там... Много бих искал да ви заведа, особено ако се освободим за фестивала...

– Би било чудесно! – възкликна Корделия. – Но това зависи от заповедите, които ще получите... Има ли шанс скоро да се насочите към Бараяр?

– Едва ли. Докато сте тук, ще бъдете военнопленник – друг начин просто няма... Но когато се приберем, вашият кораб отдавна ще е изчезнал и това ще бъде повод да поискаме освобождаването ви... Ще можете да се явите в посолството на Бета и да заминете за родината си. Ако желаете, разбира се...

– Ако желая! – повтори с известна несигурност Корделия и на лицето ѝ се изписа колеблива усмивка. Очите му неотстъпно я наблюдаваха. Привидно отпуснато, тялото му потръпваше от скрито напрежение. Ботушът му ритмично потупваше по пода. Погледът му се сведе надолу,

лицето му се смръщи, потупването спря. – А защо да не желая?

– Помислих си, че след като пристигнем на Бараяр и бъдете свободна, вие... може би ще решите да останете...

– За да посетим онзи курорт... как му беше името... Бонсанктлар? Е, не крия, че би ми било интересно, но всичко ще зависи от продължителността на отпуската, която се надявам да получа... С удоволствие бих пообиколила планетата ви...

– Нямах предвид туризъм, а нещо постоянно – глухо уточни той. – Например, като госпожа Воркосиган... – На лицето му се появи смутена усмивка: – Вече имам достатъчно опит, за да не смятам бетианците за страхливци... И май съм готов да се закълна, че вашите обичаи съдържат повече смелост и от най-самоубийствените състезания на бараярските младежи...

Въздухът излетя през полуотворените ѝ устни с тихо свистене.

– Не си губите времето с дреболии, а? – прошепна тя и неволно се запита кой глупак е казал, че в моменти като този се свива сърцето. Защото усещанията ѝ бяха съвсем различни и бяха свързани пряко със стомаха. Усети женствеността на тялото си внезапно, като силен тласък. Едновременно с това почувства и мъжествеността на неговото.

– Не мога – поклати глава Воркосиган. – Особено, когато става въпрос за вас. Вие заслужавате най-доброто и веднага ви предупреждавам, че аз едва ли съм в състояние да ви го предложа... Но, скъпа К... командор Нейсмит, май наистина съм прекалено пряк, според бетианските стандарти... Чаках подходящия момент в продължение на дни, но той все не идваше...

– Дни? Откога сте си намислили това признание?

– За пръв път ми хрумна, когато ви видях просната на онази полянка...

– Какво? Там, сред онази кал?

– Да, особено, след като погребяхме вашия офицер... – По лицето му пробяга усмивка: – Тогава вече бях сигурен...

– Някой да ви е казал, че не сте наред? – облиза пресъхналите си устни Корделия.

– Не, поне не в този смисъл...

– Но аз... Вие ме обърквате...

– Но не ви обиждам, нали?

– Не. Разбира се, че не...

Напрежението му видимо намаля.

– Не е нужно да отговаряте веднага – тръсна глава той. –

Разполагате с месеци за размисъл. Но не искам да се смятате за затворник, защото това променя нещата. Предложението ми несъмнено би ви се сторило обидно...

– Нищо подобно – замаяно отвърна тя.

– Искам да споделя с вас и други неща – промърмори той, отново заковал поглед в ботушите си. – Животът ни няма да бъде лесен. Откакто ви срещнах, започнах да мисля, че военната кариера едва ли е най-добрият избор за човек, който се е провалил в политиката. Може би трябва да предотвратя провала още в зародиш, но това е доста по-опасно от службата в армията. Тогава несъмнено ще се натъкна на предателства, скалпени обвинения в измяна, убийства... И мога да завърша живота си в заточение, ако не бъда убит... Ще се налага да правя компромиси с лоши хора, без да имам гаранции за успех. Този живот едва ли е много обещаващ, но по-добре да спечеля аз, отколкото враговете ми... Особено, ако човек вярва в децата и по-доброто им бъдеще...

– Вие положително знаете как да омайвате момичетата със светли мечти – поклати глава Корделия и разтърка брадичката си.

Воркосиган я погледна, в очите му изгря надеждата.

– Как се започва политическа кариера на Бараяр? – попита тя, усетила прилив на увереност. – Предполагам, че искате да тръгнете по стъпките на дядо си, принц Хав... Но как ще го направите, след като сте лишен от благородническа титла?

– Начините са три: назначение лично от императора, назначение по наследство или издигане по общата за всички стълбица на кариерата. Министерският съвет предпочита хората, издигнали се именно по тази стълбица. Там е голямата им сила, но за съжаление аз не мога да поема по този път. Най-лесно е да търся назначение в Съвета на графовете, по силата на наследството. Ала това означава да чакам смъртта на баща си. Пък и този Съвет е крайно консервативен, единствената грижа на членовете му е да запазят своите привилегии. Не съм сигурен, че графовете могат да вземат далновидни политически решения, тяхната роля е обречена на гибел... – Замисли се за миг, после по лицето му пробяга усмивка: – Това, последното, го казвам само на вас...

– Никога не съм чувала за по-налудничаво устройство на управление!

– Тук не става въпрос за устройство, а за отдавна утвърдени привилегии – поклати глава той.

– Може би най-доброто решение за вас е някаква форма на конституционна конвенция...

– Говорите като истинска бетианка. Подобна формулировка неминуемо ще предизвика гражданска война. Следователно, остава единствено императорският указ. Това е най-краткият път, но падението ми може да се окаже дори по-бързо от възхода... В случай, че старецът умре или пък го обидя с нещо... – В очите му се появи войнствен блясък, умът му работеше на високи обороти: – Голямото ми предимство пред императора се съдържа в простия факт, че той обича да му говорят открито. Не зная как се е пристрастил към това – може би, защото твърде рядко му се случва...

– Според мен, политиката ще ви хареса – отбеляза Корделия. – Вероятно защото на Бараяр тя е твърде близо до онова, което на други места наричат война...

– Съществуват и непосредствени политически проблеми, например, този с вашия кораб – поясни той. – Сигурно е твърде рано да обсъждам брака си с вас, след като не зная как ще се развият нещата... Но това не означава, че не искам да мислите в тази посока... Всъщност, какво точно си мислехте в момента?

– Няма да ви кажа – тръсна глава тя. – По-късно, друг път... Във всички случаи не е нещо, което би ви разочаровало...

Воркосиган прие думите ѝ с обнадеждено кимване, после понечи да продължи:

– Вашият кораб...

– Нали бягството му няма да ви донесе неприятности? – загрижено го погледна Корделия.

– Мисията ни имаше превантивен характер – отвърна той. – А фактът, че по време на бягството на бетианците аз съм бил в безсъзнание, несъмнено ще ме освободи от отговорност. В такъв смисъл беше и доклада, който изпратих до Имперския съвет. Там несъмнено ще имат поздравления, че нарочно съм ви позволил да се измъкнете... Защото знаят, че не одобрявах мисията.

– Ново понижение?

Той се засмя.

– Бях най-младия адмирал в историята на космическата флота, какво ми пречи да приключя кариерата си като най-стария мичман! – После лицето му стана сериозно: – Почти сигурно е, че войнстващата фракция в министерството ще ме обвини в предателство... – Очите му се заковаха в нейните: – И би било неразумно да се надяваме да уредим личните си отношения, преди да отхвърля подобни обвинения...

– Предателството е тежко престъпление на Бараяр, така ли? –

попита с любопитство тя.

– О, да. Наказва се с обществено порицание и смърт чрез гладуване... – Видял смаяното изражение на лицето ѝ, Воркосиган изви вежди и побърза да добави: – Престъпниците с благородно потекло обикновено получават възможност да прекратят мъките си преждевременно... Все се намира някой, който да им подхвърли оръжие за самоубийство, преди изпълнението на присъдата... Така се предотвратява евентуалното пробуждане на обществени симпатии... Но аз съм твърдо решен да не им доставям това удоволствие. Нека всички видят как умира истинският войник... – каза го с дълбоко убеждение, в душата на Корделия потрепна ужас.

– А бихте ли саботирали инвазията, ако наистина ви се отдаде подобна възможност? – поинтересува се тя.

– Не – поклати глава той и очите му станаха безизразни. – Аз съм човек, който изпълнява получените заповеди, истински воин. Това личи и от сричката пред името ми... Ще защитавам тезата си, докато въпросът подлежи на обсъждане. Но ако получа подписана от императора заповед, ще я изпълня безпрекословно. Алтернативата е хаос, а от хаос на нас ни е дошло до гуша!

– Какво е различното в тази инвазия? Вие очевидно сте бил съгласен с агресията срещу Комар, иначе едва ли биха ви назначили за главнокомандващ армията...

– Комар беше уникална възможност, истински урок за водене на бойни действия. Възползвах се максимално от благоприятните обстоятелства при изготвянето на конкретните планове за настъплението... – Вдигна ръка и започна да присвива пръстите си един по един: – Ограничено население, отрупано в градове с климатичен контрол. Липса на условия за създаване на партизански групировки. Никакви подкрепления за врага – ние не бяхме единствените, които пострадаха от прекалено алчните им транзитни тарифи. Достатъчно бе да подхвърля, че ще намалим тези тарифи от 25 на 15 процента и евентуалните им съюзници от съседните планети бяха вече в джоба ни. Там няма тежка промишленост, населението дебелееше от високите тарифи... Не искаха дори да се бият, преди наемниците им да се сблъскат с нас и да хукнат да бягат... Ако имах неограничени пълномощия и малко повече време, положително щях да превзема Комар без нито един изстрел! Инвазията щеше да бъде наистина като по учебник, но Министерският съвет нямаше търпение да изчака... – Лицето му се смръщи от оживелите спомени. – А що се отнася до новия план... Е, добре, ще ви призная, че става

въпрос за Ескобар...

Корделия подскочи в леглото, очите ѝ се закръглиха от смайване.

– Открили сте начин за топлинен скок оттук до Ескобар?!

Ето каква била причината за мълчанието на бараярците! – светкавично съобрази тя. Това беше последното нещо на света, което би ѝ минало през ума. Ескобар бе една от най-важните планети, охраняващи изходите към открития космос. Голяма, стара и богата, тя беше последната крепост на хуманността, на нея разчитаха повечето демократични правителства в системата, включително и правителството на Бета.

– Вашите генерали са луди!

– Почти същите думи употребих и аз, когато министърът на Запада започна да крещи, а граф Вортала се зае да го укротява... Графът е единствения човек на този свят, който умее да бъде груб, без да прибягва до открити ругатни...

– Но това означава поглъщането и на Бета! – промълви със замряло сърце Корделия. – Почти половината от нашата междузвездна търговия минава през Ескобар. Останалата част е разпределена поравно между Тау Сети-5 и Джаксън Хол.

– Така е – кимна Воркосиган. – Идеята беше за светкавична операция, след което потенциалните съюзници на Ескобар се поставят пред свършен факт. Аз не бях забравил реализацията на „перфектния“ си план на Комар и им казах, че са луди... Или нещо подобно... – Горчиво поклати глава и добави: – Сега съжалявам, че избухнах. Ако се бях въздържал, положително още щяхме да спорим... Но сега всичко е готово, флотата може да потегли всеки момент... Колкото по-голяма е подготовката, толкова по-трудно може да бъде спряна...

– Война – въздъхна Корделия. – Вие без съмнение си давате сметка, че ако флотата ви тръгне на поход и Бараяр се окаже в състояние на война с Ескобар, у дома ще се почувства остър недостиг на навигатори. Защото дори и да не се намесим пряко във войната, ние положително ще подпомагаме Ескобар, както с оръжие, така и с техническа помощ...

Воркосиган понечи да каже нещо, после тъжно поклати глава.

– Сигурно – призна с въздишка той. – А ние от своя страна ще направим опит да ви блокираме...

В кабината се възцари тежка тишина, Корделия чуваше как кръвта свири в ушите ѝ. Някъде отдалеч долитаха стъпки, Ботари пред вратата тежко пристъпваше от крак на крак...

– Трябва сериозно да си помисля – заяви накрая тя. – Нещата съвсем не изглеждат толкова розови...

– Така е – съгласи се той и тежко се изправи. Раненият крак все още му създаваше трудности. – Казах всичко, което ми тежеше. Но вие не казвайте нищо...

Тя благодарно кимна.

Воркосиган излезе, подвижна на Ботари и плътно затвори вратата след себе си. От устата на Корделия се изтръгна дълбока въздишка, главата ѝ се върна на възглавницата. В тази поза я завари доброволецът Нилеса, който почука на вратата с вечерята.

6.

На следващата сутрин (корабно време) Корделия остана в кабината с книга в ръце. Трябваше ѝ време, за да асимилира разговора с Воркосиган и искаше да го направи на спокойствие.

В душата ѝ цареше хаос, сякаш звездните ѝ карти изведнъж се бяха объркали. Единственото нещо, което знаеше със сигурност, беше факта, че е изпаднала в дълбок смут. Но една стъпка назад към истината е за предпочитане пред samozаблудата, утешаваше се тя. Изпитваше глад за сигурност, колкото и далечна да бе възможността да я постигне.

Корабната библиотека предлагаше голямо разнообразие. Някакъв благородник на име Абел беше написал подробна история на Бараяр, изпълнена с имена, дати и пълно описание на забравени сражения, участниците в които положително вече не бяха между живите. Учен на име Акцид се бе справил по-добре със своята интересна биография на император Дорка Ворбара „Справедливият“ – тайнствената личност, която по пресмятанията на Корделия се явяваше праядо на Воркосиган. В края на неговото управление бе приключила Ерата на изолацията. Потънала дълбоко в интригите на изкусни политици и безкомпромисни военни, тя дори не вдигна глава при почукването на вратата, а само извика едно разсеяно „влезте“.

В кабината нахлуха двама мъже, облечени в сиво-зелените униформи, с които екипажите на разузнавателните совалки се спускаха на планетите. Движенията им бяха толкова стремителни, че почти паднаха на пода. Единият се обърна и побърза да сложи резето. Изглеждат доста жалки, механично отбеляза Корделия. Най-сетне да видя бараярски войник, който да е по-нисък от Воркосиган – беше втората ѝ констатация. Позна ги едва когато откъм коридора се разнесе ритмичния вой на алармената инсталация. Май няма да стигна до...

– Командор Нейсмит! – извика лейтенант Стабън. – Добре ли сте?

Зърнала лицето му, Корделия усети как върху плещите ѝ се завърща отговорността. Кестенявата му коса, доскоро дълга чак до раменете, сега беше подстригана по подобие на бараярските военни прически, без нея главата му изглеждаше малка и гола. Сякаш някое противно тревопасно го е опоскало, помисли си Корделия. До него се поклащаше високата и слаба фигура на лейтенант Лай, който още по-малко приличаше на боец в прекалено голямата униформа, набръчкана в коленете и

лактите. Интелигентното му лице влизаше в рязък контраст с всичко по него, включително и с обстановката в кабината.

Тя понечи да каже нещо, затвори уста, после успя да изпусне въздуха от гърдите си:

– Защо не сте на път за дома?! Дадох ви съвсем ясна заповед, лейтенант!

Стабън посърна. Очевидно се бе надявал на доста по-топъл прием.

– Гласувахме – отвърна той и млъкна, сякаш тази дума обясняваше всичко.

– Така значи, гласувахте и толкоз... – Корделия отчаяно поклати глава и стисна с длани слепоочията си. – Защо?

– Идентифицирахме бараярския кораб като „Генерал Воркрафт“, открихме името на командира му. И гласувахме единодушно, че не можем да ви оставим в лапите на Касапина на Комар!

– Как, по дяволите, стигнахте до единодушие при наличието на... – изведнъж млъкна и се запита дали да не разбие главата си в стената. В очите на лейтенанта се появи доволен блясък. Не, по-добре да получи цялата информация. Той също...

– Нима не си дадохте сметка, че бараярците възнамеряват да превърлят тук внушителна армия и да нападнат Ескобар? – внимателно започна тя. – Ако бяхте се прибрали у дома да докладвате за съществуването на тази планета, техните шансове за внезапна атака щяха да са равни на нула! Но сега всичко отива по дяволите! Къде е в момента „Рене Магрит“? Как, по дяволите, вие двамата СЕ ПРОМЪКНАХТЕ тук?!

– Откъде знаете всичко това? – смаяно я изгледа лейтенант Стабън.

– Нямаме време! – напомни му нервно лейтенант Лай и почука с пръст по хронометъра на китката си.

– Ще говорим на път за совалката – предложи Стабън. – Къде е Дубаер? Не го открихме в кубрика...

– Каква совалка? Чакай – трябва да започнеш отначало. Преди да стъпя в коридора, искам да науча всичко, абсолютно всичко! Доколкото разбирам, те знаят за присъствието ви на борда, нали? – Алармената инсталация продължаваше да вие, тя потръпна при представата, че всеки момент вратата ще отхвъркне от пантите си.

– Нищо не знаят – гордо се усмихна Стабън. – И в това е красотата на цялата работа!... Преследвах ни в продължение на два дни. През това време нито веднъж не използвах цялата тяга на двигателите. Просто се държахме на почетно разстояние от тях, но все пак им давахме надежда, че ще ни пипнат... Мислех, че в един момент ще успеем да

направим широк кръг и ще се върнем да ви приберем... Но те изведнъж се отказаха от преследването, обърнаха кораба и тръгнаха обратно... Изчакахме ги да се отдалечат, после ги последвахме. Надявахме се, че вие още сте някъде из горите.

– Не, плениха ме още първата нощ – поклати глава Корделия. – Продължавай.

– Направихме съответното преустройство, преминахме на максимална тяга –3 и отстранихме всички източници на евентуален електромагнитен шум... Между другото, прожекторът се оказа отличен заглушител, ефектът не отстъпва на симулациите, които преди месец извърши Рос... Префучахме на косъм от тях, а те и хабер си нямаха...

– За Бога, Стю! – нетърпеливо промърмори Лай. – Бъди по-кратък, нямаме цял ден на разположение!

– Ако този прожектор попадне в ръцете на бараярците... – започна със заплашителен тон Корделия, но Стабън размаха ръце.

– Няма, няма! В момента „Рене Магрит“ завършва параболична орбита около слънцето. Когато влезе в зоната на електромагнитното му излъчване, корабът ще спре и ще се обърне насам. После ще се появи като метеор, с пълна тяга и ще ни вдигне... Ще разполагаме с два часа промеждутък във времето – докато се изравни скоростта на придвижване... Същност, преди десетина минути тези два часа започнаха да текат...

– Много е рисковано! – критично поклати глава Корделия. В глава-та ѝ се появиха ужасните последици от един евентуален провал.

– Но ще стане – защити се Стабън. – Освен това извадихме късмет... Докато търсехме вас и Дубауер в гората, изведнъж се натъкнахме на двама бараярци...

В стомаха на Корделия се появи оловна топка.

– Случайно да се казват Раднов и Даробей?

– Откъде знаете? – зяпна насреща ѝ Стабън.

– О, няма значение – тръсна глава тя. – Продължавай.

– Оказа се, че са организирали заговор за отстраняването на този маниак Воркосиган. Той обаче ги разкрил и започнал да ги преследва. Бяха много щастливи, че ги открихме...

– Как не – промълви Корделия. – Истинска манна небесна!

– Появи се бараярски патрул, спуснат от совалката, за да ги залови. Направихме засада и парализирахме всички... С изключение на един, който беше убит на място от Раднов. Тези момчета наистина си ги бива...

– Случайно да знаеш кой по-точно... – започна Корделия, после

тръсна глава: – Всъщност, това няма значение. Продължавай. – Топката в стомаха ѝ започна да пари.

– Взехме униформите им, използвахме совалката и ето ни тук. Скачихме се с „Генерала“ гладко и незабелязано... Раднов и Даробей знаят всички кодове, не ни беше трудно да стигнем кубрика. Мислехме, че вие с Дубауер сте там, в арестантските кабинета... Раднов и Даробей освободиха своите съмишленици и в момента се насочват към машинното отделение. Оттам могат да изключат всички системи, включително достъпа до арсенала и климатичната инсталация. Оръдията и системите за външна отбрана ще бъдат изключени в момента, в който ние се настаним в совалката!

– Не разчитай на това! – предупреди го с тревога в гласа Корделия.

– Всичко ще е наред – усмихна се Стабън. – Бараярците ще бъдат прекалено заети да се избиват помежду си, за да ни обърнат внимание. Каква ирония на съдбата! Касапина на Комар ще бъде ликвидиран от собствените си хора! Вече започвам да разбирам какво може да е приложението на джудото...

– Прекрасно – въздъхна Корделия. Май трябва да разбия в стената не своята, а неговата глава, каза си тя. – Колко от нашите са на борда?

– Шестима. Двама в совалката, двама търсят Дубауер и ние тук...

– На планетата не остана никой, така ли?

– Никой.

– Е, добре.

Разтърка слепоочията си с надеждата да я осени вдъхновението, но вдъхновение нямаше.

– Между другото, Дубауер се намира в лазарета. Тежки контузии, вследствие невропаралитичен заряд... – Предпочете да не навлиза в подробности относно състоянието на мичмана.

– Мръсни убийци! – изръмжа Лай. – Надявам се да се избият взаимно до крак!

Корделия се извърна към библиотечния интерфейс над леглото и набра програмата, която предлагаше общи данни за „Генерал Воркрафт“. На екрана се изписаха чертежи без техническа информация.

– Разучете тази карта и вижте как ще стигнете до лазарета и платформата за приемане на совалки. Аз отивам да потърся нещо. Стойте тук и не отваряйте на никого. Кой са другите двама, които се мотаят из кораба?

– Макинтайър и Големия Пит.

– Хубаво – въздъхна тя. – Те поне имат някакви шансове да минат

за бараярци... Защото тръпки ме побиват, като ви гледам вас двамата...

– Къде отивате, капитане? Не е ли по-добре да тръгнем всички заедно?

– Ще ти обясня, когато получа поне една седмица отпуска! – изглежда го с присвити очи тя. – А сега, моля да се придържате към проклетите заповеди! Няма да мърдате оттук!

Плъзна се в коридора и внимателно се насочи към командната зала. Страшно ѝ се искаше да тича, но си даде сметка, че ще привлече прекалено много внимание върху себе си. Размина се с четирима бараярци, които бързаха за някъде и не я удостоиха дори с поглед. За пръв път в живота си остана доволна, че я приемат като част от тапетите.

Откри Воркосиган на мостика, заобиколен от своите офицери. Всички се бяха надвесили над панела за вътрешна връзка с машинното отделение, в позите им личеше напрежение. Там беше и Ботари, надвесен като мрачна сянка зад гърба на Воркосиган.

– С кого разговарят? – попита шепнешком тя и пристъпи по-близо до Воркалонер. – С Раднов?

– Да... Тихо!

Лицето върху екрана беше злобно, но думите звучаха равно и спокойно:

– ...Воркосиган, Готиан и Воркалонер... Един по един, в интервал от две минути! Без оръжие! В противен случай ще изключа животоподдържащите системи на кораба! Разполагате с петнадесет минути, после започвам да изпускам кислорода. Разбрахте ли? Добре. Няма да е зле да побързаш, КАПИТАНЕ! – Обръщението тежеше от мрачен сарказъм.

Образът върху екрана се стопи, но гласът продължаваше да се носи от репродукторите:

– Войници на Бараяр! Вашият капитан извърши предателство по отношение на императора и Министерския съвет! Не му позволявайте да предаде и вас! Арестувайте го и го предайте на официалната власт в лицето на политическия офицер! В противен случай ще бъдем принудени да избием всички, невинните заедно с виновните! След петнадесет минути ще бъдат прекъснати животоподдържащите системи на кораба и...

– Изключете го! – ядосано заповяда Воркосиган.

– Не можем, сър – отвърна един от техниците с безпомощно изражение на лицето. Ботари небрежно свали плазмения лък от колана си и изстреля един заряд. Репродукторът на стената се пръсна на хиляди късчета, няколко души се наведоха да избягнат огнените пръски.

– Хей! – извика с негодувание Воркалонер. – Това може да ни потрябва!

– Няма значение – махна с ръка Воркосиган. – Благодаря, сержант. – Гласът продължаваше да се чува в далечината, от многобройните репродуктори, пръснати из кораба.

– Страхувам се, че не разполагаме с много време за приказки – добави Воркосиган, очевидно решил да възобнови някаква прекъснатата дискусия. – Лейтенант Сен Симон, имаш разрешение да изпробваш инженерната си идея... Колкото по-бързо го направиш, толкова по-добре. Сега ни трябва по-скоро хитрост, отколкото смелост...

Лейтенантът кимна и веднага се насочи към изхода.

– Страхувам се, че ако Сен Симон не успее, ще се наложи да ги атакуваме директно – въздъхна Воркосиган. – Те са в състояние да избият всички на борда, а после лесно ще вкарат в електронния дневник каквото им хрумне... Даробей и Тафас знаят как става това. Доброволци? Ние с Ботари сме първите...

Всички пристъпиха като по команда крачка напред.

– Готиан и Воркалонер отпадат – категорично заяви Воркосиган. – Искам някой все пак да може да обясни какво се е случило. Сега слушайте бойния ред: първи тръгваме ние с Ботари, ще ни последва патрулът на Сигъл, последен е Куш с хората си. Да се използват само станъри. Не искам никакви повреди в машинното отделение.

– Възразвавам срещу бойния ред, сър – обади се с отчаяние в гласа Воркалонер. – Те с положителност ще използват невропаралитични заряди. А това означава сигурна смърт за първите, които нахлуят в залата.

Воркосиган мълчаливо закова очи върху лицето на младежа и той неволно се сви.

– Лейтенант Воркалонер е прав, сър – неочаквано избоботи плътен глас и Корделия с учудване установи, че той принадлежи на Ботари. – Първото място е мое, сър. Принадлежи ми по право! – Очите му възбудено проблесваха, челюстите му се движеха.

– Много добре, сержант – промърмори след няколко секунди Воркосиган, а Корделия остана с чувството, че двамата мъже си размениха някакви безмълвни послания: – Ти си пръв, след теб съм аз... Останалите – без промяна. Да вървим!

Мъжете с тропот напуснаха мостика.

Воркосиган остана последен, спря се пред Корделия и леко поклати глава:

– Страхувам се, че едва ли ще осъществим нашата лятна разходка –

промълви той.

Корделия безсилно поклати глава, идеята, която започна да се оформя в съзнанието ѝ, я накара да потръпне от ужас:

– Аз... Мисля, че...

Воркосиган нетърпеливо махна с ръка.

– Не забравяйте предпочитанията ми, в случай, че вляза в компанията на вашия мичман Дубауер... Искам да го извършите със собствените си ръце, стига да имате кураж. Ще предупредя и Воркалонер... Да разчитам ли на думата ви?

– Да.

– Отлично. Сега бягайте в кабината си и стойте там, докато всичко приключи!

Протегна ръка, докосна червеникавата къдрица на рамото ѝ, после се обърна. Корделия се затича по коридора, пропагандните призови на Раднов бучаха неразбираемо в ушите ѝ. Планът започна да се избистря, въпреки протестите на разума. Ти нямаш задължения към бараярците, шепнеше един настоятелен глас вътре в нея. Ти си бетианка, трябва да се грижиш за Стабън и останалите от екипажа на „Рене Магрит“. Твой дълг е да се измъкнеш оттук и да предупредиш за...

Втурна се в кабината си.

Чудо на чудесата, Стабън и Лай все още бяха там! Очите им с тревога се впиха в развълнуваното ѝ лице.

– Отивайте в лазарета! – заповяда тя. – Вдигайте Дубауер и тръгвайте към совалката! Кога ще се появят Пит и Мак?

– След десет минути – отвърна Лай, като направи кратка справка с хронометъра си.

– Слава Богу! – въздъхна с облекчение Корделия. – На доктора ще кажете, че Воркосиган е заповядал да доведете Дубауер тук, при мен. Лай, ти ще останеш в коридора, защото едва ли ще успееш да заблудиш лекаря. Дубауер не може да говори, но вие не показвайте изненадата си. Качете се в совалката и чакайте до... Лай, нека си сверим часовниците... Чакайте до 6:20 наше корабно време, после излитайте. Ако не дойда до този час, значи изобщо няма да се появи. Пълна тяга, без да се оглеждате, ясно ли е? Колко души са под командата на Раднов и Даробей?

– Десет или единадесет – промърмори Стабън.

– Добре. Дай ми станъра си. А сега вървете! Бързо!

– Капитане! – извика извън себе си Стабън. – Ние дойдохме тук, за да спасим вас!

– Знам и ви благодаря – докосна рамото му тя, после изскочи

навън, за да скрие издйническата влага в очите си.

Насочи се към машинното отделение, което се оказа едно ниво под коридора. Скоро стигна мястото, където коридорът се разделяше на две. Вдясно видя група войници, които проверяваха оръжието си, вляво имаше само двама. Изправени над отворен люк, те очевидно охраняваха достъпа към долното ниво, в което властваше Раднов. Единият беше доброволец Нилеса и Корделия се насочи към него.

– Капитан Воркосиган иска да слеза долу – излъга тя. – Надява се, че моят неутралитет ще помогне за постигането на някакъв компромис...

– Само ще си губите времето – поклати глава Нилеса.

– Точно на това разчита и капитанът – продължи с импровизациите тя. – Ще ги ангажирам с преговори, а през това време той ще се подготви добре. Можеш ли да ме спуснеш долу, без да вдигаме много шум?

– Мога да опитам – колебливо отвърна Нилеса и се наведе към секретните ключалки на люка в краката си.

– Колко души охраняват този изход? – попита шепнешком тя.

– Двама, най-много трима...

Капакът отскочи, пред очите им се разкри цилиндрична дупка с метален прът в средата и тясна стълбичка на едната стена.

– Хей, Венц! – извика Нилеса.

– Какво има? – обади се приглушен глас отдолу. – Кой е?

– Аз съм, Нилеса. Капитан Воркосиган праща оная бетианска фуста да преговаря с Раднов!

– За какво?

– Откъде да знам, по дяволите? Нали вие имате възможност да подслушвате всички кабинни? Може би е решил, че не я бива за оная работа... Казва ли ти някой? – Раменете му извинително помръднаха, Корделия го успокои с насърчително кимване.

Долу разгорещено зашепнаха.

– Въръжена ли е?

Корделия опипа двата станъра, главата ѝ се поклати в знак на отрицание.

– Ти би ли дал оръжие в ръцете на бетианска фуста?! – извика с престорено учудване Нилеса, но очите му с безпокойство следяха подготовката ѝ.

– Добре. Вкарай я в тръбата и затвори капака отгоре. Ако капакът не е затворен в момента на спускането, ще я гръмнем. Ясно ли е?

– Аха.

– Какво да очаквам долу? – попита с напрегнат шепот Корделия.

– Гаден капан. Ще се спуснете в нещо като ниша, която се пада в склада на машинното... Изходът е тесен, не можете да отстраните повече от един човек... Същевременно ще представлявате чудесна мишена, тъй като от трите ви страни ще има метални стени...

– Не сте мислили да прониквате оттук, така ли?

– В никакъв случай!

– Добре, благодаря.

Корделия влезе в отвора, люкът изщрака над главата ѝ като капак на ковчег.

– Хайде, скачай – обади се глух глас отдолу.

– Високо е – извика с треперещ глас тя. – Страх ме е.

– Не бой се, ще те хвана...

– Добре.

Преплете крака около металния прът. Натика втория станър в колана си и забеляза, че ръката ѝ трепери. Стомахът ѝ се сви на топка, в устата ѝ се появи горчив вкус. Преглътна, напълни дробовете си с въздух и се плъзна надолу. Дулото на станъра сочеше право напред.

Приземи се на сантиметри от лицето на човека, който я очакваше долу. В ръката си държеше капсула с невропаралитичен заряд, дулото ѝ небрежно сочеше някъде в кръста на Корделия. Мъжът видя станъра и очите му се разшириха. Тук ѝ помогна закостенялото виждане на баряръците относно изцяло мъжките екипажи. За част от секундата този войник се поколеба да стреля срещу жена и това ѝ позволи първа да натисне спусъка. Тялото му политна напред, главата му увисна. Корделия го хвана за раменете и го изправи като щит пред гърдите си.

Вторият изстрел повали още един войник, който понечи да вдигне своята капсула. Третият успя да стреля, но зарядът попадна в тялото на мъжа, зад който се прикриваше Корделия. Частица от него все пак улучи лявото ѝ бедро и тя стисна зъби, за да не изкрещи от болка. После натисна спусъка на станъра си и третият противник се просна на пода. Стори го с хладна жестокост, сама се учуди на нетрепващата си ръка. Пусна безжизненото тяло на живия щит и трескаво се огледа за някакво прикритие.

Над главата ѝ се преплитаха дебели тръби. Когато влизат в непознатото помещение, хората обикновено гледат надолу и встрани, а не нагоре. Това ѝ помогна да вземе решение: затъкна станъра в колана си, присви колене и се оттласна от пода. Механично си даде сметка, че в нормално състояние едва ли би осъществила подобен скок, но сега го

направи леко и сякаш без усилие. Хвана се за тръбите и бързо придърпа тялото си нагоре, към блиндирания таван. Изпусна въздуха от дробовете си, измъкна станъра и се приготви да посрещне неизвестността, която се олицетворяваше от овалния люк в стената към машинното отделение.

– Какъв беше този шум? – извика някой. – Какво става там?

– Хвърли една граната и запечатай входа – посъветва го втори глас.

– Не мога, там са нашите!

– Венц, обади се!

Мълчание.

– Тафас, влизай вътре!

– Защо точно аз?

– Защото ти заповядвам!

Лицето на Тафас надникна през блиндираната врата, после се появи и тялото му. Очите му бавно обходиха помещението. Тъй като се опасяваше, че ако стреля още веднъж, онези типове ще запечатат люка, Корделия търпеливо го изчака да вдигне глава. Дари го с победоносна усмивка и размаха дулото на станъра.

– Затвори вратата – прошепнаха почти беззвучно устните ѝ, но той остана неподвижен. Върху лицето му се бореха смайване, надежда и ужас. Дулото на капсулата му зееше точно срещу главата ѝ. Корделия изпита чувството, че гледа право в лицето на смъртта. Воркосиган е прав, помисли си тя. Невропаралитичната капсула действително излъчва авторитет...

После Тафас тръсна глава и извика:

– Май има изтичане на газ... По-добре затворете вратата, докато разбере какво става...

Дебелият овал на люка послушно се захлопна зад гърба му.

Очите на Корделия се присвиха, усмивката ѝ се разшири.

– Здравсти – тихо подхвърли тя. – Искаш ли да се измъкнеш от цялата бъркотия?

– Какво правиш тук, бетианке?

Добър въпрос, въздъхна в себе си Корделия.

– Опитвам се да спася живота на тоз-онзи... – отвърна тя, забелязва неспокойния му поглед и добави: – Не се тревожи, твоите приятелчета са само парализирани... – А наум добави: „Няма да споменавам онзи, който ме предпази с цената на живота си“... – Предлагам ти да минеш на наша страна – продължи на глас и изведнъж изпита чувството, че играе детска игра. – Капитан Воркосиган ще ти прости и няма да отбележи в дневника отклоненията в поведението ти. Дори ще ти даде медал!...

– Какъв медал?

– Откъде да знам какъв? Вероятно каквото поискаш... Не се налага да убиваш никого... Ето тук държа още един станър.

– Какви гаранции ще получа?

– Думата на Воркосиган – отвърна с отчаяние тя. – Можеш да му съобщиш, че аз съм ти я дала от негово име...

– Коя си ти, че да даваш неговата дума?

– Жена му, стига да оцелеем.

Лъжа? Истина? Безумна фантазия? Тафас тихо подсвирна, върху извърнатото му нагоре лице се появи доверие. Корделия впи поглед в очите му:

– Нима наистина си готов да понесеш отговорността за смъртта на сто и петдесет свои колеги, само и само за да спасиш кариерата на онзи министерски шпионин?

– Не – тръсна глава той и в очите му блесна решителност. – Дай ми този станър!

Мигът на изпитанието настъпи. Корделия се поколеба само за секунда, после му хвърли станъра.

– Трима са отстранени, остават седем – направи кратка рекапитулация тя. – Как да се доберем до тях?

– Двама ще успее да подмамя насам – отвърна Тафас. – Но останалите са при главния вход. Ако имаме късмет, бихме могли да ги парализираме в гръб.

– Хайде, давай!

Тафас се обърна и отвори блиндираната врата.

– Беше газ – извика той и изкусно се закашля. – Елате да изтеглим момчетата, после ще запечатаме вратата...

– Готов съм да се закълна, че това, което чух преди малко, беше изстрел на станър – промърмори висок войник и неохотно прекрачи прага.

– Може би са искали да привлекат вниманието ни...

Предположението беше толкова глупаво, че лицето на бунтовника веднага стана подозрително.

– Но те нямат станъри... – започна той. За щастие в този миг се появи и другият войник – Корделия и Тафас стреляха едновременно.

– Петима отстранени, петима остават – продължи с броенето Корделия, докато се спускаше на пода. Левият ѝ крак беше изтръпнал и трудно се движеше. – Шансовете ни постоянно нарастват...

– Трябва да действаме светкавично – предупреди я Тафас. – Иначе всичко ще иде по дяволите!

– Това ме устройва – кимна тя.

Внимателно отвориха вратата и се плъзнаха в машинното. Сложната апаратура работеше на автоматичен режим, равнодушна към намеренията на създателите си. В ъгъла бяха нахвърляни няколко безжизнени тела, облечени в черни дрехи. Тафас пристъпи към коридора и предупредително вдигна ръка. Корделия кимна и спря. Вдигна станъра и зачака, очите ѝ светкавично обходиха помещението. Беше оформено като буквата Г, в далечния му край се намираше главният вход, от който се излизаше на горната палуба. Петима мъже бяха наобиколили металната стълба, оръжията в ръцете им сочеха напред и нагоре.

– Готвят се за шумр – обади се един от тях. – Май е време да им изкараме въздуха...

Добър епитаф, каза си Корделия и натисна спусъка. Тафас я последва, фигурите се разпиляха. След секунди всичко свърши. Никога вече няма да наричам номерата на Стабън тъпи, обеща си припряно Корделия. Изведнъж ѝ се прииска да захвърли станъра и да нададе див, тържествуващ вик. Сдържа се с цената на огромни усилия, тъй като знаеше, че задачата ѝ още не е приключила.

– Тафас – тихо подвикна тя. – Имам да свърша още нещо...

Той се приближи, на лицето му беше изписано дълбоко възмущение.

– Измъкнах те от тази бъркотия и ще ти поискам една услуга в замяна... Кажи ми как да изключа дългобойните плазмени оръжия... Поне час и половина трябва да бъдат блокирани.

– Защо искаш това? – вдигна вежди бараярецът. – Капитанът ли нареди?

– Не – призна Корделия. – Капитанът няма нищо общо с цялата работа, но несъмнено ще бъде доволен... Ти как мислиш?

Тафас се поколеба, после кимна.

– Ако направиш късо в онзи панел настреща, всичко ще блокира – неохотно посочи той.

– Дай ми плазмения си лък.

Очите ѝ изпитателно огледаха помещението. Необходимо ли е това? Да, тръсна глава тя. Той ще стреля по нас, без никакво колебание. Доверието е едно, но предателството съвсем друго... Няма смисъл да изпробвам склонността му към унищожение.

Дано не ми е посочил контролния панел за тоалетните, въздъхна в себе си Корделия и натисна спусъка. Конзолата се пръсна на хиляди огнени искри, в очите ѝ се мярна детска възхита.

Тикна плазмения лък обратно в ръцете на Тафас и каза:

– Искам да ми дадеш две-три минути аванс, после отваряш вратата и ставаш герой. Но преди това ги предупреди, просто за всеки случай. Най-отпред е сержант Ботари...

– Добре, благодаря.

Очите ѝ се вдигнаха към люка под покрива на помещението. Той е на около три метра отгук, помисли си тя. Една бездънна пропаст... Но при чувствата разстоянието е нещо относително, там властва единствено времето. Секундите се плъзгаха като паяци по гърба ѝ.

Прехапа устни, погледът ѝ колебливо се спря върху лицето на Тафас. Последен шанс да остави послание на Воркосиган... Не! Представата, че устните на Тафас ще промълвят думите, които искаше да му каже, я накараха да се усмихне. Нима е възможно това? Нима можеш да кажеш „обичам те“ с чужда уста? „Много здраве“ ѝ се стори кухо и лишено от съдържание; „всичко хубаво“ – прекалено надменно. Може би едно кратко „да“...

Поклати глава и се усмихна на озадачения боец, после му обърна гръб и изтича към шахтата в склада. Изкатери се по металните стъпенки и почука по блиндирания люк. Ключалките изщракаха и носът на Корделия почти опря в плазмения лък на доброволеца Нилеса.

– Имам нови условия за капитана – промълви закачливо тя. – Малко са объркани, но той положително ще ги хареса...

Изненаданият Нилеса мълчаливо я изтегли горе и отново запечата капака. Корделия тръгна по коридора. В дъното се тълпяха въоръжени мъже, а малко по-насам екип от техници сваляше обшивката на стената. За миг зърна главата на Ботари, която стърчеше високо над останалите. Воркосиган положително беше някъде около него. Добра се до металната стълба, без да бъде забелязана от никого, качи се на горната палуба и се впсуна в бяг.

Скоро стигна площадката за изстрелване на совалки. В очите ѝ блестяха сълзи, но устата ѝ се смееше. На входа пазеше доктор Макин-тайър – мрачен и намръщен като истински бараярец.

– Всички ли са тук?

Той доволно кимна с глава.

– Тогава скачай вътре, трябва да излитаме.

Задействаха вакуумните ключалки, после се отпуснаха на меките кресла и затегнаха коланите. Совалката се отлепи от корпуса на кораба, разтърси се от рязкото ускорение и бързо започна да се отдалечава. Пит Лайтнър я управляваше ръчно, тъй като пилотската му имплантация се различаваше от бараярската контролна система в някои от основните си

неврологични възли. Тази разлика се преодоляваше с помощта на специален преводен куплунг, но те не разполагаха с такъв. Корделия въздъхна и се приготви за тежък полет.

Отпусна се в седалката и направи опит да успокои дишането си. Стабън седна до нея и с тревога отбеляза неконтролируемите конвулсии на тялото ѝ.

– Това, което са направили на Дубауер, е истинско престъпление! – гневно изръмжа той. – Страшно много ми се иска да взривя проклетия им кораб! Случайно да знаете дали Раднов все още ни прикрива?

– За определено време дългобойните им оръдия ще бъдат извън строя – неохотно отвърна Корделия. Излишно беше да му обяснява каквото и да било. – О, щях да забравя... Кой е бараярецът, улучен от невропаралитичен заряд долу на планетата?

– Не зная – сви рамене Стабън. – Доктор Мак облече униформата му... Хей, Мак, какво име е изписано на джобчето ти?

– Чакай да видя дали ще се справя с проклетата им азбука – промърмори той и започна да срича: – Ку... Куделка...

– Мъртъв ли е? – наведе глава Корделия.

– Когато го оставихме, беше жив, но не изглеждаше добре – поклати глава Стабън, после любопитно я погледна: – Какво правихте през цялото това време на „Генерала“?

– Наложил се да върна един жест – тихо отговори Корделия. – Беше въпрос на чест...

– Добре, по-късно ще ми разкажете цялата история...

– Виж какво, Стю... Високо цена всичко, което направи, но в момента искам да бъде сама...

– Слушам, капитане – козирува той, стана на крака и се оттегли. Но в погледа му продължаваше да се чете дълбоко безпокойство. – Проклети чудовища...

Думите бяха казани тихо, но ясно.

Корделия облегна глава на студеното стъкло и беззвучно се разплака за враговете си.

7.

Капитан Корделия Нейсмит от Експедиционния корпус на Бета подаде на корабния компютър последните навигационни данни от открития космос. Отпуснат в удобния тапициран стол до нея, главен пилот Парнел нагласи каската с различни накрайници върху главата си, готов за задължителната преди всеки топлинен скок неврологична проверка.

Новият ѝ кораб беше бавно и лишено от оръжия товарно корито – едно от многобройните работни добичета, които неуморно сновяха между Бета и Ескобар. Вече два месеца нямаша никаква връзка с Ескобар, тъй като бараярските ударни части държаха под контрол оттагъшната страна на топлинния проход. Според откъслечната информация, която достигаше до Бета, бойните кораби на Ескобар и Бараяр все още търсеха благоприятни позиции и сериозни сблъсъци липсваха. Не се очакваше намеса на бараярските сухопътни войски преди установяването на пълен контрол над космическото пространство около Ескобар.

Корделия натисна бутона за връзка с техническия отдел:

– Говори Нейсмит. Готови ли сте там долу?

На екрана изплува лицето на бордния инженер – един млад човек, с когото се бе запознала едва преди два дни. И той като нея беше командирован от Научноизследователския отдел. В Централата не виждаха смисъл да хаят опитни военни и технически кадри за подобни екскурзии. Облечен бе в униформата на Научноизследователската флота. Сред екипажа се говореше, че скоро ще пристигнат специалните униформи на Експедиционния корпус, но никой не можеше да каже точно кога ще стане това.

– Всичко е готово, капитане.

Гласът му беше абсолютно спокоен. Може би все още е прекалено млад, за да вярва в отвъдното, помисли Корделия. Огледа командната зала, настани се на креслото и напълни дробовете си с въздух:

– Пилот, корабът е на ваше разположение.

Изминаха няколко дълги секунди. Главата ѝ натежа, вътрешностите ѝ се разбунтуваха. Корделия изпита чувството, че се събужда след дълъг и тежък сън. Скокът беше осъществен успешно.

– Корабът е ваш, госпожо – дрезгаво се обади пилотът.

За него секундите на прекомерно натоварване се измерваха с часове, тежки и напрегнати.

– Корабът приет – отвърна Корделия, взе комуникационния панел в ръце и набра кода за външен оглед. Надяваше се всичко да е наред, тъй като в продължение на повече от месец този топлинен проход не беше обект на особено внимание от страна на бараярската флота. Противниците им обикновено действаха бавно и транспортните кораби безпрепятствено се отдалечаваха от зоната на контрол.

Видя ги почти веднага. Шест бойни машини, разположени ветрилообразно около изхода. Две от тях вече се насочваха към кораба им. Май този път се бяха поразмърдали...

– Точно между тях, пилот – заповяда Корделия и набра кодираните заповеди на клавиатурата пред себе си. – Колкото по-далеч ги отведем от базата им, толкова по-добре.

Двата вражески кораба бързо се приближаваха, от бордовите им оръдия започнаха да излитат ослепителни светкавици. Действаха спокойно и сигурно, стрелбата им беше изключително точна. За тях не сме нищо повече от учебна мишена, въздъхна в себе си Корделия. Ей сега ще ви предложи едно истинско учение, закани се тя и включи защитните екрани. Корабът сякаш потъна във вулкан от плазмени експлозии, миг по-късно вече беше извън обсега на бараярците.

Натисна бутона за връзка с машинната зала:

– Готова ли е системата за проектиране?

– Напълно, госпожо.

– Включете я.

На дванадесет хиляди километра зад тях, непосредствено до топлинния изход, изведнъж се появи силуетът на бетианска фрегата. Ускорението ѝ беше невероятно за толкова голям кораб – скоростта ѝ, разбира се, съвпаднаше с тяхната до секунда.

– Аха! – извика възбудено Корделия и преплете пръсти. – Размърдаха се! Сега вече всички набират скорост, това е чудесно!

Двата бараярски кораба прекратиха преследването и започнаха да маневрират по посока на далеч по-съблазнителната жертва. Останалите четири напуснаха зоната на топлинния скок и се подредиха за атака. Товарният кораб на Корделия получи последен плазмен залп – ей така, за довиждане, после вниманието на врага беше насочено изцяло към по-голямата му сестра. Командирите на бараярската ескадрила несъмнено бяха сигурни в превъзходната си позиция. Настъпвайки към фрегатата от всички страни, те я обсипаха с добре насочени залпове. Товарният кораб нямаше къде да се дene, тъй като пътят за Ескобар беше затворен. С него щяха да се занимаят после, след като ликвидират фрегатата...

Защитните екрани бяха изключени, ускорението рязко намаля. Прокторът гълташе огромно количество енергия, но за сметка на това бараярците все повече се отдалечаваха от изхода, който трябваше да охраняват.

– Можем да поддържаме това положение още десетина минути – предупреди от екрана бордният инженер.

– Ясно – кимна Корделия. – Оставете достатъчно енергия за дезинтеграция. Командването иска да е сигурно, че ако ни пленят, бараярците няма да открият дори следа от процеса.

– Това е истинско престъпление! – възкликна младежът. – Прекрасна машина, много ми се иска да надзърна вътре!

Може и да ти се наложи, отвърна безгласно Корделия. Особено, ако бараярците ни пипнат. Натисна няколко бутона на комуникационния панел и всички средства за наблюдение се насочиха назад. Далеч на хоризонта примигнаха светлините на първия от истинските бетиански транспортни кораби. Изскочил от изхода за топлинен скок, той се понесе с пълна тяга към Ескобар. Пътят пред него беше абсолютно свободен. Корабът бе от новото поколение транспортни машини, лишен от всякакви оръжия и защитни системи, програмиран за две неща: да поема огромно количество товар и да се движи като мълния. След него се появи втори, после трети. Готово, въздъхна Корделия. С този аванс бараярците нямаха никакъв шанс да ги настигнат.

Бетианската фрегата експлодира като фейерверк и се превърна в рубинено радиоактивно кълбо. За съжаление нямаше начин да фалшифицират и останките. Кога ли бараярците ще осъзнаят, че ги водим за носа? – запита се Корделия. Искрено се надявам да проявят чувство за хумор...

Корабът почти спря, тяга нямаше. Главата ѝ се замая и тя разбра, че това не е обикновена психосоматична реакция. Изкуствената гравитация рязко намаля.

Срещнаха се с инженера и двамата му помощници на площадката за изстрелване на совалки. Придвижването дотам се осъществи на дълги еленови скокове, които в края на маршрута вече наподобяваха птичи полет. Гравитацията почти изчезна. Совалката, която щеше да играе ролята на спасителна лодка, беше базов модел, лишен от каквито и да било удобства. Плъзнаха се вътре и се заеха да вакуумират люковете. Пилотът седна пред командния панел и побърза да отлепи малкия космически апарат от умирация кораб.

Инженерът бавно доплува до нея и ѝ подаде малка черна кутийка.

– Мисля, че вие трябва да отдадете последните почести, капитане...

– Това няма да ви развали апетита за вечеря, нали? – усмихна се Корделия в опит да разведри обстановката. Съвместната им служба на този кораб възлизаше едва на няколко часа, но въпреки това болката съществуваше. – Излязохме ли на безопасно разстояние, Парнел?

– Да, капитане – отговори пилотът.

– Господа – тържествено промълви Корделия и изчака всички да извърнат глави към нея. – Изказвам служебна благодарност на целия екипаж. Моля да извърнете глава от левите люкове.

Пръстите ѝ решително натиснаха малкото лостче, което стърчеше от кутията. Блесна ослепителна и напълно беззвучна светкавица, кабината се изпълни със синкава светлина. Веднага след това всички залепиха носове за люковете, с надеждата да зърнат за последен път разтапящия се кораб, погребал в себе си всички военни тайни, създадени от беитанската техническа мисъл.

Размениха си тържествени ръкостискания, после започнаха да се привързват към креслата. Корделия се плъзна до пилота, закопча си колана и се зае с бърза проверка на навигационните системи.

– Сега идва най-трудната част – промърмори Парнел. – Щях да бъда по-щастлив, ако имах достатъчно тяга да им избягам...

– Може би ще успеем да се изплъзнем на тежките и неповратливи броненосци – кимна Корделия. – Но куриерските им совалки живи ще ни изядат... Дано ни вземат за метеорит... – Имаше предвид артистичния камуфлаж на малкия космически апарат, който на външен вид почти не се отличаваше от обикновен къс скала.

Потъгна в данните, изпълнили екраните, в кабината се възцари тишина.

– Е, добре – въздъхна най-сетне тя. – Да се измъкваме оттук, преди да е започнала веселбата.

Отпусна се на седалката и остави тялото си да бъде притиснато от ускорението. Умората беше смазваща. Никога не бе допускала, че умората може да бъде по-силна от страха. Това военно безумие подлагаше на изпитание психиката, Корделия беше почти уверена, че хронометрите грешат и операцията трае не час, а вече цяла година...

На контролния панел започна да мига малка червена лампичка. Страхът прогони умората, тялото ѝ се стегна.

– Да се изключат всички системи – нареди тя, пръстите ѝ бързо затичаха по клавиатурата. Светлините угаснаха, гравитацията се стопи. – Парнел, премини към свободно падане! – Свиването в стомаха и

протестите на вестибуларния апарат ѝ доказаха, че заповедта е изпълнена.

Чувството за ориентация се стопи. Нямаше представа какво става в мрака, тишината се нарушаваше единствено от проскърцването на седалката под нечие неспокойно тяло. Почти физически усети невидимите пипала на бараярските уреди, които докосваха повърхността на совалката и сякаш опипваха голото ѝ тяло. Аз съм метеорит, обикновена скала... Аз съм нищо... Отзад някой повърна, разнесоха се тихи проклятия... Дано е успял да докопа едно от книжните пликчета... При свободното падане това никак не е лесно...

Корпусът се разтресе, внезапната гравитация ги смаза върху креслата.

– Мамка им! – простена Парнел. – Взеха ни на буксир!

Корделия изпусна загрижена въздишка и се наведе да включи контролния панел. Светлините на екрана изведнъж ѝ се сториха ослепителни.

– Да видим поне кой ни пипна – промърмори тя. Пръстите ѝ затичаха по клавишите. Вдигна глава към екраните на външните монитори и натисна червения бутон, който активизираще паметта на компютъра.

– Каква е тази навалица, по дяволите? – нервно попита бордният инженер, изправил се неусетно зад гърба ѝ.

– Два бойни кораба и една куриерска совалка – информира го тя. – По всичко личи, че противникът има леко числено превъзходство...

– И на това ако му казвате „леко“! – въздъхна с отчаяние инженерът.

Репродукторът пропука и в кабината се разнесе силен мъжки глас. Корделия бързо завъртя копчето за звука.

– ...и ако не се предадете незабавно, ще бъдете унищожени!

– Тук спасителна совалка А5А – отвърна с внимателно модулиран глас Корделия. – Говори командор Корделия Нейсмит от Експедиционния корпус на Бета. На борда нямаме никакви оръжия.

От репродуктора долетя едно изненадано „А“, после гласът гневно промърмори:

– Пак жена, да я вземат мътните! Кога ще поумнеете, за Бога?

До слуха им долетя неясен шепот, после гласът отново се появи, сух и официален:

– Ще бъдете взети на буксир. Стреляме при първата подозрителна маневра от ваша страна. Ясно ли е?

– Прието – отвърна Корделия. – Предаваме се.

Парнел гневно поклати глава. Тя изключи връзката и въпросително го погледна.

– Мисля, че трябва да опитаме нещо – възропта пилотът.

– В никакъв случай! Тези типове са параноици по рождение. Познавах един от най-свестните сред тях, но и той не можеше да стои в стая със затворена врата. Твърдеше, че трябва да знае какво се крие зад нея... Затова е най-добре да им повярваме. Кажат ли, че ще стрелят, значи наистина ще стрелят!

Парнел размени мълчалив поглед с бордния инженер.

– Хайде, Нел, кажи й! – настоятелно кимна той.

Парнел си прочисти гърлото, езикът му пробяга по изпръхналите устни.

– Капитане... – започна. – Искаме да ви уверим, че ако... хм... решите да взривите совалката, ние няма да имаме нищо против... Никой от нас не се блазни от перспективата да стане пленник на Бараяр.

– Много смело от ваша страна – изненадано примигна Корделия. – Но жестът е напълно излишен. Нека не се самозаблуждаваме. Всички ние бяхме избрани за тази мисия заради пълното си невежество, а не заради някакви качества. Можем само да предполагаме какво е превозвал онзи конвой, никой от нас не разполага с технически данни. Затова смятам, че единственият ни шанс да оцелеем, се крие в привидното покорство пред врага...

– Нямах предвид издаването на някакви тайни, госпожо – погледна я главният пилот. – Мислех си за отвратителните им порядки...

В кабината се възцари тежко мълчание. Корделия въздъхна и тръсна глава да прогони мрачните си мисли.

– Всичко ще бъде наред – промърмори тя. – Слуховете за техните навици са доста преувеличени... На практика и сред тях се намират достойни хора... – Особено един, добави мислено тя. Но шансовете й да го открие в тази бъркотия бяха нищожни. Разбира се, при положение, че все още е жив... Но дори да го открия, какво от това? – безмълвно се запита Корделия. Как бих могла да го предпазя от смъртоносните подаръци, които нося направо от преизподнята, като едновременно с това не изневеря на воинския си дълг? Не, положението наистина е без изход. Питай душата си и ще се увериш в това...

Парнел внимателно я наблюдаваше.

– Сигурна ли сте?

В гласа му се долови открито недоверие.

– Никога през живота си не съм убивала – заяви тя и в гласа й се

прокрадна ожесточение: – За Бога, не ме карайте да започвам със своите хора!

Парнел прие думите ѝ с леко свиване на рамене, но напрежението видимо го напусна.

– Освен това все още имам за какво да живея! – добави с нотка на извинение тя. – Тази война няма да продължава до безкрайност!

– Някой у дома? – погледна я със симпатия пилотът. Корделия по-руменя и обърна глава към светещите екрани. – Или може би някъде там? – Главата му леко кимна към безкрайните простори на космоса.

– Някъде там – неохотно призна тя. – Но един Бог знае точно къде...

– Лошо – въздъхна Парнел, погледа профила ѝ в продължение на няколко секунди, после окуражително добави: – Но вие сте права. Рано или късно добрите момчета ще прочистят небето от тези копелета...

Корделия уморено разтърка слепоочията си. Пред очите ѝ изведнъж се появи ужасно видение: огромен боен кораб се разцепва и изсипва живото си съдържание в студения вакуум на космоса. Хората се вкаменяват, обречени да останат векове в ледената пустиня. Дали някой би разпознал чертите им? – запита се тя. После завъртя стола си – знак, че разговорът ѝ с Парнел е приключен.

След около час една от куриерските совалки на Бараяр ги взе на буксир.

* * *

Първо усети познатата миризма на омаслен метал. Всички отсеци на бараярските кораби миришат така, независимо от озонирането на въздуха. Двама едри бараярци в черни униформи я придържаха за лактите. Прекосиха дълъг, тесен коридор и спряха пред ниска метална врата с овална форма, която по всяка вероятност водеше към ареста на големия флагмански кораб. Преди това ги бяха натикали в изолирано с решетки помещение, където свалиха дрехите им и ги подложиха на параноично изследване. Четиримата мъже и Корделия бяха прегледани от медицински екип, снеха им отпечатьци от ретината, направиха им холограма, а после им хвърлиха по една безформена пижама в оранжев цвят. След което я разделиха от останалите членове на екипажа. В съзнанието ѝ изплува недоверчивото изражение на Парнел, когато го успокояваше, че и сред бараярците има достойни мъже, стомахът ѝ се сви при представата, че ги режат живи, за да изтръгнат информацията, с която никой от тях не разполагаше... Успокой се, прошепна разумът ѝ.

Бараярците положително ще запазят живота им за евентуална размяна на военнопленници...

Придружителите ѝ застанаха мирно. Корделия се извърна към вратата, на която се бе изправил бараярски офицер с висок чин. Върху петлиците на тъмнозелената му куртка грееха два златни ромба. Корделия стреснато установи, че се намира пред вицеадмирал от бараярската флота. В следващия миг го идентифицира, в очите ѝ се мярна мрачен интерес.

Този човек се казваше Ворутиер, единият от двамата командващи бараярската космическа флота. Другият беше принцът-престолонаследник Серж Ворбара. На практика обаче, принцът имаше чисто представителни функции и цялата отговорност за бойните действия лежеше върху плещите на този мъж. Корделия бе чувала, че по всяка вероятност именно той ще бъде следващия военен министър на Бараяр. Значи така изглежда една изгряваща звезда, помисли си тя и леко поклати глава.

Във външния му вид се долавяше известна прилика с Воркосиган. Беше малко по-висок от него, по-мек и отпуснат. Косата му бе тъмна и къдрава, с по-малко сиви нишки от тази на Воркосиган. Двамата бяха приблизително на една и съща възраст, но Ворутиер изглеждаше доста по-привлекателен. Това се дължеше предимно на очите му – кадифенокафяви, с изключително дълги черни мигли. Малко са мъжете с толкова красиви очи, призна пред себе си Корделия. Същевременно в гърдите ѝ помръднаха пипалата на ужаса. Даде си сметка, че едва сега се среща с истинския страх, че чувствата ѝ по време на полета са били детински опасения. Странно, че изпитвам ужас от очи, които би трябвало да харесвам, отбеляза мислено тя. После отмести поглед и зачака. Реши, че притесненията ѝ са прекомерни, плод на продължителното нервно напрежение.

– Представи се, бетианке! – заповяда с гърмящ глас адмиралът и сърцето ѝ се сви в болезнена контракция. Тялото ѝ се стегна, ръката ѝ отдаде чест.

– Капитан Корделия Нейсмит от Експедиционния корпус на Бета. Ангажирани сме с бойни операции и настоявам да бъдем третирани като военнопленници.

– Ха! – отвърна кратко офицерът и отстъпи крачка назад: – Съблечете я!

Двамата пазачи се ухилиха и пристъпиха към изпълнение на заповедта. Началото не е никак окуражаващо, каза си Корделия и с усилие запази безизразната маска на лицето си. Спокойствие и пак

спокойствие! Тоя тип е намислил нещо, личи си по гладния му поглед... Спокойствие!

– Малко старичка, но ще свърши работа – прозвуча оценката му. – По-късно ще изпратя човек да я вземе.

Пазачите хвърлиха пижамата в ръцете ѝ. Тя започна да се облича бавно и с безкрайно внимание. Нарочно ги дразнеше. Движенията ѝ бяха като на стриптизьорка, натежали от изящество. Единият от войниците изръмжа, а другият я блъсна към вратата на килията. Корделия мрачно се усмихна на малката си победа. Е, това все пак е начин да контролирам хода на събитията... Дали няма да е по-добре, ако ги предизвикам да ми нанесат побой?

Натикаха я в стаичка с голи метални стени и затръшнаха вратата след себе си. Тя продължи ритуалните движения, този път за свое собствено удоволствие. Коленичи на пода и грациозно кръстоса крака. Дланите ѝ легнаха върху бедрата. Спомни си за драскотината върху лявото, мястото беше подуто и безчувствено. Горчив спомен от последния контакт с армията на Бараяр... Затвори очи и се унесе. Надяваше се, че в тази поза ще убеди пазачите си за наличието на огромна душевна сила и непреклонна воля в своето женско тяло. В крайна сметка, дори фалшивата агресивност е по-добра от нищо...

Остана така в продължение на час, мускулите ѝ започнаха да протестираха срещу необичайната поза. Единият от пазачите се появи, тъкмо когато се канеше да се изправи на крака.

– Ставай, адмиралът те вика – лаконично съобщи той. Пътешествието ѝ по дългите коридори отново стана в присъствието на двамата пазачи, които я придържаха за лактите. Единият лакомо я оглеждаше, очите му я разсъбличаха. Другият я гледаше със съжаление и това накара сърцето ѝ да се свие от мрачни предчувствия. Едва сега започна да си дава сметка, че близостта с Воркосиган я бе накарала да подцени опасността от пленничеството при бараярците. Влязоха в отсека с офицерските кабинни и спряха пред една от абсолютно еднаквите метални врати. Онзи с похотливия поглед почука и натисна бравата.

Кабината на адмирала нямаше нищо общо с помещението, което бе обитавала по време на престоя си на „Генерал Воркрафт“. На практика това бяха три свързани помежду си кабинни, които даваха илюзията за просторен апартамент. Обзавеждането се отличаваше с изтънченост и лукс. Адмирал Ворутиер се надигна от дълбоко кресло с кадифена тапицерия, но това едва ли беше жест на любезност.

Започна да обикаля около нея, очите му проследиха учудения

поглед, с който Корделия оглеждаше кабината.

– Не е като затворническа килия, а?

На лицето му се появи самодоволна усмивка.

– Не е – кимна тя, после повиши глас, за да я чуват и пазачите: – Повече ми прилича на курвенски будоар!...

Ухиленият почти се задави, за сметка на това другият открито се изсмя. После лицето му замръзна под змийския поглед на Ворутиер. Нима беше ЧАК ТОЛКОВА смешно? – запита се озадачено Корделия. Съзнанието ѝ бавно обработваше информацията, която получаваше с помощта на зрението. Хвърлената слепешком забележка започна да ѝ се струва все по-близо до истината. Какво представлява онази странна статуетка в ъгъла, например? Художествените ѝ достойнства са твърде съмнителни...

– Будоар на проститутка, която има доста своенравни клиенти – добави на глас тя.

– Завържете я! – заповяда адмиралът. – Ще ви повикам, когато свърша.

Накараха я да легне по гръб на широкото легло. Надянаха гривни от гумена материя на китките и глезените ѝ, после ги прекараха през железни вериги, които се подаваха от таблетите.

– Съжалявам – прошепна едва чуто пазачът, върху чието лице бе зърнала съчувствие. Лицето му беше ниско приведено над веригата, с която стягаше китката ѝ.

– Няма за какво – прошепна тя, като прикри думите си с дълбока въздишка. Размениха си разбиращи погледи, Ворутиер не забеляза нищо.

– Готова си за веселба – ухили се другият и шракна с веригата.

– Млъквай! – изръмжа първият пазач и му хвърли тежък, изпълнен с презрение поглед. После двамата се изправиха и поеха към изхода. Помещението се изпълни с напрегната, някак конфузна тишина.

– Това съоръжение май често се използва – язвително подхвърли Корделия, бавно започнала да осъзнава абсурдността на положението. – Какво правиш, когато не можеш да плениш някоя бетгианка? Сигурно търсиш доброволци сред хората си!

Между веждите му се появи дълбока бръчка, после бързо изчезна.

– Продължавай! – насърчи я той. – Това ме развеселява. Освен това ще придаде допълнителна пикантност на унижението, което ти е съдено да преживееш...

Разхлаби яката на униформената риза и си наля чаша вино от

необичайния за подобна обстановка подвижен бар в ъгъла. После седна на леглото до нея и зае позата на човек, отбил се в болницата да навести стар приятел. В красивите му кафяви очи се появи искрица нетърпение.

Може би ще се окаже обикновен насилник, помисли тя и внимателно опита здравината на веригите. Кой знае защо беше уверена, че ако случаят е такъв, ще има сили да се справи с него...

– Не зная никакви военни тайни – предупреди го Корделия. – Ако се надяваш на нещо подобно, ще останеш дълбоко разочарован.

– Така си и мислех – отвърна с усмивка той. – Въпреки това, след седмица-две сама ще настояваш да споделиш с мен всичко, което знаеш... Но това е досадно. Ако ми трябваше някаква информация, моите хора отдавна да са я изтръгнали от теб... – Отпи глътка вино, усмивката му бавно се стопи: – Любопитен съм защо повдигаш този въпрос... По-късно ще те изпратят в лазарета, там ще разберат какво имаш на душата си...

Глупачка! – кипна вътрешно тя. Току-що пропила единствения си шанс да избегнеш изтезанията! Не, едва ли, успя да се овладее Корделия. Това е задължителна процедура, никой от пленниците не може да я избегне. По-скоро той тип те обработва. Трябва да запазиш самообладание!

– Знаеш ли, изпитвам особена възбуда при мисълта, че ще се разобрази с една по-възрастна жена – въздъхна той и отпи нова глътка вино. – Младите изглеждат добре, но са прекалено лесни... Няма тръпка... А като те гледам, още отсега мога да кажа, че с теб ще бъде различно... За да паднеш отвисоко, първо трябва да се изкачиш там, нали?

Корделия въздъхна и закова поглед в тавана.

– Е, сигурно ще бъде поучително...

Направи опит да си припомни начините, по които търпеше сексуалните прищевки на бившия си любовник.

Това, което ѝ предстоеше, едва ли можеше да бъде нещо кой знае колко различно...

Воругиер се усмихна и остави чашата на нощната масичка до леглото. После отвори чекмеджето и измъкна от него малък и остър нож, който приличаше на древните хирургически скалпели. Дръжката му беше обсипана със скъпоценни камъни. Дланта на адмирала бавно я обви, ръката му започна да реже пижамата ѝ на дълги, изключително прави ивици.

– Това не е ли държавна собственост? – попита тя и моментално съжали за думите си. При произнасянето на „собственост“ тялото ѝ бе

пронизано от силна тръпка, погледът му алчно блесна. Заприлича на гладен пес, подушил тлъст кокал.

– Хоп! – ножът нарочно се изплъзна от пръстите му, върху бедрото ѝ се появи дълбока, двусантиметрова драскотина. Ворутиер зачака реакциите ѝ. Раната обаче се оказа точно в центъра на безчувствената кожа, Корделия дори не усети потъването на острието. Очите му се стесниха от разочарование, недоволството му стана още по-силно, когато видя, че тя дори не поглежда към раната. А Корделия стигна до заключението, че трябва да изчете цялата литература, посветена на феномена транс...

– Днес нямам намерение да те изнасилвам – подхвърли небрежно той. – Можеш да бъдеш спокойна...

– За миг допуснах и тази възможност – призна тя. – Но не мога да си представя с какво съм я предизвикала...

– Всяко нещо с времето си – поклати глава Ворутиер. – Днес е време за предястието, последвано може би от бистра супичка... Но сложните блюда ще запазим за края, вместо десерт... Времето им ще настъпи след седмица-две...

– Аз избягвам десертите – поклати глава тя. – Нали знаеш, килограмите...

– Ти си истински сладур – засмя се той, остави ножа и вдигна чашата. – Офицерите обичат да четат история. Аз станах запален почитател на историята на Земята... Най-много обичам XVIII век.

– Аз пък си мислех, че е XIV – подигравателно го изгледа Корделия. – Или XX...

– След някой и друг ден ще те науча да не ме прекъсваш – свъси вежди той. – Докъде бях стигнал? А, да... Тъкмо чета за една страхотна случка... – Чашата се повдигна насреща ѝ в безмълвен тост: – Една важна дама била изнасилена от слугата си, който предварително бил заразен с венерическа болест по заповед на своя господар. Много пикантно, нали? Уви, днес венерическите болести са само спомен... В замяна на това обаче имам възможността да заповядвам на друг болен слуга... Неговата болест е по-скоро психическа – една красива, стопроцентова доказана параноидна шизофрения!

– Какъв господар, Господи! – иронично подметна тя, но сърцето ѝ се сви. Имаше чувството, че е на прага на истерията.

Забележката ѝ предизвика слаба усмивка, разказът продължи:

– Той чува гласове, също като Жана д'Арк... Но за разлика от нея, чува гласовете на демони, а не на светци... Понякога има и видения... Иначе е огромен и здрав мъжага, често съм го използвал... Защото не е

от тези, които привличат жените, знаеш...

На вратата се почука и Ворутиер отиде да отвори.

– О, сержант! Влизай, влизай... Тъкмо за теб говорех.

– БОТАРИ! – едва си пое въздух тя.

На прага се изправи високата фигура на човека, който бе служил при Воркосиган. Но КАК е възможно това? Как е успял да се вмъкне в кошмарите ѝ? През съзнанието ѝ пробягаха калейдоскопични видения: горска поляна, пропукване на невропарализиращи капсули, лицата на убитите и все още живите, високата сянка на мъжа, който се превърна в олицетворение на смъртта...

С усилие се върна в действителността. Дали ще я познае? Очите му все още не бяха я докоснали, заковани в лицето на Ворутиер. Познатите близко разположени очи, които сякаш никога не можеха да застанат на едно ниво. Именно заради тях лицето му имаше странен, асиметричен вид и ставаше толкова грозно...

Пипалата на пламналото ѝ въображение заопипваха тялото му. Днес това тяло изглеждаше някак прегърбено в черната униформа, нямаше дори следа от гордата стойка, която Корделия помнеше от кораба на Воркосиган. Макар и една глава по-висок от Ворутиер, този човек изглеждаше смачкан, готов да изпълни всяка заповед на господаря си. В погледа му се четеше непознато напрежение, сякаш Ворутиер беше не само негов началник, но и мъчител... Какво ли може да постигне Ворутиер с човек като Ботари? – запита се тя. В каква насока би тласнал духовната му енергия? За Бога, Ворутиер! Нима си въобразяваш, че можеш да контролираш стихийната първична сила на този мъж? Нима си толкова суетен, че не виждаш лудостта в тези близко разположени очи? Мислите препускаха в главата ѝ със скоростта на кръвта, която свистеше във вените ѝ. В тази стая жертвите са две, осъзна Корделия. В тази стая жертвите са две! В тази стая...

– Ей там, сержант – промърмори Ворутиер и махна с палец по посока на леглото. – Искам да изнасилиш тази жена пред мен! – Придърпа един стол и се настани до леглото, готов за представлението: – Хайде, почвай!

Ботари разкопча колана си и бавно пристъпи към леглото. Лицето му беше безизразно, както винаги. После очите му за пръв път се насочиха към лицето ѝ.

– Да имаш някакво последно желание, „капитан“ Нейсмит? – иронично подхвърли Ворутиер. – Или най-сетне ще млъкнеш?

Тя втръчено гледеше Ботари. В сърцето ѝ потрепна жалост, силна

почти колкото любовта. Той приличаше на лунатик. В това, което предстоеше да извърши, имаше лъстивост без удоволствие, очакване без надежда... Горкият нещастник, помисли си Корделия. На какво са го превърнали! Потърси някакви думи в пламналото си съзнание. Не за защита, не за извъртане. Просто думи за Ботари. Думи, които биха облекчили страдащата му душа, изправена пред прага на лудостта... Въздухът в стаята изведнъж ѝ се стори хладен, тялото ѝ потръпна. Мъка и отчаяние сграбчиха сърцето ѝ. Той се надвеси над нея, леглото проскърца под тежестта на огромното му тяло.

– Мисля, че страданието ни доближава до Бога – прошепна накрая тя. – Съжалявам, сержант...

Той се втренчи в нея, лицето му се закова на тридесетина сантиметра от главата ѝ. Остана в тази поза безкрайно дълго, Корделия започна да се чуди дали изобщо е чул думите ѝ. Дъхът му беше лош, но тя не отмести глава. После, за нейно огромно смайване, тялото му се надигна, ръцете трескаво закопчаха колана.

– Не, сър – избоботи басово Ботари и ехото се блъсна в стените на помещението.

– Какво?! – надигна се от мястото си Ворутиер. – Какво значи това „не, сър“?

Отговорът на Ботари излетя от устата му на мъчителни порции:

– Тя е... Тя е пленник на командор Воркосиган, сър!...

Ворутиер му хвърли един объркан поглед, после лицето му изведнъж се проясни:

– Значи ТИ СИ прочутата бетианка на Воркосиган? – Оживлението напусна лицето му заедно с произнасянето на името, думите просъскаха като капки вода върху нагорещена плоча.

Бетианката на Воркосиган? В душата ѝ пламна искрата на надеждата, изпита чувството, че името на Воркосиган ще е спасителната парола. После надеждата се стопи. Шансовете бяха нула. Нямахме начин, просто нямаше начин отвратителен тип като Ворутиер да е приятел на Воркосиган. Очите му я пронизваха, но очевидно гледаха отвъд нея, някъде далеч. **БЕТИАНКАТА НА ВОРКОСИГАН...**

– Е, сега вече стиснах за топките този дървен пуритан! – злобно изръмжа Ворутиер. – Имам всички шансове да изпитам по-голяма наслада дори от деня, в който му съобщих новината за жена му! – Изражението на лицето му се промени по наистина плашещ начин. Привидната изисканост се стопи, на нейно място блесна мрачна жестокост. Сякаш препънат в нещо тежко, той се олюля и направи последен опит да се

овладее.

– Знаеш ли, ти наистина ме развълнува – призна с одрезгавял глас Ворутиер. – Защото ми предлагаш невероятен шанс... Осемнадесет години не са чак толкова дълъг срок, когато след тях получавам възможност за едно толкова сладко отмъщение! Жена воин! Ха! Той със сигурност те е възприел като идеално средство за разрешаване на нашите... хм... общи затруднения... Арал! Моят съвършен боец, моят скъп лицемер! Предполагам, че имаш какво да научиш от него... Но знаеш ли какво? Имам предчувствието, че нито веднъж не ти е споменал за мен...

– Наистина е така, поне по име – кимна тя. – Но не и като категория...

– И в каква категория попаднах?

– „Срам за пагона“, доколкото си спомням...

На лицето му се появи хладна усмивка.

– В твоето положение не бих си позволил употребата на подобни епитети! – изръмжа той.

– Значи си съгласен с определението, така ли? – механично попита Корделия, но сърцето ѝ се сви. Какво общо има Воркосиган с този луд? – отчаяно се запита тя, забелязала как очите му потъмняват и стават жестоки като на Ботари.

– Приемал съм какво ли не – отвърна с напрегната усмивка Ворутиер. – Дори пуританското поведение на любовника ти... Дай свобода на въображението си и се опитай да си представиш какво означава това, сладка моя! Без съмнение ще ти е трудно да повярваш, но нашият скъп Воркосиган беше един доста щастлив вдовец... Преди... Преди да придобие дразнещия навик да се прави на светец... – От устата му се изтъргна остър, подобен на лай смях. – Имаш чудесна бяла кожа... Вероятно той те е докосвал... Ей така... – Нокътят му се плъзна по меката кожа от вътрешната страна на ръката ѝ и тя неволно потръпна. – Ами косата? Сигурен съм, че е бил влюбен в косата ти! Толкова пухкава и мека, с такъв необичаен цвят! – Пръстите му сграбчиха един кичур и болезнено го извиха: – Трябва да помисля какво може да се направи от тази коса... Веднага се сещам за свалянето на целия скалп, но сигурно ще открия и нещо по-изтънчено... Може би ще си отрежа един кичур и небрежно ще го въртя в ръце по време на поредното заседание на Генералния щаб... Ще го галя и разресвам, докато привлече вниманието му... А после ще подсиля съмненията и страха в душата му с една-две уместно подхвърлени забележки... Как ли ще се отрази това на безупречните му доклади? Ха-ха! Особено, ако го пратя за седмица-две на някоя далечна

мисия...

Взе ножа със скъпоценната дръжка от тоалетката и внимателно отрязва един гъст кичур от косата ѝ. Акуратно го сгъна, после го пъкна в горния джоб на униформената си куртка. На лицето му се появи мазна усмивка:

– Разбира се, с такива като него трябва да се внимава... Изпуснеш ли ги от контрол, стават непредвидими. – Вдигна пръст и го прокара по брадичката си, очертавайки Г-образния белег, който имаше Воркосиган. – Тръгнат ли веднъж, спиране няма... Макар че напоследък той проявява забележителна сдържаност. Ти ли му повлия в тази насока, съкровище? Или просто е започнал да остарява?

Небрежно хвърли ножа върху тоалетката, ухили се и потърка ръце. После се наведе към ухото на Корделия:

– След Ескобар вече няма да се съобразяваме с хрътките на императора... Тогава възможностите ми ще бъдат безгранични... Какъв избор ще имам, Господи!...

Зае се да изброява всевъзможни начини за тормоз на Воркосиган чрез нея. Стигаше до невероятни подробности, а тя потръпна от ужас пред силата на фантазията му. Направо не можеше да погледне противно възбуденото му лице, лепкаво от пот.

– Нима мислиш, че всичко това ще ти се размине? – едва чуто прошепна Корделия. Гласът ѝ стана дрезгав от страх, малките солени капчици напуснаха убежището си под клепачите и се плъзнаха по бузите, към огнените къдрици върху възглавницата... Допреди миг беше убедена, че е стигнала дъното на страховитата пропаст, но сега усети как подът се разтваря и тялото ѝ полита в нови, непознати дълбини...

Ворутер най-сетне показа признаци на нормалност, стана и започна да обикаля леглото.

– Много добре, много освежаващо! – На лицето му се появи блудкава усмивка. – Знаеш ли, нещо започва да ми се приисква... В крайна сметка, ще взема сам да свърша работата... Ти сигурно ще си доволна, нали? Все пак изглеждам по-добре от Ботари!

– Не и за мен!

Той свали панталоните си и се приготви да я възседне.

– И на мен ще простиш, нали, любима?

Тялото ѝ бе пронизано от хладна тръпка, изпита чувството, че е малка и напълно безпомощна.

– Страхувам се, че ще трябва да го направи всемогъщия и милосърден Бог! – прошепна едва чуто тя. – Защото за мен ти си едно

отвратително чудовище!

– И това ще стане, но някой друг ден – ухили се той, погрешно приел думите ѝ като пореден опит да се измъкне. Очевидно се възбуждаше от съпротивата и беше готов да повярва в нейното съществуване.

Сержант Ботари крачеше напред-назад. Главата му леко се разтърсваше, челостите му се кривяха. Корделия вече го бе виждала в подобно състояние и знаеше, че то е признак на дълбоко душевно вълнение. Надвесен над нея, Ворутиер не обръщаше внимание на това, което ставаше зад гърба му. Вероятно по тази причина нямаше време дори да се учуди, когато сержантът го сграбчи за къдравата коса, изви главата му назад и преряза гърлото му с острия, обсипан със скъпоценни камъни скалпел. Извърши го бързо и професионално, с едно зигзагообразно движение. Острието прекъсна и четирите главни кръвоносни съда на шията на бараярския офицер. Пенлива кръв обля Корделия, ужасяващо топла и лепкава.

Тялото на Ворутиер се разтърси от самотна конвулсия. Кръвното налягане в мозъка му падна до нулата и той изгуби съзнание. Ботари пусна мократа от пот коса, Ворутиер падна между краката на Корделия, после безжизненото му тяло се плъзна по чаршафите и изчезна зад ръба на леглото.

Изправен пред нея, сержантът дишаше тежко. Корделия не помнеше дали изкрещя, но това едва ли беше от значение. На кораба сигурно бяха свикнали с виковете, които идваха от покоите на адмирала. Крайниците ѝ изстинаха, изпитваше затруднение с дишането, сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне.

Най-накрая успя да се овладее, прочисти си гърлото и промърмори:

– Благодаря, сержант Ботари. Постъпихте като истински рицар... Бихте ли ми помогнали да се освободя от тези окови?

Гласът ѝ изневери, въпросът прозвуча пискливо, съвсем по женски. Тя стисна зъби, преглътна и се прокле за тази малка проява на истерия.

Очите ѝ не се откъсваха от лицето на Ботари, в тях се четеше ужас и възхищение. Следващата му реакция си оставаше абсолютно непредвидима.

Сержантът промърмори нещо под нос, чертите му се изкривиха в озадачено изражение. Наведе се и сръза примката на лявата ѝ китка. Корделия бързо се претърколи встрани и освободи другата си ръка, после се наведе и развърза глезените си. За миг остана неподвижна в средата на леглото, после тръсна глава и се зае да разтрива схванатите си крайници. Не обръщаше внимание на кръвта върху себе си, не

обръщаше внимание на нищо. Мозъкът ѝ все още отказваше да функционира.

– Дрехи, трябва ми дрехи – проговори след известно време Корделия. Наведе се над ръба на леглото и втренчи поглед в сгърченото тяло на адмирал Ворутиер. Панталоните му бяха смъкнати до глезените, красивите му очи вече започваха да се изцъклят.

Тя слезе от леглото и започна да претърсва металните шкафове, подредени край стените. В едно от чекмеджетата откри играчките на адмирала и едва тогава разбра какво е имал предвид с последните си думи. Стана ѝ лошо, всеки момент щеше да повърне. Затръшна чекмеджето и поклати глава. Перверзиите на този тип наистина нямаха край! В гардероба имаше няколко униформи, но всички бяха прекалено декорирани със златни медали и други бойни отличия. Най-накрая откри това, което ѝ трябваше – обикновен черен комбинезон, без никакви отличия. Избърса кръвта от тялото си с мека хавлиена кърпа и побърза да го облече.

Сержант Ботари се бе отпуснал на пода, главата му беше сведена ниско към коленете, от устата му излизаха несвързани думи. Тя загрижено го погледна и коленичи до него. Дали не започва да халюцинира? Разбра, че час по-скоро трябва да го вдигне на крака и да го изведе навън. Всеки момент можеха да бъдат разкрити, последиците положително щяха да са ужасни... Но къде да се скрият? Дали разумът отстъпва пред афекта, пред бушуването на адреналина в кръвта? Имат ли изход?

Вратата с трясък се отвори и Корделия не можа да потърси отговор на тези важни въпроси. От устата ѝ се изтръгна дрезгав вик. Но човекът, изправил се на прага с бледо лице и готов за стрелба плазмен лък в ръце, се оказа командор Воркосиган.

8.

Устните ѝ отрониха дълбока въздишка, парализиращият ужас най-после започна да я напуска.

– Господи, за малко не ми докара инфаркт! – прошепна едва чуто тя. – Влез и затвори вратата зад себе си!

Устните му беззвучно прошепнаха името ѝ, върху лицето му се изписа паника, която едва ли беше по-слаба от нейната собствена. Едва сега Корделия видя лейтенанта с кестенява коса и лице на булдог, който надничаше зад гърба му. Това ѝ попречи да увисне на врата му и да зарови глава в рамото му – най-горещото ѝ желание в момента. Вместо това отстъпи крачка назад и глухо добави:

– Тук стана нещастие...

– Затвори вратата, Илиан – кратко заповяда Воркосиган и чертите на лицето му видимо се стегнаха. – Ще бъдеш свидетел, затова внимавай!

Стиснал тънките си устни, Воркосиган започна огледа. Не пропусна нищо, част от подробностите посочи и на спътника си.

Лейтенантът пръв откри тялото до леглото, издаде едно многозначително „аха“ и свали плазмения лък до бедрото си. Воркосиган пристъпи крачка напред, огледа трупа, после бавно прибра оръжието си в кобура.

– Пак си чел маркиз дьо Сад – въздъхна той към мъртвия адмирал, протегна крак и го обърна по гръб. От широката рана на гърлото му бликна прясна кръв. – Опасно нещо са повърхностните познания! – Вдигна глава към Корделия и попита: – Кого от двамата да поздравя?

– Не съм сигурна – навлажни устни тя. – Много шум ли ще се вдигне?

Лейтенантът се зае да отваря чекмеджетата и скриновете в апартамента на Ворутиер, като използваше носната си кърпичка. От изражението на лицето му стана ясно, че не е чак толкова добре запознат с модерните средства за сексуално задоволяване. Най-дълго остана пред чекмеджето, което Корделия почти моментално затръшна.

– Императорът положително ще бъде доволен – промълви Воркосиган. – Макар че едва ли ще го покаже...

– Всъщност, аз бях завързана за леглото – призна с въздишка Корделия. – Поздравленията определено се падат на сержант Ботари...

Воркосиган хвърли поглед към Ботари, който продължаваше да се ди свит на пода, после очите му за последен път обходиха помещението.

– Обстановката доста ми напомня онази, която заварих в машинната зала на кораба – отбеляза той. – Носи характерния ви почерк... В подобни ситуации баба ми употребяваше една поговорка, но вече не си я спомням добре... Нещо за закъснението и за един долар...

– „С един ден закъснение и с един долар по-малко“... – подсказва Корделия.

– Да, точно така – на лицето му се появи иронична усмивка. – Типична бетианска поговорка, вече започнах да разбирам смисъла ѝ... – Чертите му оставаха спокойни, но не и очите: – Изглежда и аз закъснях, а?

– Нищо подобно – успокои го тя. – Точен си като часовник. Тъкмо се борех с паниката и се чудех какво да предприема...

Той се обърна с гръб към Илиан и в очите му блеснаха весели искрици:

– Май ще излезе, че спасявам флотата си от теб... – думите бяха казани тихо, през зъби. – Нямах точно това предвид, като идвах наса̀м, но все пак съм доволен, че спасявам нещо... – Повиши глас и се извърна към помощника си: – Илиан, предлагам след като свършиш, да идем в кабината ми и да обмислим нещата...

Воркосиган пристъпи крачка напред и коленичи до неподвижната фигура на Ботари.

– Това мръсно копеле му е разбило психиката без остатък – констатира след кратък оглед той. – Жалко, защото почти се беше оправил... – Побутна сержанта и попита: – Ботари, можеш ли да станеш?

Ботари промърмори нещо неразбрано, главата му остана отпусната.

– Ела тук, Корделия – погледна я бараярският капитан. За пръв път я наричаше по име, за пръв път открито ѝ проговори на „ти“. – Опитай се да го вдигнеш. В момента предпочитам да не го докосвам...

Корделия се отпусна на колене срещу сержанта.

– Ботари, погледни ме! Трябва да станеш и да направиш няколко крачки! – Хвана окървавената му ръка и потърси начин да го извади от вцепенението. – Я се виж, целият си в кръв... – На лицето ѝ изплува фалшива усмивка: – А кръвта измива греховете, нали? Сега всичко ще бъде наред. Лошият вече го няма, скоро ще изчезнат и лошите гласове... Ела, ще те заведа да си починеш...

Ботари я слушаше, главата му започна да се повдига. Когато тирата свърши, той леко кимна и започна да се изправя. Корделия стисна

ръката му и го поведе към изхода, по петите на Воркосиган. Процесията завършваше Илиан. Единствената ѝ надежда беше психологическия бинт, с който бе увила наранената душа на сержанта, да се окаже достатъчно здрав. Даваше си ясна сметка, че всичко, дори един неволен вик, може да го възпламени като бомба.

Със смайване установи, че кабината на Воркосиган е насреща, през една врата от покоите на Ворутиер.

– Ти ли си командир на кораба? – попита. Едва сега успя да разгледа ромбетата на петлиците му – бяха на командор. – Нима през цялото време си бил тук?

– Не, аз работя в шаба. Преди няколко часа се върна специалният ми куриер, от него научих за новата пленница на Ворутиер. Едва изчаках да свърши заседанието с принца и адмирал Ворхалас и потеглих насам. Но дори и в най-мрачните си представи не допусках, че тази пленница ще се окажеш ти...

В сравнение с касапницата отгатък коридора, кабината на Воркосиган изглеждаше спокойна и уединена като монашеска килия. Стая на истински воин, чиста и подредена. Воркосиган заключи вратата, разтърка зачервените си очи и попита:

– Сигурна ли си, че всичко е наред?

– Малко съм пораздрусана – призна Корделия. – Знаех, че приемайки мисията, ще бъда изложена на известни рискове, но нито за миг не допусках, че ще срещна такова чудовище! Класически случай, дълбоко съм изненадана, че можеш да се подчиняваш на такъв тип...

– Аз се подчинявам на императора – отвърна намръщено Воркосиган.

А тя изведнъж си даде сметка за присъствието на Илиан, мълчалив, спокоен, цял превърнат в слух. Какво ще отговоря, ако ме попита за конвоя? – изтръпна Корделия. Воркосиган беше далеч по-опасен от всякакви изтезания. През месеците на принудителната раздяла бе започнала да вярва, че гладът ѝ за него намалява, но сега, изправена срещу този мъж в плът и кръв, сърцето ѝ болезнено се сви. Не можеше да го забрави, не можеше да бъде равнодушна. Дори когато го виждаше уморен, разколебан и напрегнат...

– О, забравих да ви запозная... – промърмори Воркосиган. – Лейтенант Саймън Илиан от Имперската служба за сигурност... Той е моят шпионин. Лейтенант Илиан, командор Нейсмит...

– Сега съм капитан Нейсмит – механично го поправи Корделия и стисна протегнатата десница на лейтенанта, който гледеше невинно,

въпреки ужасната сцена отгатък. Държеше се така, сякаш присъстваше на официален прием, изобщо не се впечатли от кръвта, която изцапа дланта му. – Кого шпионирате? – пожела да узнае Корделия.

– Предпочитам думата „наблюдение“ – съдържано отвърна той.

– Словесни еквилибристики, присъщи на бюрократите – намеси се Воркосиган и се обърна към Корделия: – Лейтенантът шпионира мен. Играе нелеката роля на компромисна фигура между императора, Министерството на политическото образование и мен...

– Императорът предпочита думичката „примирие“ – обади се все така съдържано Илиан.

– Да, точно така. Лейтенант Илиан има компютър в главата си, спокойно можеш да го възприемаш като подвижен магнетофон, който се включва единствено по волята на императора.

– Жалко, че отново се срещаме при извънредни обстоятелства – въздъхна Корделия.

– Обстоятелствата са съвсем нормални – поклати глава Воркосиган.

Лейтенантът се размърда и хвърли многозначителен поглед към Ботари, който стоеше с лице към стената и чупеше пръсти.

– Сега какво ще правим, сър?

– Няма смисъл да променяме сценария – реши Воркосиган. – Има прекалено много свидетели, още повече веществени доказателства... Лично аз бих предпочел Ботари изобщо да не беше влизал там... Принцът едва ли ще се впечатли от факта, че не е бил в състояние да отговаря за постъпките си... Най-добре щеше да бъде, ако бяхте изчезнали преди да се появим... – Челото му се набръчка от напрегнат размисъл: – Не зная докога ще можем да крием Ботари тук, може би ще ни трябват и няколко опаковки приспивателно... – Очите му се преместиха върху лицето на Илиан: – Какво ще кажеш за имперския агент в лазарета?

– Можем да уредим нещо – отвърна спокойно лейтенантът.

– Така те искам – отпуснаха се чертите на Воркосиган. Извърна се към Корделия и добави: – Ще трябва да останеш тук и да наблюдаваш Ботари. А ние с Илиан тръгваме веднага, иначе ще се получи прекалено голяма пауза и сигурно ще ни попита защо вдигаме тревога толкова късно... Агентите на принца ще направят внимателен оглед на помещението, със сигурност ще засекат и времето на всички свидетели...

– Беше ли Ворутиер в една партия с принца? – попита Корделия. Опитваше се да усети подводните течения в политическия живот на Бараяр.

– Бяха само добри приятели – леко се усмихна Воркосиган.

После вратата се затвори зад гърба му и Корделия остана насаме с Ботари и дълбокото си объркване.

* * *

Настани Ботари на стола зад писалището на Воркосиган, седна с кръстосани крака на леглото и направи опит да изглежда спокойна и приветлива. Нещо, което съвсем не беше толкова лесно, колкото изглеждаше.

След известно време Ботари стана и започна да кръстосва кабината, като мърмореше нещо на себе си. Не, изведнъж осъзна тя. Не говори на себе си, но не говори и на нея. Думите излитаха от устата му накъсани, със смразяващ душата шепот, напълно лишени от съдържание. Времето се точеше бавно, натежало от ужас.

И двамата подскочиха като ужилени, когато вратата най-сетне шракна и се отвори. Беше лейтенант Илиан.

Ботари зае стойката на борец, присви дългите си ръце и изръмжа:

– Слугите на звяра са негови ръце... Той ги храни с кръвта на жената... Лоши слуги...

Илиан му хвърли един разтревожен поглед, после тикна няколко ампули в ръцете на Корделия:

– Ето. Дайте му една. Достатъчни са, за да укротят разгневен слон. А аз трябва да бягам...

– Страхливец! – промърмори след него тя, но после проумя, че е постъпил правилно. Корделия имаше далеч по-големи шансове от него да даде лекарството на Ботари, чието настроение бързо доближаваше точката на експлозията.

Остави купчинката ампули на една страна и пристъпи към сержанта със сладка усмивка на уста. Ефектът ѝ се нарушаваше единствено от очите – уголемени и някак кръгли от страха. А очите на Ботари се бяха превърнали в тесни цепки, от които излитаха мълнии.

– Командор Воркосиган иска да си починеш – промълви тя. – Изпрати специални лекарства, които ще ти помогнат...

Той отстъпи назад, а Корделия се спря. Никак не ѝ се искаше да го притиска в ъгъла.

– Успокоителни, нищо повече...

– Демоните пият лекарствата на звяра... Започват да пеят и крещят... Лоши лекарства...

– Това лекарство е хубаво – успокоително заговори тя. От него демоните ще заспят...

Опасна тактика, прилича на ходене по въже. Въздъхна и реши да опита нещо друго.

– Мирно! – изрева със заповеднически глас Корделия. – Пригответи се за проверка!

Погрешен ход. Пръстите му за малко не избиха ампулата от ръката ѝ, после се увиха около китката ѝ – горещи като включена ютия. Тя изохка от болка, но все пак успя да забие спринцовката във вътрешната част на ръката му. В следващия миг вече летеше във въздуха, по посока на вратата.

Приземи се по гръб, плъзна се по подовата настилка с ужасен шум и се заби във вратата. Ботари се стрелна след нея. Дали ще ме убие преди лекарството да започне да действа? – отчаяно се запита тя. После застина на място. Някъде беше чувала, че неподвижните хора не излъчват заплаха... Само не беше сигурна дали ставаше въпрос за неподвижните, или за изпадналите в безсъзнание...

Това правило очевидно не важеше за Ботари, който се стовари отгоре ѝ и ръцете му се склочиха около гърлото ѝ. Коляното му потъна дълбоко в гръдния ѝ кош, нещо болезнено изпука. Отвори очи точно навреме, за да види как неговите се обръщат с бялото нагоре. Пръстите му се разтвориха, тялото му се плъзна встрани и падна ничком на пода.

– Искам у дома! – прошепна Корделия и облегна гръб на стената. – Това го нямаше в длъжностната ми характеристика! – Мрачната шега не успя да разтопи истеричната топка, която се надигаше в гърдите ѝ и тя се зае с едно старо и далеч по-изпитано упражнение. Произнасяше думите с висок шепот и усети как спокойствието ѝ бавно се възстановява.

Не успя да вдигне Ботари на койката, затова тикна една възглавница под главата му и издърпа крайниците му в по-удобно положение. Останалото щяха да свършат Воркосиган и сянката му.

Вратата най-после изсзрака и двамата мъже се появиха в кабината.

– Е, как мина? – попита Корделия.

– Като по мед и масло, като топлинен скок към ада! – изръмжа Воркосиган, после вдигна ръка с дланта напред. Сърцето на Корделия прескочи един такт при познатия жест.

– Изразяваш се не по-малко загадъчно от Ботари – озадачено го изгледа тя. – Питам те как приеха новината за убийството...

– Приеха я отлично. Аз съм под домашен арест, без право да напускам кораба. Принцът реши, че стоя зад цялата работа и съм успял да подтикна Ботари към убийството – отговори Воркосиган. – Само не ми обясни как съм успял да го направя...

– Уморена съм и вероятно не мога да разсъждавам добре – промърмори тя. – Но не чух ли думата „отлично“?

– Командор Воркосиган – намеси се Илиан. – Не забравяйте, че съм длъжен да докладвам за този разговор!

– Какъв разговор? – учуди се Воркосиган. – Забрави ли, че ние с теб сме само двамата? А ти не си длъжен да ме наблюдаваш, когато съм сам... Скоро ще започнат да се питат защо се бавиш толкова дълго в кабината ми...

Лейтенантът се намръщи на това йезуитско извъртане.

– Намеренията на императора...

– Моля? – изгледа го намръщено Воркосиган. – Хайде, кажи какви са намеренията на императора!

– Императорът не желае да се замесват в никакви нарушения, а още по-малко в престъпления – отвърна офицерът. – Добре знаете, че не мога да променям своите рапорти.

– Този аргумент го чух вече преди четири седмици! – изръмжа Воркосиган. – И видя докъде стигнахме!

На лицето на Илиан се изписа смущение.

– Ще изпълня всичко, което императорът иска от мен – продължи бавно и отчетливо Воркосиган. – Той е велик хореограф и ще получи своите лунатични танци... – Пръстите му се разтвориха, после отново се свиха в юмрук: – Ще признаеш, че никога не съм мислил за себе си и винаги му служа вярно. Залагам честта си за него и ще продължавам да го правя. – Ръката му се стрелна по посока на Корделия: – Имам думата ти по отношение на нея, няма възнамеряваш да я оттеглиш?

– Някой да ми каже за какво става въпрос, моля – повиши глас Корделия.

– В момента лейтенант Илиан преживява малък конфликт между съвест и чувство за дълг – поясни Воркосиган със скръстени на гърдите ръце. – Той не може да бъде решен без лека промяна в едно от тези две понятия и лейтенантът ще трябва да избере кое от тях се налага да модифицира...

– Преди няколко седмици имаше друг подобен инцидент с пленник – добави Илиан и палецът му посочи към кабината на Ворутиер. – Командор Воркосиган искаше да предприеме известни... хм... действия, но аз успях да го разубедя. А по-късно се съгласих, че ще подкрепя тези негови действия, в случай че ситуацията се повтори...

– Уби ли я Ворутиер? – попита с несигурен глас Корделия.

– Не – промърмори Илиан, очите му мрачно се насочиха към пода.

– Хайде, Илиан – промърмори угрижено Воркосиган. – Ако не бъдат разкрити, ти не можеш да предложиш на императора истинския си рапорт, следователно и той няма да получи възможността да го редактира. А ако наистина ги открием тук, едва ли ще имаш време да се тревожиш за обществения резонанс на своите рапорти... В това отношение можеш да ми повярваш!

– По дяволите! – въздъхна Илиан. – Капитан Негри беше прав!

– Обикновено е прав – съгласи се Воркосиган. – За какво става въпрос в случая?

– Каза, че ако позволя лично отношение в рапортите си, ще заприличам на бременна жена... Тоест, на даден етап последиците от подобен акт ще излязат извън контрол.

– Капитан Негри е изключително опитен човек – засмя се Воркосиган. – Но трябва да те успокоя, че от време на време (наистина изключително рядко) дори той допуска лично отношение в преценките си...

– Но отгатак хората от сигурността обръщат всичко наопаки – възрази Илиан. – Рано или късно ще бъдат и тук, дори само заради процеса на елиминацията. Усъмнят ли се в мен, всичко ще хвъркне по дяволите!

– Рано или късно, казваш – погледна го Воркосиган. – Какво означава това в реално време?

– След няколко часа ще приключат с претърсването на кораба.

– Значи трябва да пренасочиш усилията им – тръсна глава командорът. – И да разшириш територията на огледа. Нима в отрязъка от време между смъртта на Ворутиер и отцепването на района не са излитали никакви совалки?

– Излетяха две, но...

– Отлично. Използвай авторитета на императора. Предложи им помощта си, напомни им, че си най-довереният помощник на капитан Негри. Споменавай името му непрекъснато, давай мнения и препоръки, изразявай съмнения... Засега се въздържай от заплахи и изнудване, може би това ще бъде последния ни коз... Поставай под съмнение и забавяй процедурите на инспекцията – изобщо прави каквото трябва, за да мъртиш водата... Трябват ми 48 часа, Илиан. Това е всичко, за което те моля...

– Всичко!? – едва не се задави лейтенантът.

– О, и не забравяй лично да носиш храната в кабината. Междувременно няма да е зле, ако докопваш и по някоя допълнителна порция...

Воркосиган изчака вратата да се затвори зад гърба на Илиан, въздъхна и се обърна към Корделия.

– Добре дошла...

Тя иронично отдаде чест, на лицето ѝ се появи щастлива усмивка.

– Надявам се, че не обърках прекалено нещата – рече. – В личен план, имам предвид...

– Напротив, дори ги опрости.

– Така ли? Изтокът става запад, горе става долу, арестуван си за убийството на началника си, което няма нищо общо с теб. Това ли наричаш опростяване? Сигурно не познавам достатъчно порядките на Бараяр, но все пак се надявам да ми обясниш какво става тук...

– Ще го направя, имай малко търпение. Вече разбирам защо в историята на Бараяр са намерили място толкова луди хора. Просто, защото целите им нямат никакво значение, важни са последиците... – Въздъхна и гласът му премина в шепот: – О, Корделия! Нямах представа каква нужда изпитвам от нормален човек до себе си! Ти си като бистро изворче в пустинята!

– Малко си отслабнал, но изглеждаш добре – излъга Корделия. На практика изглеждаше с десет години по-стар от последната им среща преди шест месеца.

– О, Господи! – прокара пръсти през косата си той. – Съвсем забравих, че си изморена! Искат ли да поспиш?

– Все още не съм сигурна, че ще мога. Но бих желала да се измия. Не посмях да пусна душа в твое отсъствие, може би подслушват кабината ти...

– Добре си постъпила. Сега можеш да действаш...

Ръката ѝ се плъзна по безчувственото бедро, пръстите напипаха нещо мокро и лепкаво.

– Дали ще ти се намерят някакви дрехи? Тези са целите в кръв... Освен това принадлежат на Ворутиер и сякаш вонят на перверзия...

– Твоя ли е кръвта? – потъмня лицето на Воркосиган.

– Да. Ворутиер си поигра на хирург. Не ме боли, защото точно там нервите ми са безчувствени...

– Хм... – Воркосиган опипа белега на брадичката си, после лицето му изведнъж се разведри. – Сетих се! Имам нещо точно за теб!

Отключи един от скриновете до стената, като използва сложен, осемцифрен код. Разрови съдържанието му и за огромна изненада на Корделия, измъкна от дъното собствената ѝ защитна униформа, която бе зарязала на борда на „Генерал Воркрафт“. Почистена, изгладена и акуратно сгъната.

– Не успях да открия ботушите, отличителните знаци на петлиците

са избелели – извинително промърмори той. – Но иначе всичко е наред.

– Ти си запазил дрехите ми?! – смаяно го изглежда тя.

– Нали виждаш...

– Просвети Боже! Но защо?

На лицето му се изписа видимо притеснение.

– Ами... Само това остана от теб... Ако не броим совалката, която твоите хора бяха зарязали долу. Но тя би била доста обемист спомен, не мислиш ли?

Пръстите ѝ пробягаха по бежовия плат, в душата ѝ изведнъж нахлу свенливостта. Обърна се към банята, ръцете ѝ бяха заети с дрехите и комплект за първа помощ. Спря на прага и го погледна право в очите:

– У дома пазя една бараярска униформа. Увита в хартия, в гардероба...

Очите му светнаха.

Когато излезе от банята, светлината в кабината беше намалена до минимум. Воркосиган седеше пред бюрото и изучаваше някаква информация на компютъра. Корделия скочи в леглото, подгъна крака под себе си и попита:

– Какво е това?

– Малко домашна работа – отвърна той. – Част от официалните ми функции като член на щаба на Ворутиер... на покойния адмирал Ворутиер... – поправи се с усмивка, в която се долавяше нещо кръвожадно. – Отговарям за планирането на всичко, дори и евентуалното ни отстъпление... Императорът ми възложи тази задача на заседание на Съвета. Каза, че след като така и така съм убеден в провала на операцията, никой по-добре от мен не може да се погрижи за отстъплението на разбитата ни флота... В момента тук ме смятат за пето колело или нещо подобно...

– Но доколкото разбирам, нещата се развиват добре за вас – отбеляза мрачно Корделия.

– Разпростираме се прекалено нашироко и някои хора погрешно си мислят, че това е напредък – поклати глава Воркосиган. Вкара някакви данни в паметта, после изключи компютъра.

Корделия потърси по-безопасна тема.

– Виждам, че в крайна сметка не са те обвинили в предателство...

Имаше предвид последния им разговор, там, над далечната и непознатата планета.

– Нещата се развиха така, че резултатът стана равен – заразказва той. – След твоето бягство ме отзоваха на Бараяр. Министърът на

политическото образование Гришнов – трети по влияние след императора и капитан Негри, беше абсолютно сигурен, че съм му паднал в ръчичките. Но обвиненията ми срещу Раднов бяха железни... Императорът се намеси в последния момент, малко преди да се хванем гуша за гуша. Наложих компромис, според който обвиненията срещу мен трябваше да потънат някъде в бюрократическите архиви...

– Как го постигна?

– С цената на дипломатически еквилибристики и съвсем реални отстъпки. Гришнов и милитаристичната върхушка получиха на тепсия всичко, което искаха. Включително зелена светлина на проекта им за война с Ескобар. Получиха дори повече: принцът и пълна свобода на действие. Един изключително мъдър ход, тъй като както Гришнов, така и принцът започнаха да живеят с чувството, че след победата над Ескобар един от тях ще стане реален владетел на Бараяр...

Гениалността на императора се прояви и в друга светлина – принуди Ворутиер да преглътне моето повишение. Това можеше да стане само по един начин – като ме постави в негово пряко подчинение. Разбира се, Ворутиер моментално налага въдицата... – Потънал в спомени, Воркосиган несъзнателно свиваше и разпускаше пръстите си.

– Откога го познаваш? – предпазливо попита тя, усетила бездънна омраза, която клокочеше в душата му.

– Бяхме съученици – отвърна Воркосиган и очите му се отместиха от лицето ѝ. – Едновременно ни произведеха лейтенанти, но той вече беше започнал да си показва рогата. Сближи се с принц Серж и нещата станаха неудържими. Беше убеден, че може да си позволява всичко, абсолютно всичко... Бог да благослови Ботари, че ни отърва от него! Този човек заслужава медал за обществени заслуги!

Не само за обществени заслуги, любов моя, помисли си Корделия. Ботари ни свърши и неоценима лична услуга, възбуденото ти въображение не може да не оценява този факт...

– Като говорим за Ботари, се сещам, че следващия път ти трябва да му биеш инжекцията... – каза гласно тя. – За малко не ме преби, като видя ампулата в ръцете ми.

– Добре. Мисля, че мога да го разбера. Видях нещо подобно в рапортите на капитан Негри... Ворутиер имал навика да упоива своите... хм... играчи... Тъпчел ги с какво ли не, за да се наслаждава на програмата... Убеден съм, че Ботари е бил един от тях.

– Гадина! – прошепна Корделия. Стана ѝ лошо, мускулите около раната на бедрото ѝ болезнено се стегнаха. – Но кой е този капитан

Негри, за когото постоянно говориш?

– Негри? Той се държи в сянка, но влиянието му е огромно. Началник на охраната на императора, пряк шеф на Илиан. Наричат го „член на императорското семейство“... Ако си представиш, че Министерството на политическото образование е дясната ръка на императора, Негри е лявата. Отговаря пряко за вътрешната сигурност на най-високо равнище – министри, графове, семейството на императора, принца... – Воркосиган замислено се намръщи. – Оpozнах го доста отблизо по време на подготовката за тази налудничава операция. Интересна личност, много интересна... Би могъл да получи всяка титла, за която се сети. Но за него формата е без значение, важно е единствено съдържанието.

– Той добър ли е или лош?

– Що за абсурден въпрос!

– Хрумна ми, че може би е скритата сила зад трона...

– Едва ли – поклати глава Воркосиган. – Ако Езар Ворбара му каже, че е жаба, той положително ще започне да квака. Не. На Бараяр има само един император и той едва ли ще позволи на някого да го дублира. Защото не е забравил начина, по който е стигнал до властта.

Тя се протегна, лицето ѝ се смръщи от болка.

– Какво ти е? – загрижено попита Воркосиган.

– О, нищо особено. Ботари ме попритисна с коляно, докато се борехме за ампулата... Бях сигурна, че вдигаме ужасен шум и направо умрях от страх!

– Дай да видя – протегна ръка той.

Пръстите му леко пробягаха по ребрата ѝ, тя напразно се опита да прогони видението, че над тях се вдига многоцветна дъга.

– Ох!

– Ами да... Две счупени ребра!

– Пак добре, можеше да ми счупи и врата... – Корделия се отпусна по гръб, оставяйки се в ръцете му. Той сръчно уви няколко пласта бинт около гръдния ѝ кош, после се отпусна на койката до нея. Очите ѝ внимателно пробягаха по лицето му:

– Мислил ли си някога да избягаш от тази лудница? Да се оттеглиш някъде на спокойствие, например, на Земята?

– Често – усмихна се той. – По едно време си мечтаех как ще отлетя за Колония Бета и ще се появя на прага ти... Имаш ли праг?

– Не съвсем, но ти продължавай...

– Нямам представа с какво бих могъл да се занимавам там... Аз съм военен стратег, следователно не бих могъл да намеря място в

търговския флот на Бета. Там вероятно имат нужда от навигатори, техници и пилоти... Не биха ме взели във вашата армия, а още по-малко в някоя държавна компания.

– Естествено – изсмътя с презрение Корделия. – Подобен акт би накарал „Стабилния Фреди“ да подскочи от ужас!

– Така ли наричате президента си?

– Аз не съм гласувала за него!

– Допускам, че бих могъл да стана инструктор по бойни изкуства – единствената работа, която сигурно няма да ми откажат... Би ли се омъжила за един инструктор по джудо, скъпи капитане? – От гърдите му се откърти тежка въздишка, главата му унило кълмна: – Но това са само фантазии... До костите съм пропит от Бараяр, тази планета ще бъде с мен, където и да се запиляя... В политическите борби няма нищо достойно, но изгнанието ще ме лиши от чувството за чест. А това ще бъде окончателното поражение, тъй като с него ще си отиде и последната надежда...

Тя си помисли за смъртоносния товар, който вече беше кацнал на Ескобар. С нейна помощ, благодарение уменията на нейния екипаж... В сравнение с разрухата, която се криеше в него, съвместният ѝ живот с Воркосиган изглеждаше лек и незначителен като перце... А той взе за страх мъката, която се изписа върху лицето ѝ.

Пръстите му пробягаха по брадичката ѝ, палецът за миг докосна устните – като нежна целувка.

– Не бих казал, че се събуждам от кошмар – прошепна. – Гледам лицето ти и си мисля, че сънувам нещо хубаво... Нещо светло и добро, което ме очаква след събуждането... И искам да бъда част от него, заедно с теб... Ще видиш, че ще стане точно така. Ще видиш!

Ботари простена и се размърда върху пода на кабината.

– Аз ще се погрижа за него – надигна се Воркосиган. – А ти се опитай да поспиш, докато все още имаш възможност за това...

9.

Събуди я някакво раздвижване в коридора. Видя как Воркосиган се надига от креслото, а Илиан застава пред него, изпънат като струна.

– Ворхалас и принцът! – напрегнато прошепна младежът.

– Мръсен кучи син! – процеди Воркосиган и напрегнато огледа тясната кабина. – Няма друго място, освен банята... Ще го изтичаме под душа!

Скочи и хвана Ботари за раменете, Илиан улови краката му. С мъка го прекараха през тясната врата на банята и го натикаха във ваната.

– Не трябва ли да му инжектираме ново приспивателно? – погледна го въпросително Илиан.

– Няма да е зле – кимна Воркосиган. – Корделия, вкарай му една нова ампула! Още е рано, но ако ви открият, с вас ще бъде свършено! – Побутна я към помещението с размери на обикновен гардероб, изгаси лампата и тикна лекарството в ръката ѝ. – Никакъв шум и никакво движение!

– Да затворя ли вратата? – попита Илиан.

– Само я притвори. Облегни се на нея и си придай небрежен вид. Не позволявай на бодигарда да те усети.

Корделия пипнешком намери тялото на сержанта, вдигна ръката му и вкара иглата във вената. После се настани на тоалетната чиния и откри, че в огледалото се отразява част от кабината на Воркосиган – обърната наопаки и сякаш напълно непозната. Чу как външната врата се отваря, после и непознати гласове:

– ...освен ако не възнамерявате да го освободите изцяло от задълженията му... В случай, че нямате намерение да правите това, аз ще се придържам към инструкциите. Видях кабината и смятам обвиненията ви за напълно несъстоятелни...

– Ще видим! – заканително изръмжа втори глас.

– Здравей, Арал – каза около петдесетгодишен офицер в зелена униформа, който стисна ръката на Воркосиган и му подаде пакет информационни дискети. – След един час потегляме за Ескобар. Тези дискети пристигнаха по куриер, наредих да те държат в течение на всички промени... Ескобарците бият отбой. Отказаха се дори от шанса да осъществят топлинен скок към Тау Сети и бягат колкото им държат краката...

Собственикът на втория глас също носеше зелена униформа.

Петлиците му бяха отрупани със злато, скъпоценните камъни върху лентичката за ордени над джоба му проблясваха ослепително в светлината на настолната лампа. Беше около тридесетгодишен, с черна коса и напрегнато лице. Тънките му устни бяха гневно стиснати, тежки клепа-чи скриваха изражението на очите му.

– Няма да заминете и двамата, нали? – попита Воркосиган. – Командващият трябва да остане на флагманския кораб. След смъртта на Ворутиер задълженията му се поемат от принца. А онова шоу за пони и кученца беше планирано преди неочакваната смърт на Ворутиер...

Принц Серж се вкамени от гняв.

– АЗ ще поведе армията към Ескобар! – просъска той. – Пък нека баща ми и неговите блюдолизци пак кажат, че не ставам за войник!

– Ще я поведеш, как не! – изгледа го с открито презрение Воркосиган. – И знаеш докъде ще стигнеш, нали? Ще си стоиш в двореца-крепост за чието строителство ще ангажираш поне половината от инженерните ни части, а през това време хората ще умират вместо теб. Накрая купчината трупове ще стигне чак до трона ти. Ето на какво са те научили твоите инструктори. Междувременно ще засипеш родната планета с хвалебствия за великата ти победа, а списъка на жертвите ще обявиш за държавна тайна, нали?

– По-внимателно, Арал! – изгледа го слисано Ворхалас.

– Вече преминаваш всякакви граници! – изръмжа принцът. – Особено като се има предвид, че дори няма да помиришеш сраженията, защото трябва да чакаш на опашка за топлинния скок, който ще те отведе у дома!

– Не можеш да ме затвориш в щаба, а после да кажеш, че съм страхливец! – изгледа го с убийствен поглед Воркосиган. – Дори пропагандата на министър Грашнов прибъгва до по-логични обяснения!

– Но на теб много ще ти хареса да ме оставиш тук и да обереш лаврите след победата! – изсъска принцът. – Заедно с онзи клоун Вортала и фалшивите му либерали, нали? Само през трупа ми, Воркосиган! Ще стоиш тук, докато краката ти пуснат корени, така да знаеш!

Воркосиган стисна зъби, очите му се скриха зад полуспуснатите клепащи, устните му побеляха.

– Ще изпратя официален протест – изръмжа той. – Ако се приземиш на Ескобар заедно с бойните части, това ще означава, че си дезертирал от поста си!

– Протестирай колкото искаш! – отвърна принцът, пристъпи напред и заплашително проточи врат: – Но дори и баща ми няма да живее

вечно! В деня на неговата смърт протекциите на твоя баща няма да струват пукнат грош! Тогава ще стане страшно, Воркосиган! Отсега мога да ти обещаю, че ти, Вортала и неговите лигльовци първи ще бъдете изправени до стената! – Сети се за присъствието на Илиан, който се бе облегал до вратата на банята и напрегнато слушаше. – В най-добрия случай ще получиш ново петгодишно назначение в Колонията на прокажените... Има да си патрулираш, докато ти се завие свят!

Ботари се размърда и за огромен ужас на Корделия, започна да хърка.

Лейтенант Илиан реагира мигновено, кашлицата му беше почти истинска.

– Извинете! – прошепна той, влезе в банята и затвори вратата след себе си.

Светна лампата и двамата с Корделия си размениха изпълнени с отчаяние погледи. Награбиха тежкото тяло на Ботари и успяха да го извърнат настрана с цената на огромни усилия. Но хъркането все пак престана. Корделия поздрави младежа с вдигнат палец, той кимна и се измъкна навън.

Принцът беше излязъл, а адмирал Ворхалас разменяше няколко думи със своя подчинен.

– ...да бъде в писмена форма. Ще го подпиша преди излитането.

– Поне не пътувайте в един и същ кораб! – примолви се Воркосиган с мрачно лице.

– Оценявам желанието ти да го махнеш от гърба ми – въздъхна Ворхалас. – Но все някой трябва да му разчисти императорската клетка, особено след като Ворутиер вече го няма... Слава тебе, Господи! Теб не те понася, следователно изборът пада върху мен. Едно обаче не мога да разбера – защо не си изпускаш нервите пред подчинените си, като всички нормални хора? Защо трябва да го правиш пред началниците? След онази история с Ворутиер мислех, че си се излекувал от тази проклета болест!...

– Всичко е отдавна мъртво и погребано.

– Амин – въздъхна Ворхалас и механично се прекръсти. Жест, който съдържаше не толкова вяра, колкото дългогодишен навик.

– Какво представлява тази Колония на прокажените? – не успя да съдържи любопитството си Воркосиган.

– Не си ли чувал за нея? – изненадано го погледна Ворхалас, после поклати глава: – Всъщност, точно това можеше да се очаква... Нима никога не си се питал защо твоите екипажи гъмжат от откачени типове?

– Никога не съм очаквал да ми изпатят каймака на армията...

– Твоите екипажи получиха прякора си в щаба... „Колонията на прокажените на Воркосиган“...

– И аз – старши-прокажен, а? – Воркосиган беше по-скоро развеселен, отколкото обиден. – Е, след като това е най-лошото, с което разполага армията, все пак имаме известни шансове... Пази се, моля те! Никак не се виждам като заместник на принца!

Ворхалас се засмя и стисна протегнатата му ръка. На прага се спря и попита:

– Как мислиш, дали ще контраатакуват?

– Господи! Разбира се, че ще контраатакуват! Тук не става въпрос за някакви търговски спорове, хората се бият за собствените си домове!

– Кога?

Воркосиган се поколеба само за миг, после тръсна глава:

– Най-вероятно, след като започнете да прехвърляте пехотата, но далеч преди да сте свършили. Това е най-подходящото време, евентуалното отстъпление ще предизвика пълен хаос. Свалките няма да знаят дали да излитат, или да се приземяват, корабите-майки ще бъдат подложени на интензивен обстрел... Необходимите доставки няма да се приземят, на тяхно място ще кацнат ненужните... Връзката с щаба ще бъде прекъсната и операцията ще се окаже в ръцете на някой неопитен младок...

– Стига, тръпки ме побиват като те слушам!

– Ами да, какво друго очакваш? Опитай се да протакаш, отлагай старта до последния момент... През това време проводи допълнителен инструктаж на корабните командири... Те трябва да имат кристално ясни заповеди и стриктно да се придържат към тях.

– Принцът не е на твоето мнение...

– Естествено, той мисли единствено за парада след победата.

– Какво ще ме посъветваш?

– Този път не съм твой командир, Ръф...

– Вината не е моя, опитах се да те препоръчам на императора...

– Зная. Аз пък препоръчах теб. Не бих приел този пост за нищо на света!

– И се насадихме на онзи извратен тип Ворутиер! – въздъхна Ворхалас. – Нещо не е наред, приятелю...

Воркосиган внимателно го насочи към вратата, затвори я зад гърба му и изпусна въздишка на облекчение. Остана на място, дълбоко замислен. После вдигна очи и срещна погледа на Корделия, върху устните му

се появи иронична усмивка.

– Нямаше ли някаква пиеса на тази тема? Древните римляни празнуват поредната победа, но край тях винаги се навърта един мрачен тип и шепне в ушите им, че всички сме смъртни... Вероятно и те са го приемали като трън в задника...

Корделия запази мълчание.

Воркосиган и Илиан влязоха в банята и освободиха Ботари от оковите на малката седяща вана. Помъкнаха го навън, после Воркосиган изведнъж се закова на място.

– Той не диша!

Илиан изпусна въздуха от гърдите си с пронизително свистене, издърпа тялото на сержанта и го просна по гръб на гумирания мокет. Воркосиган залепи ухо на гърдите му, пръстите му трескаво започнаха да търсят пулс.

– Кучи син! – изръмжа той, вдигна юмруци и ги стовари с пълна сила върху гръдния кош на Ботари. После отново залепи ухо до униформата му. – Нищо!

Облегна се назад, лицето му беше смръщено.

– Илиан! Бягай да намериш глупака, който ти е дал тази котешка пикня! Поискай му противоотрова и веднага се връщай! Но внимавай!

– Как да... – започна Илиан, преглътна и добави: – Защо вие не... – Размаха ръце в знак на отчаяние и хукна навън.

Воркосиган премести поглед върху лицето на Корделия.

– Имаш избор, в случай че искаш да ми помогнеш – да натискаш гърдите му или изкуствено дишане, уста в уста...

– Предпочитам да натискам гърдите му – отвърна тя. Коленичи до Ботари, а Воркосиган застана зад главата му, наведе я назад и му вкара първата порция въздух. Корделия залепи длани за гърдите му и натисна с всичка сила. Продължи по същия начин с високо темпо, скоро на челото ѝ се появиха ситни капчици пот. Ръцете ѝ се разтрепериха, под лъжичката ѝ се появи остра болка.

– Май трябва да се сменим – промърмори след известно време тя.

– Готово, и без това въздух не ми остана – надигна се Воркосиган.

Размениха местата си. Воркосиган възобнови сърдечния масаж, а Корделия стисна ноздрите на Ботари и залепи устата си в неговата. Устните му бяха влажни от слюнката на Воркосиган и тя неволно си представи, че го целува. Какво съм чудовище, Господи, укори се мислено, но тръпката на желанието все пак пробяга по тялото ѝ.

Лейтенант Илиан най-накрая се върна, беше останал без дъх.

Отпусна се на колене и заби иглата на спринцовката в областта на сънната артерия на Ботари. Ефект нямаше. Воркосиган продължи с масажа.

Изведнъж тялото на сержанта се разтърси от могъща конвулсия, гърбът му се изви като дъга. Устата му трескаво пое въздух, после отново спря.

– Хайде, дишай! – примоли се сякаш на себе си Корделия.

Дробовите на нещастника се раздвижиха рязко, сякаш с помощта на ритник. После се възстанови и дишането – плитко, но стабилно. Корделия се отпусна върху мокета, на лицето ѝ се появи тържествуваща усмивка:

– Още ще се мъчиш на този свят, проклетнико!

– Мислех, че виждаш смисъл в страданието – обади се Воркосиган.

– Само по абстрактен начин. То постоянно е около нас, още от деня на зачатие. Блъска се в мрака и се чуди защо боли...

Воркосиган избърса потта от лицето си и се втренчи в Ботари. После изведнъж скочи на крака и се затича към писалището.

– Протестът! Трябва да го напиша преди излитането на Ворхалас, иначе си губи смисъла!

Плътна се в стола и започна да чука по клавиатурата на компютъра.

– Толкова ли е важен? – изви вежди Корделия.

– Тихо! По-късно ще ти обясня.

Писането продължи десетина минути, после нотата бе изпратена по електронен път в компютъра на командващия.

Дишането на Ботари беше стабилно, но лицето му запази мъртвешкия си цвят.

– Сега какво ще правим? – попита Корделия.

– Ще чакаме, какво друго? И ще се молим дозата да е точна... – Очите му гневно стрелнаха Илиан: – Ще се молим и този приятел да не получи нервно разстройство, разбира се!

– Не е ли по-добре да потърсим начин да ги разкараме оттук? – гневно извика Илиан.

– Само ако имаш конкретно предложение – отвърна Воркосиган и започна да зарежда компютъра с новополучените дискети. – Моята кабина има две основни предимства пред всяко друго скривалище на кораба. Разбира се, ако си толкова добър, колкото твърдиш... Първото е, че тя не се наблюдава нито от главния политически офицер, нито от хората на принца...

– Готов съм да заложа репутацията си за това! – вирна брадичка младежът.

– В момента си заложил живота си, затова гледай да не бъркаш! Второ, в коридора има въоръжена охрана и никой не може да припари дотук. Мисля, че това е повече от достатъчно...

Илиан отчаяно извърна очи.

– Забавих претърсването колкото мога! Продължа ли да шикалкавя, подозренията неминуемо ще се насочат към мен.

– Ще се задържи ли положението такова още 24 часа?

– Може би – намусено отвърна Илиан, а в очите му се появи открито подозрение: – Намислил сте нещо, нали, сър?

– Аз ли? – попита Воркосиган, без да прекъсва работата си. Цветни отражения от екрана тичаха по безстрастното му лице. – Просто се надявам на някоя благоприятна възможност. Когато принцът отлети за Ескобар, същото ще сторят и повечето от тайните агенти на негово разположение. Търпение, Илиан...

Набра един код на конзолата и доближи устни до микрофона:

– Воркосиган търси тактическата зала.

– Командор Вен слуша, сър.

– А, Вен, ти ли си? Слушай ме внимателно: от момента, в който принцът и адмирал Ворхалас излетят, искам пълна информация за обстановката, ще ми я изпращаш на всеки кръгъл час. Ако се появи нещо непредвидено, веднага ще ме уведомиш.

– Слушам, сър. Принцът и адмиралът току-що тръгнаха, сър.

– Много добре, действай.

Облегна се назад и започна да барабани с пръсти по бюрото.

– Е, сега не ни остава нищо друго, освен да чакаме. Принцът ще влезе в орбита около Ескобар най-рано след дванадесет часа. Веднага след това започва операцията по приземяването. Един час сигналът ще пътува от Ескобар дотук, още един – за нашите сигнали натам. А в рамките на два часа не е изключено битката да свърши... Можем да скъсим времето за комуникация, само ако принцът разреши да напуснем орбиталната станция.

Небрежният тон не успяваше да прикрие вътрешното му напрежение, съветът му към Илиан звучеше съвсем не на място. Очевидно не забелязваше околната обстановка, умът му бе с армадата, която свиваше железния си обръч около Ескобар. Блестящите и бързи като светкавици куриерски кораби, заплашителните крайцери, тежките транспортни кораби, претъпкани с войници... Пръстите му механично прехвърляха една светлинна писалка, но очите му не я виждаха.

– Няма ли да е по-добре, ако похапнете, сър? – обади се Илиан.

– Какво? О, да, защо не... Корделия сигурно вече умира от глад...

Илиан тръгна към кухненския блок, а Воркосиган поработи още известно време с компютъра, после въздъхна и го изключи.

– Май трябва да помисля и за малко сън – каза. – За последен път спях на борда на „Генерал Ворхартунг“ на път за Ескобар. Преди ден и половина... Точно, когато са те пленили.

– Плениха ни малко по-рано – отвърна Корделия. – Почти цял ден ни влачиха на буксир.

– Поздравявам те за майсторската маневра – усмихна се Воркосиган. – Доколкото разбирам, онова там не е бил истински боен кораб...

– Не мога да ти кажа.

– Някои хора искат да си припишат унищожението му...

– Лично на мен ми е все едно – заяви тя и с мъка скри усмивката си. После се стегна в очакване на нови въпроси, но той побърза да смени темата.

– Бедничкият Ботари! Много ми се иска да бъде награден от императора... Страхувам се обаче, че едва ли мога да постигна това. Най-много да го уредя в добра болница.

– Защо императорът е поверил командването на Воротуиер, след като толкова го мрази?

– Защото беше човек на Гришнов и постоянно се перчеше с този факт. Освен това бе любимец на принца...

– Накара ме да се почувствам така, сякаш гледам в очите самия дявол! Не мисля, че след този инцидент нещо може да ме уплаши...

– Гес Воротуиер? Дребен разбойник и нищо повече. Старомоден садист, който си пада по мъченията. Истинските престъпления се вършат от онези в разкошните зали с копринени тапети, които търгуват със смъртта на едро, с цели кораби... Вършат го безстрастно, без да се вълнуват, обладани от страх пред едно въображаемо бъдеще... Мислят, че предотвратяват някакви престъпления в това бъдеще, но на практика те самите са престъпници... – гласът му спадна и премина почти в шепот.

– Командор Воркосиган... Арал... Какво те яде отвътре? Толкова си възбуден, че очаквам всеки момент да тръгнеш по тавана!

– Наистина се чувствам така – отвърна той с кратък смях. – Предполагам, че е от принудителното очакване. Хич не ме бива в този спорт, а това е сериозен недостатък... Завиждам ти за търпението... Спокойна си като лунен лъч върху планинско езеро.

– Красиво ли е това?

– Изключително!

– И на мен ми прозвуча така. За съжаление ние нямаме нито лунни лъчи, нито планински езера...

Сърцето ѝ се стопли от косвения комплимент.

Появи се Илиан с поднос в ръце и Воркосиган замълча. Хапнаха, после командорът реши да поспи. Изтегна се на леглото и затвори очи, но скачаше на всеки кръгъл час да провери новите данни от фронта.

Изправен зад гърба му, лейтенант Илиан внимателно следеше обясненията на схемите.

– Всичко ми изглежда наред – обади се по някое време той. – И не разбирам защо сте толкова неспокоен. Операцията има всички изгледи да приключи успешно, въпреки предимството по отношение на ресурсите, което е на страната на Ескобар. Ако действаме бързо, те нямат никакви шансове да се възползват от него.

Опасявайки се от нова кома, тримата еднородно решиха да не инжектират друга доза приспивателно на Ботари. Сержантът седеше в ъгъла, прегънат надве, съзнанието му ту се проясняваше, ту отново потъваше в мъглата на съня. Но и в двете състояния го измъчваха ужасни кошмари.

По някое време Илиан се оттегли в кабината си да поспи, Корделия също задрямва. Този път нищо не смуги почивката ѝ – събуди се едва когато Илиан се появи с нов поднос в ръце. Заключена между металните стени на кабината, тя започна да губи ориентация. Почти не беше в състояние да определи дали е ден, или нощ... За разлика от нея, Воркосиган следеше хода на времето с точност до минута. След храната отскочи до банята и излезе оттам свежо обръснат, облечен в чиста и безупречно изгладена зелена униформа. Като че ли му предстоеше аудиенция при императора.

Очите му пробягаха по последната информация на екрана.

– Започнаха ли прехвърлянето на пехотата? – попита Корделия.

Той погледна хронометъра на ръката си.

– Преди около час. Всеки момент ще пристигнат първите официални сведения...

Вече беше спокоен. Седеше пред екрана без да помръдва, лицето му сякаш бе изсечено от камък.

Скоро сведенията започнаха да текат на екрана. Воркосиган се раздвижи и се зае да сортира информацията. Изведнъж потокът от цифри и диаграми изчезна, вместо него на екрана се появи лицето на командор Вен.

– Командор Воркосиган? – попита той. – Получаваме доста странни

неща... Искате ли да ви прехвърля информацията във вида, в който пристига?

– Да, веднага!

В репродуктора се разнесе остро пропукване, после няколко гласа започнаха да говорят едновременно. Воркосиган протегна ръка и изчисти звука. На екрана се появи лицето на мургав и широкоплещест командир на кораб, който говореше в микрофона мрачно, а в очите му се четеше страх.

Ето, започва се! – простена безгласно Корделия.

– ...и атакуват със СОВАЛКИ! Отвърщат на огъня ни с изключително точна стрелба... Плазмените екрани са на максимум, не можем да увеличим обхвата им и едновременно с това да поддържаме огъня! Или трябва да ги изключим, за да усилим огневата си мощ, или трябва да се откажем от атаката!... – Гласът заглъхна в електростатичен пукот, после отново се появи: – ...не зная как постигат това! Сякаш в проклетите им совалки има изключително мощни допълнителни двигатели и... – Ново пропукване и линията се разпадна.

Воркосиган трескаво потърси друга честота, Илиан разтревожено се надвеси над рамото му. Седнала на леглото, Корделия слушаше мълчаливо, с наведена глава. Ето я чашата на победата... Горчива на вкус, тежка в стомаха, тъжна като поражение...

– ...Флагманският кораб е подложен на интензивен обстрел – докладва друг командир. Корделия разпозна гласа му и напрегнато се взря в екрана. Това беше Готиан, който явно най-сетне бе получил капитанското звание. – Изключвам предпазните екрани, за да изстрелям максимално силен заряд по нападателите!

– Не прави това, Корабик! – извика отчаяно Воркосиган. В гласа му прозвуча безнадеждна мъка. Добро или лошо, решението на капитана е било взето преди час, последиците от него вече бяха фиксирани във времето. Главата на Готиан се извърна встрани:

– Готов ли си, командор Воркалонер? Пристъпваме към... – репродукторът пропука и затихна, образът върху екрана се стопи. В кабината се възцари тежка тишина.

– По дяволите! – изрева Воркосиган и стовари юмука си върху бюрото. – Колко време ще им трябва да осъзнаят, че...

Млъкна и отправи поглед към снежинките на екрана. Ръката му трескаво започна да превключва честотите, върху лицето му се бореха мъка, гняв и покруса. Попадна на някаква компютърна графика, изобразяваща космическото пространство около Ескобар. Корабите бяха

обозначени с мигащи светлинки. Всичко изглеждаше ясно и лесно, като детска игра. Воркосиган мрачно поклати глава, устните му побеляха.

После на екрана се появи лицето на Вен – бледо и напрегнато.

– Сър, най-добре елате в тактическата зала – промълви той.

– Не мога, Вен. Тук съм под арест. Къде са Хелски и Коуер?

– Командор Хелски замина заедно с принца и адмирал Ворхалас, сър. А командор Коуер е тук. В момента вие сте най-старшият офицер на борда.

– Заповедта на принца беше категорична, нали?

– Принцът... Мисля, че принцът е мъртъв, сър...

Воркосиган затвори очи, от гърдите му се откри тежка въздишка. После се стегна, тялото му напрегнато се приведе напред:

– Имате ли потвърждение? Получихте ли нови заповеди от адмирал Ворхалас?

– Адмирал Ворхалас е заедно с принца, сър... Корабът им е бил улучен... – Вен се обърна да погледне нещо зад гърба си, после отново насочи очи към камерата: – Вече е потвърдено, сър... – Прокашля се и тихо добави: – Флагманският кораб е унищожен... Отломките му са разпилени на стотици километри... Сега вие сте главнокомандващ, сър...

Лицето на Воркосиган беше мрачно и студено.

– Тогава слушай заповедта ми и веднага я предай. Обявявам „синя тревога“! Всички кораби да прекратят огъня незабавно! Защитните екрани да бъдат включени на максимална мощност. Пригответи кораба за път, посока Ескобар! Трябва да съкратим времето за получаване и предаване на сигнали!

– „Синя тревога“ ли казахте, сър? Но това означава пълно отстъпление!

– Зная, командор. Лично съм я писал...

– Но пълно отстъпление...

– Командор Вен! Ескобарците разполагат с нова оръжейна система, която се нарича ОГЛЕДАЛНО ПЛАЗМЕНО ПОЛЕ. Разработена е на Колония Бета и може да връща всеки енергиен снап, изстрелян срещу нея. Това означава, че нашите кораби се самоунищожават, командор Вен!

– Господи! Какво можем да направим?

– Абсолютно нищо, освен ако не решим да минем на абордаж и да ги победим в ръкопашен бой! Примамлива, но напълно непрактична идея, нали? Предай незабавно моите заповеди! После извикай при себе си главния инженер и старши пилота. Не забравяй и началника на

охраната – предупреди го да изтегли пазачите от коридора на моето ниво. Защото никак не ми се ще да получа порция невропаралитичен газ пред вратата на кабината си!

– Слушам, сър! – стегнато отвърна Вен и образът му изчезна.

– Най-напред трябва да върнем транспортните кораби! – промърмори под нос Воркосиган и се надигна от стола. Обърна се и видя напрегнатите лица на Корделия и Илиан.

– Откъде знаете за... – започна лейтенантът, но Корделия завърши вместо него:

– ...за плазмените огледала?

– От теб, Корделия – отсече бараярецът с каменно лице. – Говореше насън, докато Илиан го нямаше. Предполагам, че това се дължи на малката доза специално лекарство, което докторът сложи в храната ти по мое настояване... Абсолютно безвредно, можеш да бъдеш сигурна...

Тя подскочи, на лицето ѝ се изписа ужас:

– Но това... Това е подло! Далеч по-гадно от изтезанията!

– Отлично, сър! – извика с широка усмивка Илиан. – Знаех си, че ще измислите нещо!

Воркосиган му хвърли един кос, изпълнен с неприязън поглед.

– За съжаление всичко беше напразно! – измърмори той. – Потвърдението на информацията дойде твърде късно, за да можем да реагираме.

10.

Илиан се върна за Ботари сравнително бързо – само след около час. Но за Корделия дойде значително по-късно, оставяйки я почти дванадесет часа съвсем сама. Тя се запита дали през това време да не извърши някой и друг дребен саботаж, но после се отказа. Нямаше смисъл, особено след като Воркосиган вече обяви намеренията си за пълно отстъпление.

Лежеше на койката, в душата ѝ се гърчеше черно отчаяние. Оказа се, че и той е като всички останали. Очевидно Ворутиер е знаел какво говори, когато подхвърли онова „миличкият стар боец, скъпият лицемер“... Не, не е така! Това е несправедливо. Той беше изпълнил дълга си, като бе измъкнал от нея толкова информация, колкото можеше да получи. Нали и тя се опита да направи същото? При това беше запазил тази информация за себе си – това ясно пролича от изненадата на Илиан. От всичко това изводът е един: или крие хапчета за разпит някъде из кабината си, или...

– Просвети Боже! – простена Корделия. – В какво се забърках? – Стана и започна да кръстосва из тясното помещение. Мозайката бавно се подреждаше в главата ѝ.

Дълбоко в себе си беше уверена, че Воркосиган не е прибягвал до скрита форма на разпит. Той предварително е знаел за плазмените огледала.

И по всяка вероятност е бил единственият сред висшето военно командване на Бараяр, който е знаел. Ворхалас и принцът не са разполагали с подобна информация, Илиан – също.

– Слагаш вмиряните яйца в една кошница... – промърмори на глас тя. – А после изхвърляш кошницата... О, не! Това не може да е негов план! Изключено!

Изведнъж късчетата на мозайката се подредиха, пред очите ѝ се разкри ужасна картина. Най-страшният политически заговор в историята на Бараяр! Най-сложният, най-изпитаният! Трупове на жертвите потъват в планина от убити и остават неидентифицирани докрай!

Но все някой трябва да му е предал тази информация, нали? И това е станало в отрязъка от време между бягството ѝ от кораба с разбунтувал се екипаж и сегашният тежък момент – моментът на отчаяните му опити да изтегли разбитата си армада от полесражението, преди

окончателното ѝ унищожение. Всичко е било организирано в някоя луксозна стая с резедави тапети, от майстор-хореограф с богат опит в танца на смъртта... За сметка на честта на един достоен мъж, докрай верен на своя дълг.

Ворутер. Демоничното чудовище започна да се смалява пред очите ѝ. Превърна се в мишка, после в насекомо, накрая в незначителна прашилка...

Господи! Арал наистина е бил подлуден. Ами императора? Нали принцът е НЕГОВ син? Възможно ли е всичко това? Или полудявам, като Ботари?

Наложи си да седне, а след това и да се изтегне върху койката. Но сложните пипала на коварния заговор продължаваха да мърдат в съзнанието ѝ. Предателство, после второ, трето... Кръвта свистеше във вените ѝ. Да, всичко е било насочено към една определена цел...

– Може би не е вярно – тръсна глава тя. – Ще го попитам и вероятно той ще ми отговори точно така... Разпитал ме е, докато спя, и нищо повече. Но ние ги смазахме. Аз съм героинята, която спаси Ескобар. А той просто е войник, който изпълнява дълга си... – Обърна се на една страна и отпрати поглед в мрака: – Прасетата имат криле, чрез някое от тях може би ще отлети за дома...

После се появи Илиан и кошмарите най-сетне свършиха. Насочиха се към командната зала.

Веднага усети промяната в атмосферата. Хората от охраната я гледаха по друг начин; всъщност, изобщо избягваха да я гледат. Процедурата не бе променена, но приложението ѝ беше някак по-меко и незабележимо. Позна лицето на един от тях. Беше пазачът, който ѝ съчувстваше преди срещата с Ворутер. По всичко личеше, че е получил нови отговорности; най-ярко потвърждение за това бяха двете червени шевици на лейтенант, прикрепени набързо за якичката му. Позволиха ѝ да свали маскировъчния комбинезон на Ворутер на спокойствие, дадоха ѝ да облече оранжева пижама и я изпратиха под конвой в нормална килия.

Оказа се, че вътре има още един обитател. Млада, изключително красива ескобарка лежеше на койката и гледаше в тавана. Не се обърна към новодошлата, не отговори на поздрава ѝ. Няколко минути по-късно се появиха двама бараярски санитарии и я отведоха. Тя мълчаливо се подчини на командата им, но на вратата изведнъж реши да се съпротивлява. Докторът чакаше в коридора. След мълчаливото му кимване, единият от санитарите извади спринцовка, каквато Корделия вече беше виждала, заби я във вената на жената и се дръпна встрани. За не повече

от минута всичко приключи. Красивата ескобарка изгуби съзнание и санитарите я отнесоха на ръце.

Докторът остана да прегледа ребрата на Корделия. Съдейки по чина и възрастта му, тя стигна до заключението, че той вероятно е главния лекар на кораба. После вратата се захлопна и в килията се възцари тишина. Часовете се точеха бавно, монотонността се нарушаваше единствено от леките вибрации на металните стени и влизането на пазачите с подноси храна.

Осветлението угасна след осмата порция. Корделия отдавна бе престанала да проявява интерес към каквото и да било. Лампите примигнаха, сякаш в отчаян опит да продължат живота си, после всичко потъна в мрак.

Стомахът ѝ се сви на топка, тялото ѝ се отлепи от койката и заплува във въздуха. В последния момент успя да сграбчи металната рамка и това я спаси от контузия, тъй като в следващия миг гравитацията нарастна трикратно и тялото ѝ буквално се заби в твърдия матрак. Лампите отново примигнаха, гравитацията рязко се стопи.

– Плазмена атака – промърмори на себе си тя. – Защитните екрани са претоварени...

Корпусът се разтърси от страхотен удар. Лишено от тегло, тялото ѝ напусна койката и се понесе в мрака на килията. Пряко попадение! Удари се в насрещната стена, отскочи като топка, направи безуспешен опит да се хване за нещо твърдо... Остра болка в лакета, студено желязо до бузата... Стената? Или може би подът? Завъртя се във въздуха, от уста ѝ се изтръгна уплашен вик. Господи! Нима ще загине от огъня на своите? Чудесен край на военната ми кариера, няма що!... Овладя се с цената на огромни усилия, стисна зъби и напрегна слух.

Тишината беше пълна, наситена с напрежение. Дали получиха пробойна? Представи си, че е останала сама в тази желязна кутия, обречена на бавно задушаване и премръзване, тялото ѝ неволно потръпна от ужас. Килията ще се превърне в ковчег, който може би ще отворят след месеци...

Ами ако са улучили командната зала? Студените пръсти на ужаса оковаха сърцето ѝ. Ескобарците без съмнение ще се целят именно там, в мозъка на вражеския кораб. Там, където е Воркосиган... Представи си разрухата, замръзналите в космически вакуум човешки останки, полуизпепелени от плазмения взрив...

Пръстите ѝ най-после докоснаха нещо твърдо. Стена, много добре... Ъгъл, още по-добре! Притисна се в метала и бавно се насочи към

пода. Дишаше дълбоко и на пресекулки, усилията на волята ѝ бяха насочени само към едно – да се овладее, да накара мозъка да поеме нормалните си функции.

Времето се точеше бавно, мракът бе непрогледен. Ръцете и краката ѝ трепереха от усилията да се задържи на място. После корпусът на корабата се разтърси и лампите светнаха.

– О, по дяволите! – простена Корделия. Оказа се, че през цялото време е била на тавана. В същия миг гравитацията се възстанови и тялото ѝ полетя към пода. Остра болка прониза лявата ѝ ръка. Довлече се до койката, стисна преградата с побелели пръсти, запъна крака в стената.

Нищо. Тя продължаваше да чака. Левият ръкав на оранжевата пижама беше мокър и лепкав. Погледна надолу. Ръката ѝ бе счупена малко под лакътя, розово-жълтата кост стърчеше навън, кръвта бликаше като фонтан. Надигна се, съблече горнището на дрехата и започна да го уви-ва над раната. Болката беше страхотна. Реши да извика за помощ. Килията положително се подслушваше.

Никой не се появи. През следващите три часа опита различни варианти: крясъци, разумни доводи, блъскане по стените и вратата със здравата си ръка. Промеждутъците запълваше със стенания, тъй като болката беше наистина ужасна. Светлините премигнаха още няколко пъти, гравитацията постепенно се стабилизира. Най-накрая изпита познатото усещане, че някой се опитва да измъкне вътрешностите ѝ с лепкави нокти, стомахът ѝ се сви на топка и се качи в гърлото. Това можеше да означава само едно – топлинен скок.

Вратата отскочи на пантите си, Корделия уплашено се притисна в стената. Беше новопроизведеният лейтенант, придружен от санитар. На главата му имаше огромна, кървавочервена цигина, а санитарят изглеждаше напълно зашеметен.

– Поредният тежък случай – установи с равен глас лейтенантът. – Карай наред...

Пробледняла и на ръба на силите си, Корделия мълчаливо се остави в ръцете на санитаря. Човекът си разбираше от работата, но за разлика от главния лекар, пипаше доста грубичко. Когато намести костта и започна да прикрепя пластмасовата шина към ръката ѝ, Корделия вече беше готова да припадне.

Дадоха ѝ чифт нови затворнически дрехи и я оставиха сама. След две посещения на дежурния с подноса осъществиха втори топлинен скок. Нямаше признаци за вражеска атака, полетът очевидно протичаше нормално. Мислите ѝ се въртяха в кръг около източника на дълбокото ѝ

безпокойство. Скоро заспа и сънува кошмари...

Лейтенант Илиан беше един от двамата, които най-накрая се появи-ха да я изведат от килията. Тя толкова се зарадва да види познато лице, че почти беше готова да го разцелува. Прикри чувствата си с леко покашляне и направи опит да изглежда равнодушна:

– Как преживя атаката командор Воркосиган?

Веждите на младежа отскочиха нагоре, очите му я огледаха с нов интерес.

– Нормално.

Нормално... Нормално... НОРМАЛНО! Това предполага, че е жив и здрав! Очите ѝ овлажняха от огромното облекчение. Направи опит да го маскира с хладен, професионален интерес.

– Къде ме водите?

Вървяха по дълъг и тесен коридор.

– В совалката. Ще бъдете прехвърлена във военнопленнически ла-гер на една близка планета. В момента се водят преговори за размяна на пленници, вероятно скоро ще си бъдете у дома.

– У дома ли? А войната?

– Войната свърши.

– Как така свърши? – учуди се Корделия. – Нима ескобарците не се възползваха от предимството си?

– Нямаше как, защото затворихме изходите за топлинен скок...

– Затворихте, а не блокирахте, така ли?

Илиан мълчаливо кимна.

– Но как, по дяволите, можете да затворите такъв проход?

– Идеята е доста стара – отвърна младежът. – Чрез кораби-факли...

– А?

– Вкарваме кораб в прохода, изчакваме мига на топлинния скок и предизвикваме експлозия на антиматерията... Получава се огромен по амплитуда резонанс и трябва да минат седмици, преди да утихне. За то-ва време проходът е напълно неизползваем...

– Умно! – подсвирна Корделия. – Виж, за това не сме се досетили...

Но как измъквате пилота?

– Не го измъкваме. Вероятно по тази причина не сте се сетили...

– Господи! – ахна тя и неволно потръпна. – Каква ужасна смърт!

– Разполагахме с достатъчно доброволци.

Главата ѝ бавно се поклащаше.

– Само един бараярец може да... – Млъкна и реши да смени темата:

– Много пленници ли взехте?

– Не... Най-много хиляда. Докато на Ескобар останаха над единадесет хиляди наши войници... Това ви прави доста ценна, особено ако опитаме размяна едно към десет...

Затворническата совалка се оказа тясно и мрачно превозно средство, лишено от прозорци. Вътре бяха само трима – Корделия, един от техниците на собствения ѝ кораб и красивото ескобарско момиче, което изведоха от килията му. Техникът изгаряше от желание да разказва патилата си, макар те да не бяха кой знае какви. През цялото време бил затворен в килия с останалите двама от екипажа. Тях откарали предишния ден.

Красивата ескобарка се оказа доброволка в екипажа на малък боен кораб, получил тежки повреди в битка край един от проходите за топлинен скок към Бета, станала преди около два месеца.

– Вероятно съм изгубила чувство за хода на времето – притеснено сподели тя. – Предполагам, че така става с всеки, който е затворен в единична килия... Събудих се в лазарета едва вчера, нямам никакви спомени...

Няма и да имаш, мрачно въздъхна Корделия. Особено ако докторът се окаже толкова способен, колкото изглежда...

– Помните ли адмирал Ворутиер? – попита на глас тя.

– Кой?

– О, няма значение...

Совалката най-после се приземи, ключалките на люка изсъскаха. Ярките слънчеви лъчи нахлуха в тъмната кабина, заедно със свеж и галъвен летен ветреца. Пленниците изведнъж си дадоха сметка колко отдавна не бяха дишали истински кислород...

– Къде сме? – попита техникът, докато се промъкваше през люка, обграден от двама пазачи. – Много е красиво!

Корделия го последва. Разпозна мястото почти веднага и устните ѝ се свиха в нерадостна усмивка.

Военнопленническият лагер представляваше три реда грозни походни палатки, обградени от предпазен екран. Сивите им цилиндрични туловища бяха издигнати в дъното на широка около километър амфитеатрална просека, зад която зееха входовете на дълбоки пещери. Небето беше яркосиньо, летният следобед – тих, ленив и спокоен. Корделия изпита чувството, че изобщо не е напускала тази земя.

Да, ето ги и входовете за подземните складове. Вече никой не го беше грижа за маскировката им. Напротив – бяха разширени и укрепени, а пред тях имаше равни площадки за кацане на совалки. Водопадът с

красивото езеро в скалите бе изчезнал. Корделия любопитно въртеше глава. Изненадата отмина, сега вече беше сигурна, че е трябвало да кацнат именно тук. Поклати глава, от устата ѝ се изтръгна безсилна въздишка.

Равнодушен пазач записа имената на Корделия и младата ѝ спътница, после ги насочи към един от близките навеси. Отметнаха платницето на входа и се озоваха в просторно помещение, предназначено да побере поне петдесет души. Вътре имаше само единадесет жени и много свободни койки.

Пленничките ги наобиколиха веднага, жадни за свежи новини. Едра жена на около четиридесет години възстанови реда с авторитетен глас, после пристъпи към новодошлите и се представи:

– Аз съм лейтенант Марша Алфреди, старши офицер на тази палатка. Имам нелеката задача да поддържам ред и спокойствие в гадната дупка. Ще ми кажете ли какво става, по дяволите?

– Аз съм капитан Корделия Нейсмит от Експедиционния корпус на Бета.

– Ох, слава Богу! Най-сетне по-старши офицер, на когото да прехвърля този ад!

– Първо кажете за какво става въпрос – въздъхна с леко притеснение Корделия.

– Наистина беше ад... Тези типове от охраната са отвратителни свини! Вчера следобед пък изведнъж се изтърсиха един куп старши офицери от Бараяр... Отначало помислихме, че идват да си изберат жертви на нагона, като предишния път... Но сутринта се оказа, че половината от охраната е подменена. Махнаха най-големите свини и на тяхно място се появиха нови бойци, които се държат като на парад... Но после се случи най-невероятното!... Изкараха коменданта на лагера на пистата и го РАЗСТРЕЛЯХА! Ей така, пред всички!

– Разбирам – кимна Корделия. – Вероятно още не знаете, че бараярците са разбити и прогонени от космическото пространство на Ескобар. В момента по всяка вероятност се водят преговори за нашето освобождаване...

Мигът на смяяна тишина бързо отлетя, палатката се изпълни с ливуващи викове. Пленничките се смееха и плачеха, а някои просто стояха като вцепенени. Новината светкавично се разнесе из целия лагер, а Корделия бе принудена да разказва всичко, до най-незначителните подробности. Успя да се справи сравнително успешно, като пропусна изцяло личните си прежеждия. Радостта на хората около нея я накара да се

отпусне. За пръв път от седмици насам дишаше с пълни гърди.

– Е, сега вече разбирам защо бараярците промениха отношението си – доволно заяви лейтенант Алфреди. – Преди битката са били сигурни, че никой за нищо няма да им търси сметка...

– Имат нов главнокомандващ – поясни Корделия. – А той държи на достойно отношение към пленниците, не зависимо дали армията му печели или губи...

– О, така ли? – погледна я с недоверие Алфреди. – И кой е той?

– Командор Воркосиган – отвърна с равен глас Корделия.

– Воркосиган, „Касапинът на Комар“?! – извика Алфреди и в очите ѝ се появи паника. – Сега вече наистина я втасахме!

– Бързо забравяте демонстрацията на добра воля, за която току-що ми разказахте – хладно отбеляза Корделия.

– Сега обаче мисля, че това не е толкова израз на добра воля, колкото доказателство за неговата непредсказуемост – отвърна Алфреди. – Защото комендантът на лагера нито веднъж не взе участие в оргиите на подчинените си и съвсем не беше най-гадният от тях!

– Но отговорността е била негова. Бил е длъжен да държи изкъсо юздите на хората си. Фактът, че не го е направил, издава некомпетентност и съвсем не го освобождава от вина... – Осъзнала, че защитава една бараярска заповед за екзекуция, Корделия изведнъж млъкна, после поклати глава и добави: – Не зная... Не съм адвокат на Воркосиган...

Навън се разнесоха викове, после в палатката нахлуха нови, жадни за новини пленници. Пазачите се отдръпнаха отвъд охранявания периметър. Корделия бе принудена да разказва отново и отново... После откъм мъжкото отделение се появиха членовете на собствения ѝ екипаж, предвождани от Парнел.

Той скочи на масата и вдигна ръка. Над тълпата радостни хора с оранжеви дрехи бавно се възцари тишина.

– Тази дама не ви казва всичко! – извика Парнел. – А аз успях да науча цялата история... Разказа ми я един от бараярската охрана... След като бяхме взети на абордаж и откарани на флагманския кораб на врага, тази дама е успяла да избяга и да убие със собствените си ръце адмирал Ворутиер – върховния главнокомандващ на бараярската армия! Ето я истинската причина за разгрома на врага! Да живее капитан Нейсмит!

– Това не е вярно – опита се да възрази Корделия, но гласът ѝ потъна в радостните викове на тълпата, която я понесе на ръце. – Моля ви, пуснете ме! Не съм убила адмирал Ворутиер!...

Воден от Парнел, екипажът ѝ пое инициативата в свои ръце.

Корделия бе прехвърлена върху раменете на хората си и тържественият парад в лагера започна.

– Това не отговаря на истината! – напразно крещеше тя. – Прекратете този цирк, моля ви!

Всичко беше напразно. Все едно да спреш океанския прилив с лъжичка за чай, отчаяно си помисли тя. Душите на измъчените пленници просто копнееха за свобода и отмъщение. Новината за поражението на врага бе истински балсам за тях. Първите, които я чуха, започнаха да я преразказват на новопристигналите. Всеки добавяше по нещо от себе си, подробностите ставаха все по-невероятни, дори фантастични. В рамките на двадесет и четири часа вече се превърна в легенда, а няколко дни по-късно Корделия окончателно се отказа да я опровергава...

Истината беше прекалено сложна, за да бъде възприета като такава. А и самата Корделия не бе в състояние да говори убедително, тъй като пропускаше всичко, което би компрометирало Воркосиган. В крайна сметка разказът ѝ наистина престана да звучи достоверно, превърна се в плоска и доста наивна за интелигентни събеседници история... Единственото ѝ желание беше да се прибере у дома, при майка си и брат си. Да се наслаждава на спокойствието и грижите им, да се освободи от мислите, които поддържаха ужаса в душата ѝ...

11.

Лагерът постепенно се завърна към ежедневието си. Последваха дни и седмици на очакване. Преговорите за размяна на пленници се водеха бавно, през това време в палатките се говореше само за едно – кой какво ще прави, като се прибере у дома. Отношенията между Корделия и останалите жени в палатката станаха почти нормални, макар че от време на време някоя от тях се опитваше да ѝ угажда и да я глези. Новини от Воркосиган нямаше.

Един следобед се бе изтегнала на койката със затворени очи, без да може да заспи. Лейтенант Алфреди се изправи пред нея и я побутна:

– Един бараярски офицер иска да говори с теб...

Придружи я до изхода, на лицето ѝ беше изписано враждебно подозрение.

– Мисля, че не трябва да те пускаме сама – промърмори Алфреди. – Скоро ще си бъдем у дома, а тези типове може да са надушили за теб...

– О, не се безпокой, Марша... Всичко ще бъде наред.

Пред палатката стоеше Воркосиган. Беше облечен във всекидневната зелена униформа, на крачка от него, както обикновено, стърчеше Илиан. Изглеждаше напрегнат, уморен и тъжен.

– Мога ли да поговоря с вас, капитан Нейсмит? – официално попита той.

– Да, но не тук – отвърна Корделия, която ясно усещаше разтревожените погледи на колежките си по съдба. – Не искате ли да се поразходим?

Той кимна, склочи ръце зад гърба си и пое напред. Корделия натика своите дълбоко в джобовете на оранжевия халат. Илиан им даде няколко крачки аванс и ги последва, невъзмутим като стражево куче. Излязоха от лагера и поеха по пътеката сред гората.

– Радвам се, че дойде – обади се първа Корделия. – Отдавна искам да ти задам няколко въпроса...

– Не успях да се освободя по-рано – обясни той. – Имах ужасно много работа.

– Честито повишение – усмихна се тя и кимна към новичките жълти нашивки на реверите му.

– О, това ли? – разсеяно попита Воркосиган и докосна с длан униформата си. – Това е без значение, просто узаконяване на

пълномощията, които имам...

– А какви са те?

– Пълно разоръжаване на армадата, охрана на космическото пространство около тази планета, превозване на политици между Бараяр и Ескобар... Общо почистване след края на купона... Което включва и надзор над размяната на военнопленници.

Вървяха по широка и добре утъпкана пътека, която се извиваше нагоре към вулканичния кратер. Растителността от двете им страни беше гъста, сиво-зелена на цвят.

– Исках да ти се извиня за начина, по който измъкнах информация от теб – продължи след кратка пауза той. – Разпитах те с помощта на лекарства, макар да знаех, че това не е редно... Вероятно си дълбоко обидена, но просто нямах друг избор. Обстоятелствата го изискваха...

– Няма за какво да се извиняваш – тръсна глава тя, погледна през рамо, за да прецени разстоянието до Илиан и добави: – Поставям се на твоето място...

Мълчанието ѝ беше красноречиво.

– Разбирам... Проявяваш съобразителност...

– Напротив, чувствам се доста объркана.

Воркосиган рязко спря и се обърна към Илиан:

– Искам да ми направиш една услуга, лейтенант. Трябват ми няколко минути насаме с тази дама, имаме да обсъждаме един много личен въпрос...

– Нямам право на това, сър – отвърна младежът. – И вие прекрасно го знаете.

– Преди известно време я помолих да се омъжи за мен, но не получих отговор. Ще ни осигуриш ли няколко минути спокойствие, ако ти дам дума, че ще говорим единствено на тази тема?

– Ами... – Илиан видимо се разколеба. – Вашата дума, сър?

– Да, моята дума. Думата на Воркосиган.

– Е, добре... Предполагам, че в такъв случай всичко е наред...

Илиан седна на ствола на едно повалено дърво край пътеката и ги изпрати с мрачен поглед. Те продължиха разходката си нагоре.

Скоро стигнаха до кратера. Мястото беше познато и на двамата, именно тук той бе планирал завземането на кораба-бунтар. Господи, оттогава сякаш бе изминал цял век! Отпуснаха се на тревата и отправиха погледи към оживлението на лагера, останал далеч долу, в ниското.

– Не би трябвало да постъпваш така – отбеляза Корделия. – Даваш обещание, което нямаш намерение да спазиш...

– Времената се менят...

– Излъга и мен...

– Така е.

– Разстрелял си човек за престъпления, в които не е участвал. Просто ей така...

– Не „просто ей така“ – възрази Воркосиган. – Получи присъда от военен трибунал, точно според изискванията на Междузвездната юридическа комисия. Утре тук ще пристигнат нейни представители за разследване на изстъпления срещу военнопленници.

– Станал си кръвожаден – поклати глава Корделия. – Животът на отделния човек вече не означава нищо за теб.

– Може би си права – мрачно отвърна той. – Съдбата на прекалено много хора е в ръцете ми, вероятно е дошло времето на всичко това да се сложи край...

– Но защо императорът избра точно теб за тази роля? – вдигна вежди Корделия. – Теб измежду стотици!... Твоя ли беше идеята за тази екзекуция или неговата?

Воркосиган не направи опит да се изплъзне:

– Негова. А също и на Негри. Аз бях просто изпълнител на волята му.

Пръстите му методично скубеха синьозелените тревни стръкчета.

– Не го направи директно... Отначало ми предложи командването на ескобарската експедиция и поста на вицекарал след победата... Отказах. Тогава заплаши да ме предаде на Гришнов по обвинение в държавна измяна. Без право на помилване след произнасяне на евентуалната доживотна присъда... Казах му да върви по дяволите, но с по-малко думи... Моментът беше лош и за двамата... После той се извини и ме нарече лорд Воркосиган. Дотогава се обръщаше към мен само с „капитан“... След което се появи капитан Негри със своята безименна папка и театърът свърши.

Дойде времето на разумния обмен на мисли, на логиката, аргументите и доказателствата. В продължение на една безкрайна и убийствено трудна седмица бяхме затворени в стаята със зелени копринени тапети на имперската резиденция във Ворбар Султана... Императорът, Негри и аз... През цялото това време Илиан висеше отвън в хола и разглеждаше колекцията от картини... Между другото, твоето предположение за него излезе вярно. Той не знае нищо за истинските цели на агресията...

Видя за малко и принца... Бих добавил, че го видя в най-добрата му светлина. Преди години наистина беше ученик на Ворутиер, но отдавна

го бе задминал... Императорът положително би го съхранил, стига да даваше някакви надежди за политическа кариера... Въпреки извратения му начин на живот...

Беше неуравновесен човек, а на всичкото отгоре се ограждаше с хора, чиито интереси го правеха още по-неуравновесен... Достоен племенник на чичо си Юри. Гришнов му възлагаше големи надежди, сигурен, че когато седне на трона, той ще управлява цялата планета чрез него... Затова Гришнов бе заел изчаквателна позиция. Беше сигурен в своето, защото само за година и половина принцът организира два заговора за убийството на баща си...

– Едва сега започвам да разбирам – подсвирна Корделия. – Но защо просто не са го изолирали? Императорът и капитан Негри лесно биха могли да го направят, нали?

– Тази идея също беше обсъдена – отговори Воркосиган. – Дори... нека Бог ми прости... аз лично изразих желание да свърша работата. Просто като алтернатива на тази кървава баня...

Помълча малко, после добави:

– Императорът умира... Дълги години чакаше разрешение на проблема, но така и не го дочака. Сега единствената му грижа е да остави ред след себе си...

Но нещата се усложняват и от друг проблем – синът на принца... Той е едва четиригодишен, а шестнадесет години са прекалено дълъг период за евентуалното регентско управление. Ако не бъдат неутрализирани, Гришнов и последователите му в Министерския съвет просто ще заемат овакантеното след смъртта на принца място във висшата власт и това ще бъде краят...

Убийството на принца не беше достатъчно. Императорът разбра, че трябва веднъж завинаги да разбие партията на войнолюбците. Всичко това му дойде прекалено много... Първо се появи аз и подложих на съмнение стратегията на агресията срещу Ескобар. После разузнавателната мрежа на Негри донесе информацията за плазмените огледала. Информация, която военното разузнаване нямаше... След това отново бях аз – занесох съобщението, че елементът изненада в предстоящите бойни действия е отпаднал... А той взе, че го скри... Просто, за да даде зелена светлина на Гришнов, военната партия и принца, алчни за бойна слава... Отдръпна се в сянка и им позволи да тръгнат към собствената си гибел... – Пръстите му вече скубеха тревата на цели туфи. – Всичко вървеше като по ноти, чак да ти стане страшно... Но събитията лесно можеха да излязат от контрол. Нещата бяха такива, че всякакви

варианти бяха възможни... Включително смъртта на куп хора, с изключение на принца. Тук на сцената излязох аз. Трябваше да следя за изпълнението на сценария, да коткам и контролирам действията на принца така, че той да се окаже на фронта, точно когато трябва. Малката сцена в кабината ми беше част от този план. Нито за миг не изгубих самообладание, просто защото знаех какво правя – забивах поредния пирон в ковчега му.

– Доколкото разбирам и главният лекар е бил посветен в плана, нали? – изглежда го с присвити очи Корделия.

– Точно така.

– Красота!

– Нали? – Воркосиган се изтегна по гръб и отправи поглед към тюркоазеното небе. – Нямах възможност да бъда дори почтен убиец... Веднъж ти споменах, че бих искал да навляза в политиката, помниш ли? Е, сега вече съм окончателно излекуван от тази болест!

– А Ворутиер? И него ли трябваше да изпратиш на смърт?

– Не. В оригиналния сценарий за него бе определена ролята на изкупителна жертва. Той трябваше да поднесе извиненията си на императора след разгрома, съвсем по японски и от името на цялата банда войнолюбци... Никак не му завиждах, въпреки че беше духовен наставник на принца. Ворутиер бе доста озадачен, между другото... Обичаше да се гаври с мен и да ми къса нервите, но този път аз бях абсолютно спокоен. А той напразно се питаше какво пропуска... – Очите му останаха заковани в лазурните висини, като очевидно избягваха нейните. – Смъртта му донесе спасение не само за теб... За да спаси политическата си кариера, Ворутиер неминуемо щеше да се бие докрай, което означаваше стотици и хиляди нови жертви. Точно това ме убеди да взема участие в заговора. Бях сигурен, че само аз мога да изтегля армадата в подходящия момент, останалите членове на Генералния щаб не бяха в състояние да го направят...

– Значи всички сме били оръдия в ръцете на Езар Ворбара – мрачно заключи Корделия и усети как в корема ѝ се образува лепкава топка, – аз със своите конвои, ти, ескобарците, а дори и старият Ворутиер. Толкова по въпроса за патриотизма и гражданската доблест! Пълен маскарад!

– Така е.

– Тръпки ме побиват! – въздъхна Корделия. – Принцът действително ли беше толкова лош?

– Без съмнение – отвърна Воркосиган. – Няма да те занимавам с

вледеняващите подробности от рапортите на Негри... Императорът беше прав в едно – ако не го направим сега, ще се опитваме да го сторим по-късно, може би в продължение на пет или десет години... Като междувременно ще изгубим всички честни мъже, а планетата ще бъде опустошена от страшна гражданска война... Той вече е преживял две такива войни и знаеше какво ни чака... Юри Ворбара сигурно щеше да управлява дълго, като Калигула... И през това време доблестните мъже щяха да стават все по-малко, за сметка на негодниците...

Императорът не си спести нищо. Обръщаше внимание на всяка информация, събираше необходимите данни и ги запечатваше завинаги в главата си. Решението му бе взето след дълги и тежки анализи. Може да е погрешно, но не и лекомислено. Желанието му беше да отстрани принца, но без да го унижава. Нещо като последен жест...

Корделия седеше с ръце около коленете и наблюдаваше профила му. Мекият пролетен бриз разклащаше листата на дърветата, златистата трева се вълнуваше като океан.

Той се обърна и я погледна в очите.

– Сбърках ли, Корделия? Сбърках ли, че приех да участвам в подобен заговор? Ако бях отказал, императорът без съмнение щеше да намери друг... Винаги съм се стремил да се придържам към правилата на честта. Но как да постъпя, когато всички възможности са еднакво лоши? Лошо е да участвам в такава операция, още по-лошо – да не участвам... Всички пътеки водят към смъртта...

– Искаш от мен да те съдя?

– Все някой трябва да го направи...

– Съжалявам – поклати глава тя. – Мога да те обичам, мога да страдам за теб или с теб... Мога да споделя болката ти. Но не мога да те съдя.

Воркосиган се обърна по корем и отправи поглед надолу към лагера.

– Говоря прекалено много... – В гласа му се появи горчивина. – Ако някога успея да се откъсна от мрачната действителност, сигурно ще се превърна в отчайващо досаден бърбивец...

– Надявам се, че не го правиш и с другите, нали? – разтревожено го погледна Корделия.

– Не, за Бога! Ти си... Ти си... Всъщност, не зная какво си ти... Но аз го искам, искам го с цялата си душа! Ще се омъжиш ли за мен?

Тя въздъхна и отпусна глава на коленете си. Пръстите ѝ механично започнаха да извиват стръкче трева.

– Обичам те... Надявам се, че го знаеш... – Думите ѝ бяха тихи, почти неразбираеми сред поривите на вятъра: – Но не мога да приема Бараяр... Бараяр изяжда собствените си деца!

– Не всички се занимават с проклетата политика – въздъхна той. – Има хора, които цял живот си остават встрани от нея...

– За съжаление, ти не си от тях...

Той се надигна и зае седнало положение.

– Не зная дали ще мога да си извадя виза за Колония Бета...

– Тази година едва ли ще стане – поклати глава Корделия. – Следващата – също... В момента там всички бараярци се третират като военнопръстъпници. От политическа гледна точка такава вълнение не сме преживявали от години... Всички са опиянени от него, А на теб ти тежи и окупацията на Комар...

– Разбирам – кимна Воркосиган. – Няма да ми позволят да стана дори инструктор по джудо... Да не говорим, че ще ме оставят да си пиша мемоарите...

– В момента едва ли би се спасил от линчуване – отвърна тя, погледна пребледнялото му лице и моментално съжали за думите си. – При всички случаи ще трябва... Ще трябва да се прибера у дома сама... Да се видя с близките си, да обмисля нещата на спокойствие... Може би ще намерим друго решение. А дотогава ще си пишем...

– Да, разбира се...

Той стана и ѝ подаде ръка.

– Къде ще бъдеш след всичко това? – попита Корделия. – Вече си възстановен по длъжност и чин...

– Най-напред ще приключа с мръсната работа тук – махна с ръка по посока на лагера Воркосиган, но очевидно имаше предвид цялата провалена кампания за завладяването на Ескобар. – А после сигурно ще се прибера у дома и ще се напия... Повече не мога да му служа... Разделя ни не само смъртта на сина му, но и онези пет хиляди мъже, които го придружиха в ада... Разделят ни Ворхалас и Готиан...

– Не забравяй загиналите ескобарци, а и немалко бетианци...

– Няма – кимна той и тръгна редом с нея по пътеката. – Имаш ли нужда от нещо в лагера? Погрижих се да разполагате с всичко необходимо, в рамките на нашите възможности, разбира се... Но може да съм пропуснал нещо.

– В лагера всичко е наред, а лично аз не се нуждая от нищо. Чакаме да бъдем транспортирани по домовете си. Не, почакай... Всъщност, искам да ми направих една услуга...

– Казвай.

– Гробът на лейтенант Розмънт... Така и си остана немаркиран. Може би никога повече няма да се върна тук... Следите от нашия лагер все още личат, би ли накарал хората си да го открият и маркират? Разполагам с данните му, помня ги наизуст...

– Лично ще се погрижа – обеща Воркосиган.

– Почакай малко... – спря тя, вдигна глава към лицето му и протегна ръка. Дланта му беше топла и суха. – Докато все още не сме се върнали под опеката на бедничкия лейтенант Илиан...

Целувката им беше страстна и продължителна. Първата, и затова най-сладката...

– О – простена тя. – Може би допуснахме грешка... Защото много боли, когато спреш...

– Е, тогава... – Ръката му погали златистата ѝ коса, устните им отново се сляха.

– Сър... – обади се лейтенант Илиан, дискретно спрял зад завоя. – Може би забравихте за съвещанието с командния състав?

Воркосиган разхлаби прегръдката си.

– Не, лейтенант – с въздишка отговори той. – Не съм забравил...

– Мога ли да ви поднеса поздравления, сър? – попита младежът и на лицето му се появи широка усмивка.

– Не, лейтенант.

Усмивката моментално се стопи:

– Не... не разбирам, сър...

– Няма значение, лейтенант. Всичко е наред.

Продължиха надолу. Ръцете на Корделия бяха свити в юмруци и натикани дълбоко в джобовете. Воркосиган отново сложи своите зад гърба.

* * *

На другия ден следобед палатките бяха почти опразнени. Повечето от ескобарските жени вече бяха прехвърлени на транспортния кораб, увиснал в орбита около планетата. Предстоеше им дългия път до дома.

На прага се появи униформен бараярец и попита за капитан Нейсмит.

– Адмиралът ви изпраща своите поздрави, госпожо – започна отривисто войникът. – Би желал да ви покани да видите надписите на маркера, който ще бъде поставен върху гроба на вашия офицер.

– Да, разбира се – кимна Корделия.

– За Бога, не отивай там сама! – просъска зад гърба ѝ лейтенант Алфреди.

– Всичко е наред – прошепна в отговор Корделия. – Нали вече ти казах, че Воркосиган е по-различен от другите?

– Така ли? А какво искаше вчера?

– Ставаше въпрос за гроба на моя офицер...

– И два часа обсъждахте надписа, така ли? Я не ме занасяй! Видях как те гледа, а и ти изглеждаше като възкръснала от гроба!

Корделия само махна с ръка и тръгна към пещерите, следвана на почетно разстояние от изключително любезния боец. Щабът на бараярските части се помещаваше в една от най-просторните подземни зали. Коридорите, които водеха към него, бяха изключително оживени. Разбира се, Воркосиган беше в кабинета си. Към него водеше тясна метална врата, върху която все още личеше табелката с името на предишния командир.

Войникът почука, отвори вратата и отстъпи встрани. Над компютърната конзола на бюрото се бяха надвесили трима офицери – Илиан, един капитан и един командор. Очевидно провеждаха съвещание. Воркосиган вдигна глава и я поздрави с леко кимване. Дали и моите очи изглеждат толкова гладни, колкото са неговите? – запита се Корделия, докато отвърщаше на поздрава. Сдържаното ни поведение пред тълпата не би струвало пукнат грош, ако не успеем да скрием погледите си.

– На бюрото на адютанта, Кор... капитан Нейсмит – махна с ръка той. – Идете и прегледайте всичко на спокойствие... – После отново насочи вниманието си към разговора с колегите си.

Табелката беше обикновена – от тези, с които бараярците маркират гробовете на своите паднали бойци. Всичко бе точно – дата на раждане, дата на смъртта, служебни данни. Корделия механично опипа метала. Изглеждаше солиден, без съмнение щеше да трае десетилетия. Воркосиган приключи работата си и пристъпи към нея.

– Добре ли е?

– Да – усмихна се тя. – Успя ли да намериш гроба?

– Да. Мястото на бивака ви все още се вижда от въздуха, макар че дъждовете вече са взели своето...

Млъкна и извърна глава към вратата, където настъпи някакво раздвижване.

– ...Ти казваш така! – долетя гласът на дежурния. – Но аз съм убеден, че това са бомби! Не можеш да ги внесеш тук...

– Но той трябва да ги приеме лично! – възрази втори глас. – Такива

са заповедите ми. А вие се държите така, сякаш сте спечелили проклетата война!

Миг по-късно на прага се изправи и собственикът на гласа. Оказа се военен лекар от Ескобар, облечен в яркочервена униформа. Зад гърба му се полюшваше плаващ палет с малък контролен панел, върху който имаше нещо като голям балон. Вътрешността му бе запълнена с цилиндрични, дълги около половин метър капсули, всяка от тях свързана с портативен животоподдържащ апарат. Корделия веднага разбра за какво става въпрос и лицето ѝ преbledня. Изражението на Воркосиган остана непроницаемо.

– Имам разписка, която трябва да бъде разписана лично от адмирал Воркосиган – огледа се ескобарецът. – Той тук ли е?

– Аз съм Воркосиган – пристъпи крачка напред адмиралът. – За какво става въпрос, господин... хм...

– Медицински помощник – подсказа му шепнешком Корделия.

– Господин медицински помощник?... – Воркосиган довърши фразата си гладко, но от притеснения му поглед Корделия разбра, че е очаквал по-друга помощ.

– Връщаме пратката на изпращача! – жлъчно се усмихна ескобарецът.

– Ясно, но какво е нейното съдържание? – попита Воркосиган и пристъпи към палета.

– Вашите копелета!

Корделия видя озадаченото изражение на Воркосиган и побърза да се намеси:

– Утробни имитатори... хм... господин адмирал. Напълно независими системи със собствено захранване... Но това не означава, че не се нуждаят от контрол...

– Веднъж седмично – все така жлъчно добави ескобарският лекар и измъкна от джоба си малка дискета. – Ето ви инструкциите!

– Но какво да правя с тях, за Бога? – попита объркано Воркосиган.

– Мислехте, че на този въпрос ще отговарят нашите жени, нали? – ехидно се подсмихна онзи. – Ако питате мен, трябва да ги окачите на вратовете на бащите им! На всеки контейнер е отбелязан генът на бащинството, няма да имате проблеми с идентификацията. Ето, подпишете тук!

Воркосиган пое панела с разписката, изчете внимателно съдържанието му и загрижено обиколи палета.

– Не знаех, че могат да вършат подобни неща – промърмори той,

докато се плъзгаше край рамото на Корделия.

– Подобни контейнери се използват отдавна, особено при тежките случаи – отвърна тя.

– Трябва да са много сложни...

– И много скъпи – добави Корделия. – Изненадана съм от решението им да ги използват тук, но по всяка вероятност искат да избягнат усложненията, които ги чакат в родината им. Там има доста противници на абортите, а това означава, че топката е изцяло в твои ръце...

Думите ѝ го шибяха като куршуми, стана ѝ мъчно, че не може да му обясни нещата по друг начин.

– И вътре има живи същества, така ли?

– Разбира се. Виждаш ли зелените лампички? Има плацента и всичко останало. Плуват си в нея живи и здрави, съвсем като в майчината утроба.

– Плуват ли?

– Предполагам.

Той разтърка брадичката си, очите му не слизаха от контейнерите.

– Седемнадесет, Боже мой! Какво да правя с тях, Корделия? – Извърна се към адютанта си, който беше изгубил дар слово от смайване: – Повикай главния лекар, бързо! – Приведе се към Корделия и прошепна: – Колко време могат да действат тези имитатори?

– Ако се наложи, и девет месеца...

– Мога ли да получа разписката, адмирале? – попита на висок глас ескобарецът. – Чака ме и друга работа... – Очите му любопитно пробягаха по оранжевата пижама на Корделия.

Воркосиган се подписа със светлинна писалка в долната част на екрана, подпечата го с палец и разсеяно го върна на пратеника. Очите му продължаваха да са заковани в палета с контейнерите. Обзета от любопитство, Корделия пристъпи към тях и започна да чете данните. Най-младият зародиш е на седем седмици, а най-старият – на около четири месеца. Вероятно е заченат веднага след началото на войната...

– Но КАКВО да ги правя?! – промърмори отново Воркосиган. Никога не го бе виждала толкова объркан.

– Положително и друг път сте се сблъскали с подобен проблем – отбеляза тя. – Как сте го решавали?

– Чрез аборти... В случая това е извършено само до определен етап... Но нима си въобразяват, че ние ще ги отглеждаме? Плаващи зародиши, бебета в консервни кутии!...

– Не зная – въздъхна Корделия. – Но макар и нежелани, това все

пак са човешки същества! Ако не беше провидението и ръката на сержант Ботари, едно от тях можеше да бъде мое и на Ворутиер! Или мое и на Ботари...

От тази мисъл на Воркосиган явно му призля. Наведе глава, гласът му премина в едва чул шепот:

– Но КАКВО ДА ГИ ПРАВЯ, за Бога?! Дай ми съвет...

– Искаш съвет от мен?! – изгледа го продължително тя.

Сигурно е голям шок изведнъж да се окажеш баща на седемнадесет деца, при това на твоята възраст, помисли си със съчувствие Корделия и успешно потисна изблика на черен хумор.

– Предполагам, че трябва да се грижиш за тях. Нямам представа как ще го направиш, но вече се подписа за приемането им...

– Да, значи съм дал думата си – реши той, обличайки проблема във форма, която му беше позната. – Думата на Воркосиган. Е, добре... Целта е засечена, планът за атаката – готов. Значи, действаме!

На вратата се появи главният лекар.

– Какво, по дяволите... – започна той, после бързо преодоля смайването си: – О, чувал съм за тях... Но не очаквах да ги срещна тук... – Пръстите му пробягаха по един от контейнерите, в очите му блесна алчността на учения: – Наши ли са?

– Наши и още как – кимна Воркосиган. – Подарък от ескобарците!

– Що за старомодни номера? – ухили се докторът. – Разбирам мотивите им, но далеч по-лесно е било да ги изсипят в тоалетната!

– Това ли е цената на човешкия живот във вашите очи? – презрително го изгледа Корделия. – Е, предполагам, че подобно мнение се дължи на възпитанието, което дава планета като Бараяр!

Главният лекар понечи да отговори, но забеляза изражението върху лицето на командира си и благородно замълча.

– Ето ти инструкциите – подаде му дискетата Воркосиган.

– О, чудесно. Може ли да опразня един от контейнерите и да направи дисекция?

– Не може – хладно го изгледа Воркосиган. – Дадох дума, че ще се погрижа за тях. За всички, без изключение...

– Как успяха да ви подлъжат? – вдигна глава докторът, после преглътна и махна с ръка: – Е, добре... По-късно ще уточняваме тези неща. – Вниманието му отново се насочи към цилиндричните контейнери.

– Разполагаме ли с апаратура за отстраняване на евентуалните проблеми? – попита Воркосиган.

– Не, разбира се. Най-близката такава апаратура се намира в

империята Мил...¹ Но там едва ли имат педиатрия. За сметка на това обаче, научноизследователският им институт с радост ще приеме тези бебчета...

Измина една дълга секунда, преди Корделия да си даде сметка, че докторът говори за контейнерите, а не за тяхното съдържание.

– Трябва да им се прави профилактика веднъж седмично – обади се тя. – Разполагате ли с подобна възможност тук?

– Не, сигурен съм, че... – Докторът вкара дискетата в компютъра и започна да се взира в холограмите: – Тук са натикали поне десет километра информация... Не, такава апаратура нямаме... Съжалявам, адмирале. Този път няма начин да удържите на думата си...

Върху лицето на Воркосиган се появи вълча усмивка:

– Случайно да си спомняш какво стана с последния човек, който се усъмни в думата ми?

Приветливото изражение върху лицето на доктора бързо се стопи.

– Слушай заповедта ми! – процеди Воркосиган и започна да се разхожда напред-назад из тясното помещение. – В рамките на тридесет минути ти лично ще натовариш тези... тези неща на куриерската совалка. Те трябва да бъдат доставени във Ворбар Султана в рамките на седмица. Ще ги придружиш до Имперската военна болница и ще се погрижиш за осигуряване на необходимата апаратура. Ако се наложи, ще отидеш да получиш личната заповед на императора. Директно, без да използваш бюрократичните канали. Сигурен съм, че нашият приятел Негри ще ти осигури достъп до трона. Искам да ми докладваш за изпълнението на задачата.

– Няма начин да го направим за седмица! Дори с куриерски кораб!

– Има. Ще летите с шест пункта над допустимата максимална скорост и ще покриете разстоянието за пет дни. Ако техническият персонал си гледа работата, двигателите няма да гръмнат дори и при осем пункта над максималната скорост... – Извърна глава и подхвърли: – Коуър, моля те лично да подбереш екипажа, а капитана на куриерския кораб изпрати при мен. Искам да го инструктирам.

Командор Коуър вдигна вежди, но тръгна да изпълни заповедта.

Главният лекар хвърли разтревожен поглед към Корделия и снижи глас:

– Да не ви е обхванала бетианската сантименталност, сър? Това е

1. Грешка на преводача: всъщност докторът започва да казва „имперската военна болница“. Бел.Mandor.

доста странно състояние за един офицер на служба при императора...

Воркосиган се усмихна, присви очи и отговори в същия тон:

– А теб да не те е обзело бетрианското желание за неподчинение, докторе? Ще ти бъда много задължен, ако ми спестиш възраженията си и започнеш да изпълняваш заповедта, която току-що получи!

– Далеч по-лесно е да затворим кранчето, сър... По дяволите! Можете ли да ми кажете какво ще правите с тях след приключването на процеса, след раждането? Кой ще поеме отговорността за седемнадесет бебета? Разбирам желанието ви да впечатлите своята приятелка, но мислете и за бъдещето, сър!

Веждите на Воркосиган се склупиха в заплашително права линия, дълбоко в гърлото му нещо заклокочи. Докторът уплашено се сви.

Ръмженето се превърна в невинно покашляне и опасният момент отмина.

– Това е мой проблем – каза с леко дрезгав глас Воркосиган. – А твоята отговорност приключва с изпълнението на заповедта. Не забравяй, че ти остават само двадесет и пет минути... – Вълчата усмивка отново се появи: – Мятай се на совалката и изчезвай. А след като оставиш контейнерите в Имперската болница, можеш да ползваш три дни домашен отпуск...

Главният лекар сви рамене и отиде да си събира багажа.

– Ще се справи ли? – попита Корделия и го проследи с поглед, в който ясно прозираше съмнението.

– Разбира се. Просто му трябва малко време, за да се пренастрои. Още преди да са стигнали във Ворбар Султана, той вече ще се държи така, сякаш сам е измислил цялата операция, включително и тези... хм... утробни имитатори...

На вратата се появи дежурният офицер.

– Извинете, адмирале, но пилотът на ескобарската совалка очаква капитан Нейсмит. Готови са за отлитане...

Върху екрана на командния панел се появи лицето на Коуър:

– Сър, капитанът на куриерския кораб е тук...

Корделия му хвърли един изпълнен с безпомощност поглед, той леко поклати глава. После и двамата отстъпиха пред повика на дълга. Тя си тръгна, отнасяйки със себе си прощания, натежал от любопитство поглед на доктора. Ох, наистина трябва да направим нещо с тези наши очи...

12.

Корделия отлетя за дома, заедно с около двеста новоосвободени пленници, корабът беше от Тау Сети, набързо пригоден за целта. Почти през цялото време на полета се разказваха историите и перипетиите на бившите пленници, в болшинството ескобарци. В един момент тя си даде сметка, че това е един предварително организиран процес, умело ръководен от членовете на екипажа, които на практика се оказаха ескобарски психотерапевти. На фона на тази групова терапия рязко се открояваше нежеланието ѝ да сподели личните си патила и тя беше принудена да съчинява.

Не беше достатъчно. Към нея се прилепи млада жена с открито лице и безкраен запас от търпение. Казваше се Ирен, усърдието ѝ бе удивително. Преследваше я навсякъде – по време на хранене, в коридорите, в залите за почивка. Винаги имаше по някоя интересна преживелица в запас, уменията ѝ да разказва беше наистина уникално. Корделия я отбягваше доколкото може, прекъсваше разказите ѝ, понякога доста безцеремонно.

След седмица момичето изчезна. Заедно с него изчезна и жената, която заемаше второто легло в кабината ѝ. На нейно място се появи друга, по-възрастна. Притежаваше свободни маниери и открито лице с пронизателни сиви очи. Носеше цивилни дрехи и очевидно не беше от доскорошните пленници. Легнала на койката си, Корделия мълчаливо наблюдаваше как жената си подрежда багажа.

– Здравейте, казвам се Джоан Спраг – представи се с ослепителна усмивка новодошлата.

Май е време да сложим картите на масата, въздъхна Корделия.

– Здравейте, доктор Спраг – отвърна тя. – Вие сте началник на Ирен, нали?

Жената помълча за момент, после кимна.

– Права сте. Но предпочитам отношенията ни да бъдат съвсем обикновени...

– Не, по-скоро предпочитате отношенията ни да ИЗГЛЕЖДАТ обикновени – поклати глава Корделия. – Уверявам ви, че мога да оценя тънката разлика.

– Вие сте интересна личност, капитан Нейсмит...

– Да допуснем. Макар да съм убедена, че интересната личност тук

сте вие... Какво ще кажете, ако сключим сделка? Аз приемам да разговарям с вас, а вие прибирате останалите стражеви кучета...

– Тук съм, за да разговаряме – каза Спраг. – Но само когато сте готова за това...

– Добре – съгласи се Корделия. – Задайте въпросите си и да приключим. След това вече ще си почиваме на спокойствие...

Може би наистина ми трябва малко терапия, добави мислено тя. В душата ми е пълен хаос...

Спраг седна на леглото. Усмивката ѝ беше спокойна, очите – внимателни.

– Искам да ви помогна да си спомните всичко, което сте преживяла по време на пленничеството си на флагманския кораб на Бараяр. Осъзнаването на тези събития несъмнено ще бъде болезнено, но едновременно с това и първата стъпка към оздравяването...

– Хм, според мен помощта ви ще бъде излишна... Помня абсолютното всичко, което съм преживяла в този отрязък от време. Нямам никакви проблеми с осъзнаването му и единственото нещо, което искам, е да мога да го забравя. Така със сигурност ще се отърва от безсънието, което ме мъчи...

– Разбирам. Защо не ми разкажете какво се е случило?

И Корделия започна. Описа накратко събитията между топлинния скок от Колония Бета до убийството на Ворутиер, но пропусна появата на Воркосиган. Финалът беше изцяло измислен:

– Ден-два се крих из различни помещения на кораба, но в крайна сметка ме хванаха и отново ме заключиха в карцера.

– А помните ли някакво насилие от страна на адмирал Ворутиер? Мъчения, изнасилване? Помните ли дали сте го убила?

– Не съм го убила. Мисля, че по този въпрос бях съвсем категорична.

Докторката само поклати глава.

– Според сведения от лагера, бараярците на два пъти са ви извеждали извън периметъра. Имате ли спомен за това, което е ставало?

– Разбира се.

– Бихте ли го описали?

– Не – тръсна глава Корделия. Заговорът за убийството на принца едва ли би променил отношението на ескобарците. Те така и така имаха отрицателно мнение за бараярците, а евентуалните слухове за този заговор биха предизвикали гражданска война на Бараяр, която вероятно би довела до свалянето на императора... Това бяха само част от

предполагаемите последици. А в една гражданска война биха могли да го убият... О, Господи! Стига вече смърт!

Спраг беше страхотно заинтригувана и Корделия разбра, че няма да ѝ се размине без обяснения.

– Един от моите офицери беше убит по време на научна експедиция на планетата – започна тя. – Вероятно вече го знаете... Помолих бараярците да маркират гроба му и това е всичко...

– Ясно – въздъхна Спраг. – Имаме и друг подобен случай. Едно момиче е било изнасилено от Ворутиер и хората му, но бараярските лекари са прикрили престъплението чрез изкуствено предизвикана амнезия. Предполагам, че са го направили, за да спасят репутацията му...

– О, мисля, че видях това момиче на борда на флагманския кораб... Не беше ли в моята палатка след това?

Спраг не отговори, но по изненадания ѝ поглед Корделия разбра, че е улучила.

– По отношение на нея сте права – продължи тя. – Радвам се, че ще се погрижите за момичето. Но по отношение на мен грешите, както грешите и за репутацията на Ворутиер... Зад фабрикуването на цялата глупава история около мен се крие един прост факт – те са предпочели да пуснат слуха, че Ворутиер е бил убит от една беззащитна жена, за да прикрият истинския извършител – човек от собствената му охрана...

– Не мога да ви повярвам – поклати глава Спраг. – Дори само поради данните от медицинския ви преглед...

– Какъв медицински преглед? – стреснато я изгледа Корделия.

– Онзи, който по категоричен начин доказва, че сте била подложена на изтезания – отвърна лекарката и мрачно поклати глава.

– Нищо подобно! – възрази Корделия. – Никой не ме е изтезавал!

– Прикрили са се отлично – поясни доктор Спраг. – Но само в психологичен аспект. Останали са физическите следи от насилието... Да ги изброявам ли? Счупена ръка, две пукнати ребра, многобройни контузии по шията, главата и цялото ви тяло... Да не говорим за биохимическия тест, който ясно показва присъствието на стрес, намалена чувствителност, нарушения в съня и излишъци от адреналин в кръвта ви. Да продължавам ли?

– О, това ли? – неволно попита Корделия.

– Какво значи „о, това ли“? – изви вежди доктор Спраг.

– Това мога да го обясня – усмихна се Корделия. – За него до известна степен са отговорни вашите сънародници-ескобарци... По време на отстъплението бях затворена в една килия на флагманския кораб. Бяхме

улучени от пряко попадение, имах чувството, че съм камък в консервна кутия... Именно там получих всичките тези счупвания и наранявания.

– Отлично – кимна лекарката и си записа нещо. – Наистина отлично. За съжаление обаче недостатъчно достоверно. Защото счупванията на костите ви са станали по различно време...

– Уф... – въздъхна Корделия. Как мога да обясня действията на Ботари, без да замеса и Воркосиган? Тръсна глава и направи опит за по-редната версия: – Един приятел ме нарани, докато...

– Много ви моля да помислите внимателно – прекъсна я доктор Спраг. – Става въпрос за вероятността от умишлено предизвикана амнезия. Бараярците са издигнали наистина безупречна бариера пред паметта ви, далеч по-добра от тази, с която са изтрили спомените на другото момиче... Вероятно са имали причини да го направят, нали? Затова искам да получа пълното ви съдействие...

– Господи – изпъшка Корделия, изпъна се на койката и придърпа одеялото към брадичката си. Нима наистина ѝ бяха инжектирали препарати? Кръвта ѝ изстина от ужас. Ще се наложи ли да се подложи на прецистващи процедури? Няма ли да разкрие тайните на Воркосиган по време на тази терапия? Прегърна възглавницата и се сгуши под завивките. Погледът ѝ попадна върху загриженото лице на доктор Спраг. – Още ли сте тук?

– Аз винаги ще бъда тук, Корделия...

– Точно от това се опасявах.

Спраг не успя да изтръгне нищо повече. Корделия се страхуваше да заспи, тъй като лесно биха я манипулирали по време на сън. Задрямваше за по десетина минути, но отваряше очи при всяко раздвижване в кабината. Не изпитваше никакво възхищение от тайните цели на Езар Ворбара в току-що приключилата война, но не можеше да отрече, че в крайна сметка тези цели бяха постигнати. При мисълта за безсмислените жертви я обземаше хладен ужас. Дори смъртта на Ворутиер и лагерния комендант ѝ се струваше безсмислена...

В края на пътуването беше съвсем разнебитена, на прага на нервната криза. Имаше ужасно главоболие, сънят изчезна съвсем, появиха се такива гадни неща като неудържимо треперене на лявата ръка и тежко заекване...

Пътуването от Ескобар до Колония Бета беше далеч по-леко. Отне ѝ само четири дни, при това на борда на бърз куриерски кораб, изпратен специално за нея. Остана доста изненадана от тази проява на внимание, но си замълча.

Затворена в кабината си, тя започна да преглежда холовидните дискове с последните новини. Изпитваше смъртна умора, беше й втръснало да слуша за войната. Споменаха името на Воркосиган в момента, в който се готвеше да изключи екрана. Вниманието й моментално се изостри.

С ужас разбра, че цялата му дейност като председател на Юридическата комисия беше изопачена от пресата на Бета и Ескобар, която стоварваше върху него цялата вина за лошото отношение към военнопленниците. Старата и напълно скалъпена история за Комар отново се раздухваше, името на Воркосиган се споменаваха само в отрицателен смисъл. Пламнала от гняв, Корделия побърза да изключи апаратурата.

Най-сетне влязоха в орбита около Колония Бета и тя отиде в командната зала да хвърли един поглед към родината си.

– Ето я най-сетне нашата пясъчна красавица – усмихна се командирът на кораба и й отстъпи мястото си пред екрана. – Изпращат специална совалка да ви вземе, но над града има пясъчна буря и изстрелването й малко ще се забави...

– Не бързам за никъде – отвърна Корделия. – Бих могла да се обадя на мама, но не виждам смисъл да я безпокоя по време на работа. Болницата е на хвърлей място от площадката за изстрелване. Ще изпия едно питие и спокойно ще изчакам да ме вземе след работа...

– Да, защо не... – промърмори капитанът и я изгледа с любопитство.

Скоро се появи и совалката. Корделия се ръкува с екипажа на куриерския кораб, благодари за приятното пътуване и се прехвърли в тесния пътнически отсек. На входния люк я чакаше стюардеса с комплект нови дрехи в ръце.

– За какво е всичко това? – учуди се Корделия. – Господи, униформата на Експедиционния корпус най-после е готова! По-добре късно, отколкото никога...

– Защо не я облечете? – попита с многозначителна усмивка стюардесата.

– Наистина, защо не – кимна Корделия. Отдавна й беше омръзнала ескобарската униформа, която бе взела назаем. Ръката й попипа блестящата небесносиня материя, очите й изненадано се спряха на ботушите за езда. – А какво е това? На Колония Бета коне могат да се намерят единствено в зоологическата градина... Странно, много странно!...

Оказа се, че е единственият пътник в совалката и може да се преоблече на спокойствие. Стюардесата й помогна да нахлузи ботушите.

– Този, който ги е измислил, трябва да бъде принуден да спи с тях!

– изпъшка Корделия. – Кой знае, може и да го прави...

Совалката започна да се снижава и тя пристъпи към прозореца, жадна за панорамата на родния град. Жълтеникавата мътилка бе започнала да се разсейва и приземяването стана гладко, без никакви инциденти.

– Събрал се е доста народ – отбеляза Корделия.

– Президентът ще произнесе реч – поясни стюардесата. – Страшно вълнуващо! Дори за такива като мен, които не са гласували за него...

– „Стабилният Фреди“ ще се перчи пред тълпата? – учудено попита Корделия. – Е, още по-добре... Така ще имам възможност да се измъкна незабелязано... Жалко, че тази униформа е толкова ярка. Днес бих предпочела нещо в по-убити тонове...

Започна да усеща последиците от стреса. Макар да бъркаше с фактите, ескобарската психоложка беше права по принцип – емоционалното напрежение продължаваше да присъства в душата ѝ, възприело формата на оловна топка в стомаха.

Двигателите на совалката заглъхнаха с уморено свистене. Корделия се надигна от креслото и с леко заекване попита:

– Нали няма да бъда посрещната от някоя официална делегация? Днес просто не съм в състояние да изтърпя нещо от този сорт...

– Ще ви помогнат – усмихна се стюардесата. – Ето го, вече идва...

На входния люк се изправи мъж с официален саронг.

– Добре дошла, капитан Нейсмит – поздрави с широка усмивка той. – Аз съм Филип Гулд, секретар по печата на президента. – Корделия смаяно го погледна. Президентският секретар по печата имаше ранг на министър. – За мен е чест да ви посрещна...

– Н-н-надявам се, че не сте организирали някой цирк навън – заекна Корделия. – Е-единственото ми желание е да се прибера у дома...

– Президентът възнамерява да произнесе приветствено слово – отвърна Гулд и някак забързано добави: – Всъщност, той планираше няколко речи във ваша чест, но това ще го обсъдим после... Не очакваме героинята на Ескобар да страда от сценична треска, но за всеки случай ви подготвихме няколко встъпителни думи... Ще бъда непрекъснато до вас, няма защо да се притеснявате от журналистическите интервюта... – Подаде ѝ снопче холовидни дискове: – Ще ви моля да изглеждате учудена, когато излезете на стълбичката.

– Но аз наистина съм учудена – заяви Корделия, докато очите ѝ тичаха по изписаните редове: – Н-н-но това е... Т-това са само лъжи!

– Отдавна ли имате затруднения с говора? – загрижено я погледна

Гулд.

– Н-н-е... Подарък ми е от психологическите експерименти на ес-кобарците и последната война... Но к-к-ой е написал този боклук? – Очите й се заковаха върху един пасаж, в който пишеше буквално така: „...СТРАХЛИВИЯТ АДМИРАЛ ВОРКОСИГАН И НЕГОВАТА БАНДА ГЛАВОРЕЗИ...“ – Воркосиган е най-смелият човек, когото познавам!

Гулд я хвана за рамото и започна да я насочва към изходния люк на совалката.

– Трябва да вървим, иначе ще изпуснем предаването на живо... Ако искате, можете да пропуснете този израз... А сега ви моля да се усмихнете...

– Искам да видя майка си.

– Тя е в компанията на президента. Да вървим.

Подвижният ръкав ги изхвърли в центъра на шумна и разнородна тълпа, която моментално я засипа с въпроси. Тялото на Корделия се разтърси, топката в стомаха й стана още по-тежка.

– Не познавам никой от тези хора! – просъска тя по посока на Гулд.

– Продължавайте напред, не се спирайте! – изсъска в отговор той и започна да й проправя път към набързо издигнатата трибуна, разположена в средата на бетонната полоса. Но бетонът почти не се виждаше, тъй като върху него се люшкаше огромно човешко множество, обзето от тържествено настроение. Лицата на околните се превърнаха в бледи петна, Корделия едва ги различаваше. Най-накрая й се мерна нещо познато, миг по-късно вече беше в прегръдките на разплаканата си майка.

– Искам час по-скоро да ме изведеш оттук! – прошепна в ухото й тя. – Иначе направо ще превъртя!

Но майка й само я гледаше и се усмихваше, неспособна да долови нито дума сред околната шумотевица. После отстъпи място на брата на Корделия, зад когото надничаха изпълнените със страхопочитание лица на жената и децата му.

Наблизо стояха членовете на екипажа й, всички в новички небесно-сини униформи. Парнел я поздрави с вдигнат палец, на лицето му грееше широка усмивка. После я изтикаха под лекия навес, редом с президента на Колония Бета.

„Стабилния Фреди“ й се стори огромен, сияещ от задоволство. Може би именно заради ръста си изглеждаше толкова добре на холовидните изображения. Хвана я за ръка, повдигна я нагоре и със задоволство прие възторжените възгласи на тълпата. А Корделия се почувства

съвсем идиотски.

Президентът произнесе речта си гладко и професионално, без да прибегва до предварително подготвения текст. Вътре гъмжеше от кухи патриотарски фрази и възторжено-тъпи лозунги, но в замяна на това нямаше дори следа от обективна оценка на отминалите събития. Накрая демонстративно отвори кутийката с медала и пристъпи крачка напред. Сърцето на Корделия се сви, главата ѝ инстинктивно се приближи към секретаря по печата:

– Т-т-това е награда за целия екипаж, нали? – нервно попита тя. – В-в-вероятно за добре изпълнената акция с плазмените огледала...

– Те вече получиха своите награди – отвърна секретарят, а тя неволно се запита кога ще изтрие идиотската усмивка от лицето си. – Този медал е лично за вас.

– Р-р-разбирам...

По всичко личеше, че я награждават за самоотвержената постъпка, довела до ликвидирането на адмирал Воротер. „Стабилния Фреди“ майсторски пропусна думата „убийство“, използвайки вместо нея някакво сложно словосъчетание от сорта на „очистване на вселената от отровна змия“ или нещо подобно...

Речта вървеше към края си, едновременно с това най-високият медал на Колония Бета бавно се приближаваше към главата на Корделия, окачен на позлатена лента. Гулд я изправи зад подиума, посочи ѝ зелените думи на речта, които бавно се изписваха в кристалния въздух над портативния холовид и тихо прошепна:

– Започвайте да четете!...

– Време ли е?... О, добре... МИЛИ ПРИЯТЕЛИ, СКЪПИ СЪОТЕЧЕСТВЕНИЦИ ОТ КОЛОНИЯ БЕТА!... – Дотук добре... – КОГАТО ОТЛЕТЯХ ДА СЕ БИЯ СРЕЩУ ТИРАНИЧНИЯ РЕЖИМ НА БАРАЯР, В ПОМОЩ НА НАШИЯ ВЕРЕН СЪЮЗНИК ЕСКОБАР, АЗ НЯМАХ НИКАКВА ПРЕДСТАВА ЗА ПОЧЕСТИТЕ, КОИТО МИ Е ПРИГОТВИЛА СЪДБАТА...

Тук млъкна, очите ѝ безпомощно следяха как зелените думи се изнизват във въздуха и изчезват. Като морски кораб, който бавно потъва в бурните океански вълни...

– НО НА ПРАКТИКА НЕ ВИЖДАМ ЗАЩО ТРЯБВА ДА ПРИЕМАМ ПОЧЕСТИ ЗА ЛИКВИДИРАНЕТО НА САДИСТ КАТО ВОРУТИЕР И НЕ БИХ ПРИЕЛА МЕДАЛ, ДОРИ НАИСТИНА ДА ГО БЯХ УБИЛА. НИКОГА НЕ БИХ ПРИЕЛА НАГРАДА ЗА УБИЙСТВОТО НА НЕВЪОРЪЖЕН ПРОТИВНИК...

Свали медала от шията си, но лентата се закачи в косата ѝ. Дръпна с цялата си сила, преbledняла от гняв и болка.

– ИСКАМ ДА БЪДЕМ НАЯСНО. ВОРУТИЕР БЕШЕ УБИТ ОТ СВОЙ ПРИБЛИЖЕН, А НЕ ОТ МЕН. СКОЧИ НА ГЪРБА МУ И МУ ПРЕРЯЗА ГЪРЛОТО. АЗ БЯХ ТАМ, ПО ДЯВОЛИТЕ! КРЪВТА МУ ПЛИСНА ОТГОРЕ МИ... А ПРЕСАТА НА ДВЕТЕ ПЛАНЕТИ ВИ ЗАСИПВА С ЛЪЖИ ОТНОСНО ТАЗИ ГЛУПАВА ВОЙНА! ПРОКЛЕТИ ЕКСХИБИЦИОНИСТИ! ВОРКОСИГАН НЕ БЕШЕ НАЧАЛНИК НА ЛАГЕРА ЗА ВОЕННОПЛЕННИЦИ, КОГАТО ТАМ СТАВАХА ИЗВРАЩЕНИЯ! ОБРАТНО – ИЗВРАЩЕНИЯТА СПРЯХА ИМЕННО БЛАГОДАРЕНИЕ НА НЕГО! 3-3-3-ЗАСТРЕЛЯ ЕДИН ОТ ХОРАТА СИ, САМО ЗА ДА ЗАДОВОЛИ ЖАЖДАТА ВИ ЗА МЪСТ. МОГА ДА ВИ КАЖА, ЧЕ ТОВА МУ СТРУВАШЕ МНОГО...

Микрофонът на подиума изведнъж замлъкна. Корделия се извъртя към „Стабилния Фреди“ с насълзени от ярост очи и запрата медала в смаяното му лице с огромна сила. Не улучи. Медальт профуча покрай главата на президента, блесна на слънцето и изчезна в тълпата.

Някой я сграбчи изотзад и изви ръцете ѝ. Това събуди забравени рефлекс и кракът ѝ замахна за рязък ритник.

Президентът положително би останал незасегнат, но за съжаление реши да се намеси. Стана така, че токчето на ботуша ѝ го улучи в слабните с онази невероятна точност, която може да се получи само случайно. Устата му се закръгли в едно беззвучно „о“, след което тялото му изчезна зад катедрата.

Десетина ръце се вкопчиха в Корделия. Тя отчаяно се бореше. Лицето ѝ пламна, очите ѝ се изпълниха с ужас.

– М-м-моля ви! Не ме затваряйте, н-н-няма да го понеса! Искан да си ида у дома! Махнете проклетата ампула! Не, не! Без опиати, моля ви! СЪЖАЛЯВАМ!...

Отведоха я настрана, събитието на годината се провали, заедно с президента, който се търкаляше някъде под трибуната.

* * *

Веднага след това я заведоха в една от канцелариите на летището. Появи се личният лекар на президента, който прогони зяпачите и ѝ даде възможност да си поеме дъх. В стаята остана единствено майка ѝ. Корделия плака почти цял час, без да може да спре. Най-накрая гневът започна да я напуска. Тя успя да седне и да проговори с дрезгав като от настинка глас:

– Моля да ме извините пред президента. Някой трябваше да ме предупреди... Н-н-не съм в най-добрата си форма...

– Трябваше сами да се досетим – поклати глава лекарят. – Защото вашите премеждия са били на лична основа и едва ли имат нещо общо с обикновеното пленничество. Редно е ние да се извиним за излишните мъки, които ви причинихме.

– Мислехме, че това ще е една прекрасна изненада за теб – обади се майка ѝ.

– И наистина беше изненада – въздъхна Корделия. – Единствената ми молба е да не ме затварят в някоя гола килия. До гуша ми дойде от килии! – Вълнението отново скова гърлото ѝ. Наложил се да направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания, за да се успокои.

Запита се къде ли е в този миг Воркосиган, с какво се занимава... Дано наистина се е напил, това май си остава най-доброто разрешение... Много ѝ се искаше да бъде до него. Вдигна глава, колебливо разтърка слепоочията си и попита:

– Мога ли да си ида у дома?

– Дали тълпата се е разпръснала? – добави майка ѝ.

– Страхувам се, че не е – каза докторът. – Но ще ви пробием път.

Изправи се между майка си и доктора, напълни дробовете си с въздух и тръгна. Разстоянието до колата ѝ се стори безкрайно. Извика в съзнанието си спомена за последната целувка на Воркосиган и това ѝ помогна да го измине. Тълпата все още си беше там, но хората мълчаха и я гледаха с някакво ново, примесено с уплаха уважение. От празничната им възбуда нямаше и следа. Корделия изведнъж съжали, че им е развалила веселбата.

* * *

Тълпа имаше и пред жилищния комплекс на майка ѝ, около асансьорите, дори пред вратата на апартамента. Корделия вдигна ръка за поздрав и се усмихна, но отказа да отговаря на въпросите с леко поклатане на глава. Най-накрая вратата се затвори зад гърба им.

– Уф! – изпусна въздишка на облекчение тя. – Предполагам, че са били добронамерени, но имах чувството, че жива ще ме изядат!

– Тук се говореше само за войната! – въздъхна майка ѝ и отново я прегърна. – Всички в униформа бяха третирани като герои, особено хората от твоя Експедиционен корпус. А когато се прибраха първите пленници и разпространиха новината за теб... О, Господи! Най-хубавото беше друго – разбрах, че си жива и здрава! Бедничката ми!

– Е, това обяснява кой им е пусал тази муха в главата. Никога не съм вярвала, че една клюка може да се възприеме толкова безкритично! Пуснаха я ескобарците, а другите я лапнаха като топъл хляб! Нищо не можех да направя...

– Какво ти направиха?

– Вървах по петите ми и ме засипвах с предложения за терапия... Всички бяха убедени, че бараярците са манипулирали паметта ми с лекарства... О, разбирам... Ти питаш какво са ми направили БАРАЯРЦИТЕ, нали? Нищо особено. Ворутиер положително имаше желание да се гаври с мен, но смъртта го изпревари... – Реши да не тревожи майка си с повече подробности. – Но се случи нещо друго и то наистина е важно... – Поколеба се за момент, после каза: – Отново се срещнах с Арал Воркосиган...

– С този ужасен човек? – пребледня майка ѝ. – Когато чух името му по новините, веднага се досетих, че миналата година именно той уби лейтенант Розмънт!...

– Да, всъщност не... Човекът е същия, но не той уби Розмънт...

– Не разбирам защо изпитваш симпатия към него.

– И ти трябва да сториш същото, мамо – погледна я в очите Корделия. – Той ми спаси живота. Скри ме в собствената си кабина, докато отmine шумотевицата след убийството на Ворутиер. Ако ме бяха пипнали, положително щяха да ме разстрелят!

Загрижеността отказа да напусне лицето на майка ѝ.

– Той... Той направи ли ти нещо лошо?

Въпросът тежеше от ненаказана ирония. Корделия не посмя да сподели дори с майка си за ужасната тежест на истината, която падна върху плещите ѝ заедно с откровенията на Воркосиган. Но майка ѝ изтъква погрешно мрачния израз на лицето ѝ.

– О, миличка, извинявай!...

– Какво? Не, за Бога! Воркосиган не е като останалите. Именно той промени нещата в лагера за военнопленници, не даваше и с пръст да ни докосват! Дори ме помоли... – Думите бавно заглъхнаха в гърлото ѝ. Очите ѝ се насълзиха от милото загрижено лице, вдигнато срещу нея. – Разговаряхме дълго... Той е свестен човек.

– Но репутацията му не е особено добра...

– Да, зная. Ала всичко, което говорят за него, е лъжа.

– Значи не е убиец?

Корделия изпадна в сериозно затруднение.

– Как да ти кажа... Вероятно е убивал, защото е войник. Такава му

е работата. Но аз зная само за трима души, които е убил извън повелята на дълга...

– САМО трима, а? – проточи многозначително майка й. – Значи не е сексуален маниак...

– Изключено! – тръсна глава Корделия. – Преживял е доста тежко самоубийството на жена си, но дори не подозира, че аз зная това... Научих го от онзи престъпник Ворутиер, който се е гаврил с него... Подозирам, че това не е цялата истина, но за гаврите съм сигурна... Ворутиер не можеше да го понася. Попитах Арал как стоят нещата, но той отказа да говори по този въпрос...

Добре, че не станах адвокат, помисли Корделия, отбелязала смаяното изражение върху лицето на майка си. Клиентите ми положително щяха да намажат въжето!...

– Надявам се, че всичко ще ти се изясни, когато го видиш лично – завърши накрая тя.

– Явно ти е взел ума – колебливо се усмихна майка й. – Но с какво? С обноси, с външност?

– Не съм много сигурна – въздъхна Корделия. – Говори предимно за политическия живот на Бараяр... Твърди, че е отвратен от него, но аз мисля, че именно това е слабостта му. И пет минути не може да мисли за друго...

– А интересно ли ти е?

– Ужасно е! – призна Корделия. – Разказва такива страшни неща, че човек може да остане буден в продължение на седмици!

– Едва ли си привлечена от външността му – промърмори майка й. – Видях го на холограма преди няколко седмици, нищо особено...

– Така ли? – вдигна глава Корделия. – Случайно да си запазила тази холограма? Къде е?

– Сигурно е в някой от архивните дискове – отвърна майка й и стана на крака. – Но ще ти кажа нещо направо в очите, момичето ми – твоят Рег Розмънт изглеждаше десет пъти по-добре!

– Предполагам, че е така, особено ако човек разсъждава обективно – кимна Корделия.

– Какво тогава те привлича в този човек?

– Не зная. Може би добродетелите, които се крият в недостатъците му... Смелостта му, силата му, енергията... Има власт над хората... Не служебна, а друга – чисто човешка. Макар че разполага и с достатъчно служебни правомощия... Хората или го обожават, или не могат да го понасят. А най-странният тип, който съм срещала някога, изпитва тези

две чувства едновременно... Във всеки случай никой не спи в негово присъствие.

– А ти към коя категория се числиш, Корделия? – погледна я с интерес майка ѝ.

– Как да кажа... Не го мразя, но не бих казала и че го боготворя... – Помълча, после тихо добави: – Но когато някой го нарани, имам чувството, че изтича моята кръв...

– О!

Това беше единственият коментар на майка ѝ. Устата ѝ продължаваше да се усмихва, но в очите ѝ проблесна страх. Стана и се зае да подрежда дрехите на дъщеря си.

* * *

Командирът ѝ се появи на четвъртия ден от отпуската. Със себе си водеше мълчалива спътница и сърцето на Корделия пропусна един такт.

– Капитан Нейсмит, това е доктор Мехта от медицинската служба към Експедиционния корпус – обяви командор Тейлър.

Доктор Мехта беше слаба жена с шоколадова кожа, почти връстница на Корделия. Тъмната ѝ коса беше стегната на кок, от безупречно изгладената ѝ униформа лъхаше на стерилност.

– Пак ли психиатър! – изпъшка Корделия и усети как мускулите на врата ѝ окаменяват. Това означаваше нови разпити, нови лъжи и увъртания. С единствената цел да се прикрие празнотата в официалната ѝ версия, запълнена от горчивите истини на Воркосиган...

– Получихме рапорта на командор Спраг с известно закъснение – добави с извинителен тон Тейлър. – Ужасна история! Искрено съжалявам за това, на което те подложихме. Ако рапортът беше пристигнал навреме, положително нямаше да се стигне дотам...

– Не исках да го ритна! – изчерви се Корделия. – Той просто ми се изпречи... Обещавам, че това няма да се повтори никога!

Командор Тейлър с мъка прикри усмивката си.

– Добре де, аз и без това не гласувах за него... Между нас казано, изобщо не ми пука за „Стабилния Фреди“. Но... – Тук направи пауза да се прокашля и някак тържествено добави: – Той самият проявява жив интерес към твоя случай. Вече си известна в цялата страна, независимо дали това ти харесва, или не...

– О, стига глупости!

– Не са глупости. Трябва да изпълниш дълга си!

Кого цитираш, Бил? – запита се Корделия. Това не е в твоя стил.

Вдигна ръка да разтърка схванатите си вратни мускули и направи гримаса:

– Мисля, че изпълних дълга си както подобава! Какво още искат от мен?

Тейлър притеснено сви рамене:

– Дадох ми да разбера, че... Всъщност ми внушиха, че имаш добри перспективи като говорител на правителството по военните въпроси... След като се възстановиш, разбира се.

– Господи! – стисна устни Корделия. – Тези хора имат доста странна представа за военната ми кариера! Виж какво ще ти кажа и го предай където трябва! Пет пари не давам за „Стабилния Фреди“ и глупавите хермафродити, които гласуваха за него! Нямам никакво намерение да се превръщам в пропагандна крава, която да доят разни смахнати политици! Изпитвам отвращение към политиката, ясно ли е? Цитатът е на добър мой приятел...

– Хубаво – сви рамене Тейлър и от устата му излетя въздишка на облекчение. Очевидно беше доволен, че неприятната част на мисията му приключи. – Оправяй се бързо, защото аз отговарям за формата на своите подчинени, нали?

– След отпуската ще бъда съвсем наред – увери го Корделия. – Нуждая се от почивка и нищо повече. А после искам да се върна обратно в Изследователския корпус.

– Нямам нищо против. Разбира се, след като преминеш медицинските тестове...

– О, я почакай – спря го тя, изведнъж осъзнала какво ѝ предстои. – Имах малък проблем с доктор Спраг... Много приятна жена, със здрав разум и умение да убеждава... Но работи с погрешни данни...

Командор Тейлър я изгледа с неприкрито състрадание.

– Засега ще те оставя в ръцете на доктор Мехта – каза той. – Тя ще ти обясни какво се иска от теб... Нали ще ѝ бъдеш в помощ?

Корделия го дари с хладен поглед, устните ѝ се разтеглиха в мрачна усмивка.

– Дай да си изясним нещата още сега, Бил – решително заяви тя. – Искаш да кажеш, че ако твоята психоаналитичка не е доволна от мен, кракът ми никога вече няма да стъпи на борда на изследователски кораб. Така ли е?

– Това е... прекалено грубо. Но вярно. Отлично знаеш, че на изследователските кораби се работи с малък екипаж за дълъг период от време... И психическият профил на командира е от решаващо значение.

– Зная – кимна Корделия, усмивката ѝ този път беше малко по-топла от бучка лед. – Обещавам да ѝ бъда в помощ...

Н-н-н-наистина обещавам!

13.

Доктор Мехта се усмихна, сложи куфарчето си на масата и каза:

– Използвам един съвършено неагресивен метод за изследване и наблюдение. Няма да правя нищо, което да ви дразни, няма да усетите никакъв дискомфорт. Единствената ми молба е да посочите онези теми, които оказват някакво влияние на подсъзнанието ви.

Намираха се в апартамента на Нейсмит, срещата се състоя на следващия ден след разговора с командор Тейлър. Мехта замълча, извади някаква капсула и я пхна в устата си.

– Алергия – поясни извинително тя. – Изглежда професията ми е такава, че се налага да прибягвам и до фармацевтична помощ.

– С която откривате къде да копаете, а? – усмихна се Корделия.

– Точно така. Ще имате ли нещо против, ако пуша?

– Моля.

Мехта запали дълга ароматична цигара и небрежно я остави да гори на пепелника, който предвидливо си бе донесла в куфарчето. Димът докосна ноздрите на Корделия и я накара да се намръщи. Ех, тези доктори, въздъхна в себе си тя. Всички си носят пороците на гърба... Но няма човек без пороци, нали? Потисна раздражението си и отправи поглед към куфарчето.

– Започваме с определянето на основните параметри – каза доктор Мехта. – Юли...

– Трябва да отговоря „август“ или нещо подобно, така ли?

– Не, тук не става въпрос за тест на свободни асоциации. Това е работа на машината. Естествено, можете да отговоряте и по този начин...

– Добре.

– Дванадесет.

Дванадесетте апостоли, помисли си Корделия. Дузина яйца, празниците около Коледа.

– Смърт.

Рождение. Бараярците от висшето общество прехвърлят всичко върху децата си – име, собственост, култура, дори и служебно положение. Огромен товар, нищо чудно, че децата им се превиват под него.

– Рождение.

Смърт, помисли си Корделия. Там човекът, който няма син, е просто един жив призрак, напълно лишен от бъдеще. А когато падне

правителството, те всички плащат с живота на децата си... Пет хиляди.

Мехта премести пепелника си вляво, но от това положението с дима стана още по-лошо.

– Секс.

Едва ли ще стане... Аз съм тук, а той – чак там...

– Седемнадесет.

Контейнери. Какво ли правят бедните пращинки живот, затворени в тях?

Доктор Мехта внимателно разчете данните на екрана пред себе си, после несигурно повтори:

– Седемнадесет?

Осемнадесет, тръсна глава Корделия и доктор Мехта отбеляза нещо в бележника си.

– Адмирал Ворутиер.

Бедният развратник, заклаха те като пиле... Знаеш ли, аз мисля, че каза истината, когато твърдеше, че си обичал Арал... Иначе едва ли би го мразил толкова много... Чудя се какво ти е направил? Най-вероятно те е отблъснал. Мога да разбере болката от подобен акт. Май ще се окаже, че между нас все пак е имало нещо общо...

Мехта протегна ръка и промени нещо в програмата, после се намръщи:

– Адмирал Воркосиган.

О, любов моя, нека бъдем верни един на друг!... В очите на Корделия се появи загриженост, погледът ѝ неволно се насочи към синята униформа на доктор Мехта. Ако реши да дълбае именно тук, положително ще получи цял гейзер от емоции... Вероятно вече знае това – ето, записва си нещо...

Мехта хвърли поглед към хронометъра на китката си и се приведе напред:

– Да поговорим за адмирал Воркосиган...

По-добре да го оставим на мира, отвърна мислено Корделия, а на глас попита:

– Какво да говорим за него?

– Знаете ли дали участва в задачите на техния разузнавателен отдел?

– Според мен, не... Основните му ангажменти са в тактическия екип на Генералния щаб, с изключение на дните, в които е на патрулна обиколка...

– „Касапинът на Комар“...

– Това е отвратителна лъжа – механично отвърна Корделия и почти си прехапа езика от яд.

– Откъде знаете? – попита доктор Мехта.

– От него самия...

– Аха, значи от него...

– За това „аха“ като нищо ще ви... – Изведнъж замълча, спомнила си обещанието да сътрудничи на психиатърката. Спокойствие. Само спокойствие... Господи, защо тази жена не пуши проклетата си цигара? Поне да я беше изгасила, очите ми лютят!

– Какво доказателство ви предостави?

Никакво, въздъхна в себе си Корделия.

– Своята дума – отвърна на глас тя. – Воинската си чест...

– Доста относително понятие – отбеляза доктор Мехта и отново си записа нещо. – Повярвахте ли му?

– Да.

– Защо?

– Заради общото ми впечатление от него. Такива хора държат на думата си...

– По време на мисията си сте била негова пленница в продължение на шест дни, нали?

– Да.

Мехта почука с пръст върхчето на светлинната си писалка и замислено я погледна.

– Изглеждате абсолютно убедена в истинността на думите му... Никога ли не ви е минавало през ума, че той може и да лъже?

– Всъщност... Не знам. Аз все пак бях офицер от армията на противника...

– Но въпреки това приемате думите му за чиста истина.

– За бараярците мъжката дума е нещо свято, особено за тези от по-старото поколение – направи опит да поясни Корделия. – Господи, на тази база се гради дори държавното им управление! Клетва за вяност и прочие...

Мехта беззвучно подсвирна:

– Означава ли това, че одобрявате тази форма на управление?

– Не съвсем – размърда се притеснено Корделия. – Просто започнах да вниквам в смисъла ѝ и това е всичко. Допускам, че е напълно приложима...

– Да се върнем на честната дума... Вярвате, че той никога не би нарушил дадената дума, така ли?

– Ами...

– Значи имате доказателства за противното...

– Бях свидетел на подобен акт... Но последиците бяха ужасни...

– Той нарушава думата си срещу определена цена?

– Не срещу цена. При него става въпрос за нещо друго...

– Май не мога да схвана разликата...

– Цената е нещо, което получаваш. А той даваше, всъщност губеше... Изгуби много, особено там, в космическото пространство на Ескобар...

Разговорът бавно се насочваше в опасна посока. ТРЯБВА да сменя темата, замаяно си помисли Корделия. Или просто да подремна... Мехта отново погледна часовника си, после напрегнато се приведе напред:

– Ескобар...

– При Ескобар Арал изгуби честта си... Каза, че ще се прибере у дома и ще се напие... Мисля, че Ескобар разби сърцето му...

– Арал... Винаги ли го наричат така?

– Той се обръща към мен с „мили капитане“ и това винаги ми се е струвало смешно... И някак разголващо... Наистина мисли за мен като за жена-боец... В това отношение Ворутиер беше прав... Мисля, че му помагах да разреши част от проблемите си... Просто със самото си присъствие... И това ме радваше... – Температурата в стаята видимо се покачи, Корделия сънливо се прозина. Пипалата на дима вече не дразнеха обонянието ѝ.

– Жена-боец...

– Той обичаше своите бойци, знаете ли... И винаги ги е обичал. Изпълнен е от характерния за бараярците патриотизъм. Всичко в името на императора!... Макар че императорът едва ли заслужава това...

– Императорът...

– Нещастник. Изтерзан като Ботари... И също толкова луд...

– Ботари? Кой е той?

– Той разговаря с демони. Демоните му отвърщат. Ще го харесате. Арал го харесва... Аз също. Отличен спътник за поредното пътуване към ада... Говори езика на обитателите му...

Мехта се втрени в екрана, промени част от заложените данни и се намръщи. После дългият ѝ нокът почука по осветеното покритие.

– Императорът... – върна се назад тя.

Корделия с мъка държеше очите си отворени. Мехта запали нова цигара и я остави в пепелника до угарката на първата.

– Принцът... – прошепна Корделия. Не, не бива да споменавам

принца, обади се предупредителен глас вътре в нея.

– Принцът – повтори Мехта.

– Не трябва да говоря за принца. Планината от трупове... – Очите ѝ се присвиха от лютивия дим. Особен, сякаш отровен дим, излитащ от цигара, която никой не смее да пуши.

– Вие... Вие ме упойвате... – Корделия скочи на крака, въздухът в стаята ѝ се стори гъст като лепило. Мехта се приведе напред, устните ѝ се разтеглиха в напрегната гримаса. После също стана и отскочи назад, изненадана от връхлитащото тяло на Корделия.

Корделия сграбчи записващото устройство и се стовари с цялата си тежест отгоре му. После започна да му нанася силни удари със здравата си ръка.

– Никакви разговори! Стига вече смърт! Не можеш да ме принудиш да говоря!... Всичко отиде по дяволите! Съжалявам, копей, но това няма да ти се размине!... Моля те, пусни ме! Чуваш ли? Искам да ме пуснеш! Моля те!...

Мехта направи опит да я вдигне от пода. До слуха на Корделия долитаха отделни фрагменти от успокоителните ѝ думи:

– Няма нищо страшно... идиосинхронична реакция... веднага прекратяваме... Моля, отпуснете се, капитан Нейсмит.

Между пръстите ѝ проблесна нещо. Спринцовка.

– Не! – изкрещя Корделия, обърна се по гръб и започна да рита с крака. Улучи. Спринцовката литна във въздуха и изчезна под ниската масичка. – Никакви опии! Не, не!...

– Добре, само се успокойте! – извика Мехта с пребледняло лице. – Ето така! Легнете по гръб и се отпуснете! – Изправи се на крака и пусна климатичната инсталация на максимален режим. Пръстите ѝ натиснаха димящата цигара в пепелника. Въздухът се прочисти със забележителна бързина.

Корделия лежеше на дивана и дишаше тежко. Господи, беше на ръба! Още миг и щеше да го предаде! А това е едва първият сеанс... Постепенно започна да се успокоява.

Надигна се и скри лице в дланите си.

– Мръсен номер! – Гласът ѝ беше равен и спокоен.

Върху лицето на Мехта изплува усмивка на облекчение.

– Имаше нещо такова – призна тя. – Но това направи сеанса изключително продуктивен. Далеч над очакванията ми.

Бас държа, че е така, въздъхна в себе си Корделия. Няма начин да не си харесала представлението ми! Мехта коленичи на пода и започна

да събира чарковете на записващото устройство.

– Съжалявам за апаратчето – промълви Корделия. – Не зная какво ми стана... Унищожих ли?... Унищожих ли записите?

– Вероятно – кимна доктор Мехта. – Най-странното обаче е, че би трябвало да заспите, а не да буйствате... О, слава Богу! – В гласа ѝ прозвуча тържество, ръката ѝ измъкна един здрав диск от безформената купчина на пода. Постави го на масичката и успокоително добави: – Край, това повече няма да се повтори... Много добре!

– До какво заключение стигнахте? – попита Корделия, без да сваля длани от лицето си.

Мехта я изгледа с дълбоко възхищение.

– Вие несъмнено сте най-предизвикателния случай в кариерата ми – обяви тя. – Нашите сеанси трябва да прогонят от душата ви всякакви съмнения относно евентуална манипулация на подсъзнанието ви от страна на бараярците. Показанията на апаратурата надхвърлиха всичко, което познавах досега...

– Знаете ли, нямам нищо против вашите методи – заяви Корделия. – Но просто не понасям да ме дрогират против волята ми! Защото съм твърдо убедена, че това е противозаконно.

– Но понякога е необходимо – каза доктор Мехта. – Данните са далеч по-категорични, когато субектът не осъзнава скритото наблюдение. А разрешението му вземаме постфактум, такава е общоприетата практика. По този начин все пак спазваме някаква етика...

– Постфактум, значи... – измърка Корделия. По гърба ѝ пробягаха хладните тръпки на страха, примесен с гняв. Оловната топка в стомаха ѝ отново се появи. Направи усилие да запази усмивката си, без да я превръща в гримаса. – Никога не съм предполагала, че има и такива юридически казуси... Всичко това ми звучи съвсем по бараярски... – Замълча за момент, после решително тръсна глава: – Повече не желая да контактувам с вас!

Мехта си отбеляза нещо в бележника, после вдигна глава и се усмихна.

– Това решение няма нищо общо с емоционалното ми състояние в момента! – хладно подчерта Корделия. – То е изява на законните ми права. Отказвам да бъда лекувана от вас!

Мехта сговорчиво кимна с глава. Какво става? Оглуша ли тази жена?

– Имаме огромен напредък! – доволно потри ръце психоложката. – Мислех, че ще стигнем до ефекта на отблъскването най-рано след

седмица!

– Какво?

– Не сте очаквали, че бараярците ще се погрижат не само да манипулират съзнанието ви, но и да оградят постигнатото с двойна защита, нали? Враждебната ви реакция е напълно естествена. Искам само да запомните, че това не са вашите истински чувства. Утре ще се занимаем с тях...

– Няма да стане! – извика Корделия и усети как мускулите на тила ѝ се свиват в болезнена топка. – Уволнена сте! – Главоболието я връхлетя внезапно, с огромна сила.

– Отлично! – изгледа я с открито възхищение Мехта.

– Глуха ли сте?! – извика извън себе си Корделия. Господи, откъде извадих този писклив глас?! Спокойно, спокойно!...

– Капитан Нейсмит, длъжна съм да ви напомня, че ние с вас не сме цивилни лица. Връзката ни няма нищо общо с отношенията лекар-пациент. И двете изпълняваме ясно поставена заповед, която има съвсем определена военна насоченост... Всъщност, нека не стигаме чак до там... Достатъчно е да ви кажа, че не сте ме наели, за да имате право да ме уволните. Довиждане до утре.

Часове след нейното напускане Корделия остана напълно неподвижна. Очите ѝ бяха заковани в насрещната стена, пръстите на краката ѝ ритмично почукваха по страничната облегалка на дивана. Излезе от вцепенението едва когато майка ѝ се прибра за вечеря. На следващия ден се измъкна рано от апартамента и започна да скита из града. Прибра се чак в полунощ.

* * *

Същата нощ, обзета от умора и самота, тя седна пред бюрото за първото си писмо до Воркосиган. Стигна до средата и изведнъж реши да го унищожи, осъзнала, че пощата му положително минава през чужди ръце, най-вече през ръцете на Илиан. Започна отново, този път на ръка и в далеч по-сдържан стил. Приключи, запечата го в плик и целуна хартията. Усмихна се при тази спонтанна изява на сантименталност. Писмото върху хартия струваше няколко пъти по-скъпо от електронното, но така между тях все пак се осъществяваше някакъв физически контакт. Беше убедена, че и той ще докосне хартията с устните си...

Рано на следващата сутрин се обади Мехта. С жизнен тон ѝ съобщи, че сеансът се отлага, тъй като изскочила друга задача. Изобщо не спомена за отсъствието ѝ предишния ден.

Отначало Корделия изпита огромно облекчение, но после се замисли. За всеки случай реши отново да излезе. Денят несъмнено щеше да ѝ се стори приятен, ако не бяха двама-трима нахални репортери пред сградата и откритието, което направи в ранния следобед. Следяха я. Бяха двама мъже, облечени в обикновени саронги. Тези дрехи бяха хит миналата година, сега на мода излезе ярката боя, нанесена направо върху голото тяло. Корделия продължаваше да носи старата си униформа в защитен цвят. Направи всичко необходимо да се отърве от преследвачите си. Хлътна в залата на някакво порнографско шоу с физически възприятия, миг по-късно изскочи от задната врата. Убедена, че е измамила преследвачите си, тя изпусна дълбока въздишка на облекчение. Но не за дълго. Откри ги отново след себе си, малко след като влезе в зоологическата градина „Силика“.

* * *

На другия ден на вратата се звънна точно в уговорения час за сеанс на Мехта. Корделия неохотно се надигна.

Чувстваше се уморена, някак лишена от вдъхновение. Не виждаше как ще се справи с нея...

Сърцето ѝ спря. В рамката на вратата се бяха изправили Мехта, командор Тейлър и един грамаден санитар. ТОВА ПЪК КАКВО Е?! Този тип изглежда толкова огромен, че би могъл да се справи дори с БОТАРИ! Отдръпна се да ги пропусне към дневната, а майка ѝ отиде в кухнята да прави кафе.

Командор Тейлър седна и нервно си прочисти гърлото.

– Корделия – започна той. – Страхувам се, че ще ти кажа нещо неприятно...

Корделия седна на облегалката на един от столовете, разклати крак и се озъби в нещо, което би могло да мине и за усмивка.

– Н-на т-теб се падна мръсната работа, а? Няма как, това е една от радостите на командира... Хайде, казвай.

– Налага се да те хоспитализираме, в интерес на по-нататъшното лечение...

Мили Боже, започва се! Стомашните ѝ мускули потръпнаха под блузата. Беше една доста широка блуза, дано нищо не са забелязали.

– И защо? – небрежно попита тя.

– Опасяваме се, че програмирането, на което си била подложена от бараярците, е далеч по-сериозно от онова, което очаквахме... – Тейлър замълча за миг, после притеснено добави: – На практика мислим, че са

се опитали да те превърнат в свой агент...

Какво означава това множествено число, Бил?

– Само са се опитали или са успели? – попита на глас тя.

Тейлър смутено отместил поглед, а инициативата поде Мехта:

– По този въпрос мненията ни са раздвоени...

Деца, отбележете как отново се избягва онова „аз“, което означава лична отговорност! Заменя се от най-лошото „ние“ – онова, което предполага тежка форма на колективна вина... Какво са замислили, по дяволите?

– Трябва да получим обяснения за писмото, което онзи ден си изпратила на бараярския адмирал Воркосиган – поясни Тейлър.

– Ясно...

– Значи не се свените да ровите и в личната ми кореспонденция! Това писмо беше неофициално. Отлично знаете, че Воркосиган е в отставка. – Очите ѝ се забиха в лицето на Тейлър: – Може би ще ми обясниш с какво право отваряте личните ми писма!

– По силата на закона за сигурността. Който се прилага особено стриктно по време на война.

– Но войната свърши.

Тейлър видимо се притесняваше.

– Шпионажът обаче продължава...

В това може би има нещо вярно. Тя така и не намери отговор на въпроса как Езар Ворбара успя да научи за плазмените огледала – една от най-ревниво пазените тайни в арсенала на бетианците. Кракът ѝ нервно почукваше по пода.

– Но моето писмо...

Моята душа, изляла се върху къс хартия... Моето сърце, тежко като камък... С усилие на волята стабилизира гласа си:

– И какво толкова опасно видяхте в моето писмо, Бил?

– Точно там е работата – въздъхна Тейлър. – Прибягнахме до услугите на най-добрите дешифровчици и най-съвременните компютърни програми, две денонощия работим без прекъсване. Анализирахме дори молекулярната структура на хартията... Но... – Очите му гневно докоснаха лицето на Мехта: – Но не открихме нищо...

Няма и да откриете, помисли си Корделия. Тайната е в целувката, а тя не подлежи на молекулярен анализ...

– Надявам се, че все пак сте го изпратили – поклати глава тя.

– Ами... Страхувам се, че от него не остана много, след всичките тези тестове...

Пред очите ѝ се появиха остри ножици, безжалостно захапали тънката хартия.

– Не съм агент... Давам ви честната си дума!

Мехта разтревожено вдигна глава.

– Честно казано, не бих могъл да си представя обратното – каза с въздишка на облекчение Тейлър.

Корделия направи опит да задържи погледа му, но той гузно отместил очи. Представяш си го, братле. Представяш си го и още как!

– Какво ще стане, ако откажа да се подложам на болнична терапия? – попита на глас тя.

– Ще бъда принуден да ти заповядам това – с неохота отговори Тейлър. – Ще използвам правото си на твой командир.

А може би е най-добре да те пратя още сега по дяволите! Не, спокойно... Сдържай нервите си, продължавай да говориш. Може би все още има начин да ги убедиш в своята невинност...

– Дори ако това право влиза в противоречие с вътрешното ти убеждение?

– Става въпрос за националната сигурност. Страхувам се, че тук място за вътрешни убеждения няма...

– Хайде де! Говори се, че дори капитан Негри взема решенията си по вътрешно убеждение...

Това не трябваше да го казва. Стори ѝ се, че температурата в стаята рязко се понижи.

– Откъде знаеш за капитан Негри? – запитала с леден глас Тейлър.

– Всички знаят за капитан Негри – сви рамене Корделия и потръпнала под втренчените им погледи. – С-стига вече! Ако бях агент на Негри, едва ли някой от вас щеше да подозира това! Той не е толкова некадърен, колкото го изкарвате!

– Точно така – хладно се обади Мехта. – Той е толкова добър, че дори ВНЕ не бихте го заподозрели в нищо!

– Глупости! – изглежда я с отвращение Корделия. – Как могат да ви минават подобни неща през главата?

– Моята хипотеза е, че вие сте под контрола на загадъчния адмирал Воркосиган – студено отвърна доктор Мехта. – Вероятно подсъзнателно... Обработката ви е започнала още по време на първия плен, а е завършила по време на войната... Била сте определена за ръководител на нова бараярска разузнавателна мрежа, която трябва да замени старата и вече компрометираната... Вероятно сте замразен агент, който ще бъде активизиран в случай на необходимост...

– Арал ли е загадъчния ви адмирал? – гневно я прекъсна Корделия.
– Господи! Чудя се да плача ли, да се смея ли!...

– По всичко личи, че той е вашият резидент – все така хладно поясни доктор Мехта. – Програмирана сте безпрекословно да му се подчинявате.

– Аз не съм компютър! – остро заяви Корделия и кракът ѝ отново започна да почуква по пода. – А Арал с единствения човек на този свят, който НИКОГА не се с опитвал да ми се налага! Предполагам, че за него това е въпрос на чест...

– Ето, виждате ли? – въздъхна Мехта, обръщайки се към командор Тейлър. – Всички доказателства сочат в една посока.

– Сигурно! – извика извън себе си Корделия. – Особено ако човек ги разглежда изправен на главата си! – Пламтящите ѝ очи се забиха в лицето на Тейлър: – Не очаквай от мен да изпълня налудничавите ти заповеди! По-скоро ще си подам оставката!

– Нямаме нужда от вашето съгласие, дори и да сте цивилна гражданка – поясни спокойно Мехта. – Достатъчно ни е разрешението на някой от вашите близки...

– Мама никога няма да ви го даде!

– Вече си поговорихме с нея, надълго и нашироко... Тя много се тревожи за вас...

– Аха... – промърмори Корделия и хвърли поглед към вратата на кухнята: – Едва сега разбирам защо толкова се проточи това кафе... Гузна съвест, а? – Изтананика си нещо под нос, после рязко спря: – Очевидно сте си свършили работата както трябва... Всички изходи са завардени!

Тейлър направи опит да се усмихне.

– Няма от какво да се безпокоиш, Корделия... – опита се да я успокои той. – С теб ще работят нашите най-добри специалисти...

Не с мен, а ВЪРХУ мен, поправи го мълчаливо тя.

– ...а когато всичко приключи, ти ще бъдеш в състояние да се върнеш към предишния живот, сякаш нищо не се е случило...

Ще ме изтриете като с гумичка, нали? Ще изтриете и НЕГО. Ще ме подложите на молекулярен анализ, като нещастното ми любовно писъмце...

– Съжалявам, Бил – тъжно се усмихна тя. – Току-що имах отвратителното видение, че ме белят като глава лук и търсят в мен семенца за посев...

– Лукът няма семена, Корделия – усмихна се командор Тейлър.

– Разрешете да се поправа! – отвърна с мрачна ирония тя.

– В случай, че ние грешим и ти се окажеш права... – Тейлър направи пауза, за да преглътне слюнката си. – В такъв случай ще е най-добре да се подложиш на изследванията...

Вярно. Стига да не бяха онези малки подробности, които несъмнено ще доведат до избухването на гражданска война на Бараяр. Стига да го нямаше тежкото като камък чувство в сърцето й...

– Съжалявам, Корделия – промълви Тейлър. От погледа му личеше, че е искрен.

– Няма защо.

– Бараярците са проявили забележителна изобретателност – промърмори Мехта. – Прикривайки шпионската си мрежа с една любовна история, те наистина са били на крачка от успеха. Дори аз щях да я приема, ако не бяха някои доста странни подробности...

– Точно така – усмихна се с отчаяние Корделия, а душата й се сгърчи от мъка. – Нима е възможно жена на тридесет и четири години да се влюби като ученичка? Това е доста... доста неочакван дар за човек на моята възраст, нали? И още по-неочакван за един мъж на четиридесет и четири...

– Вярно – кимна Мехта, доволна от проявената схватливост. – Офицер от кариерата на средна възраст е крайно неподходящ за романтична връзка.

Тейлър понечи да каже нещо, после се отказа. Свел поглед към дланите си, той потъна в дълбок размисъл.

– Вярвате ли, че ще ме излекувате? – попита Корделия.

– О, разбира се.

– Аха...

Къде си сега, сержант Ботари?! Не, късно е...

– Май нямам избор, нали? Странно... – Протакай, прошепна някакъв глас в съзнанието й. Търси шанса си. Измисли го, ако се налага... Представи си, че се намиращ на Бараяр и всичко е възможно... – Ще имате ли нещо против, ако взема един душ и се преоблека? Доколкото разбирам, тази работа ще се проточи...

– Моля... – Тейлър и Мехта си размениха изпълнени с облекчение погледи, а Корделия сладко им се усмихна.

Насочи се към спалнята в компанията на доктор Мехта, а грамадният санитар остана в хола с Тейлър. Търси шанса си, замаяно си повтори Корделия, затвори вратата след лекарката и отново се усмихна:

– Чудесно! Ще можем да си бъбрим, докато си събирам нещата...

Сержант Ботари... Понякога думите помагат, но друг път и най-убедителните речи не постигат нищо. Ти не си от словоохотливите, но все пак успя... Твърде късно осъзнах, че би трябвало да направя опит да те разбера...

Мехта седна на леглото и се огледа. На лицето ѝ все още грееше самодоволната усмивка. Ще напишеш ли дисертация за мен, Мехта? – запита я безмълвно Корделия. Ще изложиш ли нещата на хартия? Хартията служи за увиване на тежки камъни... И на разбити сърца.

Засуети се из стаята. Издърпваше чекмеджета, отваряше и затваряше шкафове. Ето колан, до него още един метален... Ето ги документите ѝ за самоличност – кредитни карти, пари... Направи се, че не ги вижда, устата ѝ не спираше... Мозъкът ѝ пламтеше. Камъкът... Камъкът пада и смачква ножиците...

– Знаете ли, че ми напомняте за покойния адмирал Ворутиер? И двамата искате да ми направите дисекция, да видите какво ме тика напред... Но Ворутиер се държеше по-детински от вас... Изобщо не възнамеряваше да оправи бъркотията след играта... А вие ще ме разчлените сериозно, изпълнена с уважение към мисията си... След което смятате да съшиете парчетата... Но това мен не ме грее, нали? Арал беше прав за хората, затворени в помещения със зелени копринени тапети...

Мехта озадачено я погледна.

– Престанахте да заеквате... – колебливо отбеляза тя.

– Нима? – Корделия се изправи пред аквариума. – Колко странно... – Камъкът пада и размазва ножиците...

Отмести капака, в душата ѝ нахлу познат страх, коремните ѝ мускули окаменяха. Засуети се зад Мехта, стиснала в ръка металния колан и някаква блузка. Сега! Трябва да взема решението си сега! Трябва, трябва!...

Хвърли се напред, уви колана около шията на Мехта, после сръчно придърпа ръцете ѝ зад гърба и ги стегна с другия край. От устата на лекарката се изтръгна задавен вик.

Корделия стегна примката и прошепна в ухото ѝ:

– След миг ще ти дам възможност да дишаш... Само от теб зависи колко дълго ще продължи това. После ще изкараш кратък курс по бараярски разпит. Никога не съм одобрявала методите им, но напоследък започвам да виждам и ползата от тях... Особено, когато човек не разполага с време... – Играй, преструвай се! Не ѝ позволявай да се усъмни! – Колко човека е разположил Тейлър около блока? Къде точно дебнат?

Отпусна една брънка на металния колан. Мехта се задави, очите ѝ

бяха изцъкдени от страх.

– Няма такива хора...

– „Всички кретианци са лъжци...“ – припя сякаш на себе си Корделия и отново стегна веригата. – Бил не е чак такъв глупак! – Повлече докторката към аквариума и натика главата ѝ във водата. Мехта отчаяно се съпротивляваше, но Корделия беше по-едра и далеч по-силна от нея. Сама се учуди на яростта, с която натискаше врата на жертвата си.

Тялото на Мехта омекна, давайки признаци, че всеки миг ще изгуби съзнание. Корделия я издърпа нагоре и ѝ позволи да си поеме дъх.

– Имаш ли желание да промениш информацията си?

Господ да ми е на помощ, ако нищо не излезе, проплака в себе си тя. Никога вече няма да повярват, че не съм бараярски агент...

– Моля те! – задавено простена Мехта.

– Е, добре, значи искаш пак! – Главата на Мехта отново се скри под повърхността. Водата се разплиска. Корделия виждаше лицето на жертвата си, странно увеличено през стъклото, жълтеникаво от светлината, която се промъкваше през камъчетата на дъното. От устата ѝ излетяха сребристи мехурчета, красиви и привлекателни... Нима и смъртта може да бъде естетична? – замаяно се запита Корделия.

– Колко са? – издърпа я отново тя. – Къде са?

– Няма такива, повярвай ми!

– Пийни си още малко!

– Нима ще ме убиеш? – прошепна задавено Мехта при следващата глътка кислород.

– Искам диагноза, докторе! – просъска Корделия. – Каква съм аз? Нормална жена, която се преструва на луда? Или луда, която се преструва на нормална? – Гласът ѝ истерично изтъня, главата на Мехта отново се озова под водата. Корделия откри, че задържа дъха си, сякаш тя самата е лишена от кислородна среда. Ами ако Мехта е права? Ако наистина съм агент на Бараяр и не го съзнавам? Как се различава копието от оригинала? Камъкът смазва ножицата...

Ясно си представи какво ще стане по-нататък. Ще държи главата на тази жена под водата, докато се увери, че мозъчната ѝ дейност е прекратена... Притежава всичко, за да го постигне: сила, решителност, воля... Вероятно и Арал се е чувствал така на Комар... Едва сега го разбирам... Едва сега ЗНАЯ!

– Колко са? Къде са?

– Четирима – изграчи Мехта и сърцето на Корделия се разтопи от облекчение. – Двама във фойето, двама в гаража...

– Благодаря – механично отвърна Корделия, после изведнъж усети огромното напрежение. – Съжалявам... – Думите с мъка си пробиха път през стиснатото ѝ гърло. Не знаеше дали Мехта е в състояние да я чуе, не знаеше дори дали е жива... Хартията увива камъка...

Зае се да я овързва, не забрави и да ѝ запуши устата. Знаеше как става, нали преди време бе наблюдавала как Воркосиган го прави с Готиан. Натика я под леглото, после забързано напълни джобовете си с най-необходимото – кредитни карти, документи за самоличност, пари...

Влезе в банята и завъртя крановете на душа, после затаи дъх и се насочи на пръсти към вратата. Внимателно отвори и се огледа. Тейлър и санитарят ги нямаше в хола. Вероятно са в кухнята и пият кафе...

Не смееше да рискува отбиване до антрето за ботушите си. Сега най-важното бе да излезе навън, да остане поне няколко минути незабелязана. Застина на прага, сърцето ѝ пропусна един такт.

Облегнат на кухненската врата, Тейлър тъкмо поднасяше чашата с кафе към устата си. Погледът му се закова в нея, и двамата замръзнаха.

Очите ми положително са огромни, като на някакъв нощен хищник, помисли си Корделия. Никога не съм успявала да ги контролирам...

Устата на Тейлър странно се разкриви, погледът му остана прикован върху лицето ѝ. После лявата му ръка бавно се надигна и отдаде чест. Не беше ръката, предназначена за тази цел, но другата бе заета с чашата... После главата му се сведе надолу, устните му докоснаха тънкия порцелан... Повече не я погледна...

Корделия тържествено се изпъна, отвърна на поздрава и безшумно се измъкна навън.

* * *

С ужас установи, че на площадката виси един от най-нахалните журналисти – същият, когото вчера бе изхвърлила като парцал. Зад него, облегнат на стената, зяпаше видеооператорът с камера в ръце. Корделия го дари с малко замаяна усмивка, чувстваше се като парашутист, миг преди да направи решителния скок.

– Още ли държите на интервю с мен?

Онзи моментално налапа вдицата, лицето му светна от възбуда.

– Спокойно, не тук – вдигна ръка тя, после гласът ѝ стана поверителен: – Под наблюдение съм... Правителството иска да ми затвори устата... Информацията, с която разполагам, може да предизвика оставката му... Става въпрос за някои неща около военнопленниците... Имате страхотен шанс...

– Къде? – задави се от нетърпение журналистът.

– Какво ще кажете за полигона за изстрелване на совалки? Там барчето е спокойно... Ще ви черпя едно питие и ще решим каква да бъде тактиката ни... – Мозъкът ѝ пламтеше, имаше чувството, че вратата зад гърба ѝ всеки миг ще се отвори. – Но ситуацията е опасна. Двама агенти дебнат във фойето, други двама са в гаража... Трябва да се измъкна без да ме забележат, разбирате ли? Видят ли ме, че разговарям с вас, край на всякакви интервюта! Пипат тънко, без грубости. Просто ще изчезна, а пресата ще получи някакво мъгляво обяснение от сорта на „серия медицински прегледи“... Разбирате ли? – Беше убедена, че нищо не разбира. Такива като него имаха опит единствено с булевардните клюки. Наложи се да изчака малко, после доволно кимна с глава. Върху лицето на репортера се плъзна бавна усмивка, очите му възбудено заблестяха.

– Йон! – обърна се към видеооператора той. – Дай на дамата самото и шапката си, камерата също!

Корделия успя да натика гъстата си коса в широкополата шапка, дългото сако покри униформата ѝ почти изцяло. Взе камерата и пристъпи към асансьора, който водеше към гаражите.

Двамата мъже в сини униформи стояха на крачка от вратата. Корделия сложи камерата на рамо и небрежно закрачи право към тях, майсторски прикривайки лицето си. Стигнаха до колата на репортера без никакви инциденти.

Влязоха в полупразното барче на полигона и тя поръча две големи питиета. Отпи глътка от своето, усмихна се и стана на крака.

– Ей сега ще се върна.

Репортерът остана на масата, с двете неплатени напитки пред себе си.

Следващата спирка беше компютъра за издаване на билети. Набра разписанието и с неудоволствие установи, че в следващите шест часа няма нито един пътнически кораб за Ескобар. Лошо. Полигонът за изстрелване на совалки бе първото място, на което щяха да я потърсят. Край нея мина жена, облечена в униформата на летището.

– Извинете – спря я Корделия. – Бихте ли ми помогнали да се ориентирам в разписанието на частните превозвачи? Няма значение дали са товарни, или пътнически...

Жената се намръщи, взря се в нея и изведнъж разцъфна в усмивка:

– Вие сте капитан Нейсмит!

Сърцето ѝ се сви и пропусна един такт. Спокойно, овладей се!

– Да, аз съм... Знаете ли, репортерите не ме оставят на мира...

Надявам се, че човек като ВАС ще ми влезе в положението... – Изгледа я многозначително, жената моментално се почувства поласкана. – Искам да не се вдига шум... Няма ли начин да поговорим в някоя канцелария? Зная, че вие не сте КАТО ТЯХ! Имате уважение към дискретността, ТО ПРОСТО Е ИЗПИСАНО НА ЛИЦЕТО ВИ.

– Наистина ли? – усмихна се гордо униформената служителка и побърза да я дръпне зад близката врата. Оказа се, че в кабинета има пълното разписание на частните превозвачи и Корделия забързано започна да чука по клавишите.

– Хм, този май е най-подходящ... – промърмори след минута тя. – Само след час отлита за Ескобар... Случайно да знаете дали пилотът вече е на борда?

– Но това е товарен кораб и няма право да взема пътници.

– Нищо. Искам просто да разменя две думи с пилота. Насаме... Можете ли да уредите това?

– Ще се опитам – кимна жената.

Опитът излезе успешен.

– Ще ви чака на стартова площадка 27, но трябва да побързате – обяви служителката.

– Много ви благодаря! Знаете ли... репортерите направиха живота ми черен... Не се спират пред нищо! В момента ме преследват двама нахалници, които са стигнали дотам, че се маскират като военни! Наричат себе си капитан Мехта и командор Тейлър, представяте ли си? Страхотни досадници! Ще ви бъда ужасно признателна, ако забравите, че сте ме виждали!...

– Няма проблеми, капитан Нейсмит.

– Наричай ме Корделия! – светна лицето ѝ. – Страхотна си! Никога няма да забравя услугата ти!

Главният пилот беше съвсем млад човек. Току-що дипломиран, той караше редовния си стаж на товарни кораби. Веднага я позна и помоли за автограф.

– Сигурно се питате защо се спряхме точно на вас – подхвърли Корделия, докато слагаше подписа си в бележника му. Нямахме никаква представа какви ще бъдат следващите ѝ ходове, но младежът ѝ се стори подходящ. Такива като него едва ли са били победители в някакво състезание...

– На мен ли, госпожо? – объркано я изгледа пилотът.

– Тайните служби разровиха досието ви до девето коляно, можете да ми вярвате – усмихна се тя. – Оказа се, че сте напълно

благонадежден... Точно така – напълно благонадежден!

– О, тогава сигурно са разбрали за кордолита! – възкликна пилотът, а на лицето му се бореха безпокойство и чувство за гордост.

– Сега виждам, че притежавате и находчивост – натърти Корделия и му отправи многозначителен поглед. Представа си нямаше какво е това кордолит, за пръв път чуваше тази дума. – Качество, което е от решаващо значение за тази мисия!

– Каква мисия?

– По-тихо, моля ви! – снижи глас Корделия и се огледа. – Изпълнявам секретна мисия лично за президента... От особено деликатен характер, дори военното министерство не знае нищичко за нея. Ако изтече някаква информация, ще се стигне до огромен политически скандал... Трябва да предам таен ултиматум лично в ръцете на бараярския император, разбирате ли? Никой не бива да знае, че съм напуснала Колония Бета!

– Аз ли съм избран да ви откарам дотам?! – смаяно я изгледа младият пилот. – Но в митническата ми декларация пише, че...

Като нищо ще го накарам да ме закара до Бараяр за сметка на работодателя си, въздъхна Корделия. Но това би означавало край на работата и кариерата му. Не можеше да си го позволи...

– Спокойно – усмихна се тя. – Няма да пипаме нищо в митническата декларация. Трябва да се срещна с един секретен сътрудник на Ескобар. Просто ще превозите една стока, която не е отбелязана в декларацията. Мен...

– Нямам право да возя пътници, госпожо.

– Господи, нима допускате, че не сме се съобразили с този факт? Защо мислите, че президентът избра именно вас, при наличието на толкова много кандидати?

– Наистина ли? А аз дори не гласувах за него!

Без повече приказки Корделия беше качена на борда на совалката и сместена между последните сандъци, които трябваше да бъдат натоварени на кораба.

– Сигурно познавате всички известни личности в Изследователския корпус, нали, госпожо? – завърза разговор младият пилот. – Такива като Лайтнър и Парнъл, например... Питам се, дали не бихте ме запознали с тях...

– Не зная ще ми остане ли време за това – поклати глава Корделия. – Но когато се върнете обратно, положително ще имате възможност да се запознаете и с известни личности от Експедиционния корпус и

Силите за сигурност...

– Мога ли да ви задам един личен въпрос, госпожо?

– Защо не? Напоследък всички го правят...

– Защо носите чехли?

Очите ѝ стреснато се спуснаха надолу. После самообладанието ѝ се върна. Наистина много бързо, почти светкавично...

– Съжалявам, пилот Мейхю... Но това е тайна.

– О – кимна пилотът и включи двигателите. Останала най-сетне сама, Корделия облегна глава на гладкия пластмасов сандък до себе си и беззвучно се разплака.

14.

Около обяд приближи овалното езеро, управлявайки лекия летателен апарат, който взе под наем във Ворбар Султана. Бреговете бяха засадени с лозя, над тях се издигаха заоблени хълмове, обрасли с ниски шубраци. Местните хора живееха разпръснато, само върху брега на езерото имаше малко селце. Току до него се издигаха зъберите на древна крепост. Корделия направи един кръг над развалините, отбелязани върху картата ѝ, после пое на север. Прелетя над три големи имения и кацна на алеята отвъд тях, която водеше към входа на четвъртото.

В подножието на хълма се издигаше солидна стара къща, изградена от гранит. Беше толкова почерняла от времето, че почти се сливаше с растителността около нея. Тя прибра крилата, изключи двигателя и пусна ключовете в джоба си. Остана на седалката, насочила несигурен поглед към затоплените от слънцето каменни стъпала.

Изад ъгъла се появи висок мъж, облечен в странна сребърно-кафява униформа. На хълбока му се поклащаше голям кобур, ръката му небрежно го докосваше. Това беше сержант Ботари, следователно и Воркосиган се намираще някъде наблизко. Ботари изглеждаше в добро здраве, поне що се отнася до външния му вид.

Корделия скочи на земята.

– Добър ден, сержант – поздрави тя. – У дома ли си е адмирал Воркосиган?

Той я изгледа с присвити очи, позна я и лицето му се проясни.

– Капитан Нейсмит! – отдаде чест и добави: – Да, госпожо, у дома е...

– Изглеждаш далеч по-добре от последната ни среща насам.

– Госпожо?

– На флагманския кораб, на път за Ескобар... Не помниш ли?

Той видимо се притесни:

– Аз... Аз не помня Ескобар, госпожо... Адмирал Воркосиган твърди, че съм бил там...

– Разбирам – кимна тя. – Отнели са ти паметта, значи... Или сам си свършил това? – Сега нямаше как да получи отговор на този въпрос. – Съжалявам да го чуя, сержант. Службата ти беше на висота...

– Така ли? Но след това ме уволниха...

– О, наистина? Каква е тогава тази униформа?

– Ливреята на граф Воркосиган, госпожо. Назначи ме за свой личен бодигард.

– Сигурна съм, че му служиш добре... А мога ли да го видя?

– Зад къщата, госпожо – махна с ръка Ботари, очевидно решил да продължи обиколката си на имението. – Ще се наложи да преодолеете малко възвишение...

Корделия заобиколи къщата. Слънцето напече голия ѝ гръб, полите на роклята странно се омотаваха около краката ѝ. Купи я вчера във Ворбар Султана, просто защото старата ѝ униформа в защитен цвят и откъснати нашивки привличаше прекалено много погледи по улиците. Платът беше обсапан с големи цветя в тъмни тонове и галеше окоото, косата ѝ се вееше свободно, прикрепена към челото с две емайлирани шноли – също нова покупка.

Зад къщата се простираше красива градина, оградена с нисък зид от неодалян гранит. Не, всъщност това не беше градина, а гробище... Възрастен мъж с износени работни дрехи бе коленичил до една от лехите и садеше цветя. Обърна се при изскърцването на ниската портичка и се втренчи в нея с присвити очи. Тя веднага разбра кой е той. Беше малко по-висок от сина си, но значително по-слаб. Добре развитата му някога мускулатура вече отстъпваше пред натиска на годините. Но чертите на лицето му не можеха да бъдат сбъркани – беше истински Воркосиган.

– Генерал граф Воркосиган? – погледна го въпросително Корделия и автоматически отдаде чест. После си даде сметка, че изглежда смешно и побърза да скали ръката си. Старецът бавно се изправи. – Името ми е капи... Корделия Нейсмит, приятелка съм на Арал... Не зная дали ви е споменавал за мен... Той тук ли е?

– Добре дошла, госпожо – изпъна се по военному възрастният мъж. Любезното му кимване ѝ беше до болка познато. – Той говори малко, изобщо не съм предполагал, че ще се срещнем... – По лицето му пробяга бегла усмивка, сякаш мускулчетата там отдавна не се бяха упражнявали. – Нямате представа колко ми е приятно, че това предположение излезе погрешно... – Пръстът му посочи нагоре, към върха на възвишението: – Горе има един малък павилион, който гледа към езерото. Той вероятно е там... Просто защото прекарва по-голямата част от времето си в самотно съзерцание...

– Ясно – кимна Корделия и очите ѝ пробягаха по пътеката, която се извиваше през гробището. – Не зная как да попитам, но... трезвен ли е?

Старецът вдигна глава към слънцето и облиза пресъхналите си

устни.

– По това време на денонощието, едва ли... Когато се прибра у дома, си позволяваше да пие само след вечеря... Но постепенно навичките му се промениха. Много неприятно, но нищо не мога да направя... Макар че, ако язвата му пак започне да кърви, със сигурност ще... – Млъкна, в погледа му се появи някакво несигурно напрежение. След няколко секунди въздъхна и поклати глава: – Според мен, прие прекалено лично поражението при Ескобар... Изобщо не беше необходимо да подава оставка, и без това никой не му я бе поискал...

Корделия разбра, че по този въпрос старият граф не се ползва от доверието на императора. Не поражението е сломило сина ти, старче, рече си тя. Сломил го е успехът на заговора! Но на глас каза съвсем друго:

– Зная, че верността към императора е въпрос на чест за него...

Последният бастион на честта. Който императорът сринва из основи, за да постигне дяволската си цел.

– Защо не идете при него? – предложи старият Воркосиган. – Макар че, честно казано, денят му не е от най-добрите и най-хубаво би било да го предупредя...

– Не се безпокойте, ще се оправя.

Корделия напусна периметъра на фамилното гробище и пое по извиващата се пътечка нагоре. Старият лорд Воркосиган остана да гледа след нея. Пътечката беше сенчеста, от двете ѝ страни се издигаха стройни дървета, вероятно пренесени от Земята още като млади фиданки. Храсталаците бяха обсипани с ярки цветове, които тя не познаваше. Ако Дубауер беше тук, той несъмнено би ѝ дал пълната им характеристика. Но и без нея цветята бяха приказно красиви.

Беседката беше дървена, издигната в ориенталски стил. Местоположението ѝ бе избрано изключително удачно – в краката на наблюдателя се простираше цялото езеро. Конструкцията беше стара, плътно увита в лози, които сякаш растяха направо от скалите наоколо. Бе отворена във всички посоки, обзавеждането се състоеше от два плетени стола, ниско канапе и малка масичка, върху която имаше две гарафи, няколко чаши и бутилка с бяла и гъста течност.

Воркосиган се бе изтегнал в единия от столовете. Босите му крака бяха изпружени на дървена табуретка, под нея лежаха леки сандали. Очите му бяха затворени. Корделия спря на крачка от беседката и му хвърли загрижен, изпълнен с обич поглед. Беше облечен в стари военни панталони от черна материя, над тях грееше изненадващо ярка лятна

риза на цветя. Беше небръснат, на пръстите на краката му имаше къси черни косъмчета – същите като на ръцете му. Реши, че краката му й харесват. И веднага си даде сметка, че това е глупаво. Просто защото харесваше всичко в него. С изключение на вида му – уморен, дори болнав...

Очите му леко се отвориха, ръката му посегна към кристалната гарафа, пълна с кехлибарена течност. После промени решението си и хвана гърлото на бутилката с бялата течност. До нея имаше малка мензурка за измерване, но той не й обърна внимание и отпи направо от шишето. Намръщи се, тръсна глава и вдигна гарафата. Очевидно кехлибарената течност вътре му служеше за разредител. После отново се отпусна в стола и затвори очи.

– Течна закуска, така ли? – попита тихо Корделия. – Дали може да се сравнява с овесена каша и пастет от рокфор?

Очите му рязко се разтвориха.

– Ти! – Гласът му беше дрезгав и изпълнен с недоумение. – Не си ли мираж? – Понечи да се надигне, но после очевидно прецени състоянието си и отново се отпусна в стола. – Не съм допускал, че ще видиш...

Тя изкачи стъпалата, придърпа свободния стол и се настани насреща му. По дяволите, накарах го да се по-чувства неудобно! Извадих го от равновесие! Как да постъпя сега? Как да го накарам да се отпусне?

– От вчера правя опити да се свържа с теб, веднага след като кацнах на планетата. Но все не мога да те хвана... Ако очакваш миражи, този положително ще ти хареса... Я сипи едно питие и на мен, ако обичаш...

– Не от това – отстрани ръката й от бялата течност той. – Другото със сигурност ще ти хареса повече...

Корделия обаче се изхитри да близне от чашата му.

– Пфу! Това не е вино!

– Коняк.

– По това време?

– Ако започна веднага след закуска, до обяд вече съм в безтегловност – обясни той.

Вече е почти обяд, механично отбеляза Корделия. Личи си по леко заваления му говор, станал някак по-бавен и по-отчетлив.

– Сигурно има и по-малко отровни упойки – отбеляза на глас тя. Виното от кристалната гарафа беше великолепно, макар и малко сухо за нейния вкус. – Всеки ден ли го правиш?

– Не, за Бога – потръпна той. – Най-много два, три пъти седмично... Един ден се напивам, после два изтръзнявам. Махмурлукът ми

помага да не мисля за нищо... След това върша това-онова по заръка на баща ми и започвам отново... Бедният, напоследък доста усеща годините си...

Постепенно се стягаше, страхът да не се изложи пред нея бързо вземаше връх. Зае по-нормална поза, разтърка брадата си с познат жест и направи опит да поведе светски разговор:

– Роклята ти е хубава. С нея изглеждаш далеч по-добре, отколкото с онези оранжеви дрипи...

– Благодаря – моментално влезе в тон тя. – Съжалявам, че не мога да кажа същото за ризата ти... Случайно вкусът ти да е такъв?

– Не, подарък ми е...

– Слава Богу!

– Беше нещо като шега. Купиха ми я офицерите от екипажа, по случай произвеждането ми в адмирал. Това стана малко преди нападението срещу Комар. Обличам я винаги, когато си спомня за тях...

– Хубаво. Надявам се да свикна с шарките й...

– Трима или четирима от тях вече са мъртви... Двама загинаха на Ескобар.

– Разбирам – въздъхна Корделия. Край на светските разговори. Разклати виното в чашата си и каза: – Изглеждаш ужасно! Скапал си се...

– Да, престанах да играя гимнастика и Ботари ми е сериозно обиден...

– Радвам се, че не е загазил заради Ворутиер.

– Беше на косъм, но успях да го отърва. Много ми помогнаха и показанията на Илиан...

– Ала въпреки това го уволниха.

– Да, само че с почести. По здравословни причини.

– Ти ли убеди баща си да го наеме?

– Да. И мисля, че постъпих правилно. Той никога няма да бъде нормален в смисъла, който ние придаваме на това понятие, но все пак има униформа, оръжие и воински задължения. Това му дава сили. – Пръстът му бавно пробяга по гърлото на бутилката с коняк: – Бил е ординарец на Ворутиер в продължение на четири години, знаеш... Когато получи първото си назначение на „Генерал Воркрафт“ беше на прага на психическия срив. Имаше продължителни загуби на паметта, положението му бе наистина страшно. Единствената човешка роля, която все още беше в състояние да играе, бе тази на войник... Само тя му даваше повод за самоуважение... – Усмихна се и смени темата: – За разлика от мен, ти изглеждаш страхотно! Ще... ще останеш ли повечко?

В гласа му пролича колеблива жажда, плахото желание бе бързо потиснато от несигурността. Колебахме се толкова дълго, че това вече ни става навик, въздъхна в себе си тя. После изведнъж разбра причината за страха му: той мислеше, че се е отбила само на гости! Прекалено дълго пътувах за един кратък разговор, любов моя! Ти НАИСТИНА си пиян!

– Колкото пожелаеш. Когато се прибрах у дома, открих, че всичко се е променило. Или аз се бях променила... Нищо не беше както преди. Обиждах всички, непрекъснато си търсех белята... Подадох си оставката... Писмено, от Ескобар... Всичко, което притежавам, се намира в багажника на един малък летателен апарат, паркиран на алеята долу...

Изпита дълбоко удовлетворение от радостния блясък вочите му. Горкият, най-после разбра, че е дошла завинаги!

– Сега ще стана – изпъшка той и се наклони към страничния край на стола. – Страхувам се обаче, че по неизвестни причини краката отказват да ми се подчиняват, за разлика от езика... Предпочитам да падна в краката ти по друг повод... Ей сега ще се оправя... А междуременно ти би могла да седнеш при мен...

– С удоволствие – изправи се тя. – Но няма ли да те смачкам? Доста съм едричка...

– Сядай, не се притеснявай – отвърна той. – И без това мразя кльошавите жени! Е, така вече е по-добре...

Корделия го възседна, стгуши се на гърдите му и сложи глава на рамото му. Сега беше сигурна, че го държи в плен... От гърдите на пленника се изтръгна нещо средно между въздишка и смях, а на нея изведнъж ѝ се прииска цял живот да останат прегърнати.

– Ще трябва да се откажеш от самоубийството чрез алкохол – промърмори след известно време тя.

– Мислех, че не ми личи – шеговито подхвърли той.

– Е, не прекалено...

– Добре, това ме устройва. Пиянството е изключително неприетен акт.

– Дори баща ти е разтревожен за теб... Ако знаеш само как ме гледаше...

– Дано не е пуснал в ход оцъкления си поглед. Цял живот го е употребявал и всички трепереха пред него...

– Не, съвсем не... Дори се усмихна...

– Господи, не може да бъде! – възкликна Воркосиган и около очите му се появиха весели бръчици.

Тя се засмя, изви глава и надникна в очите му. Е, сега вече е по-добре, МНОГО ПО-ДОБРЕ!

– Обещавам да се избърсна! – извика той, обзет от внезапен ентузиазъм.

– Хайде, не се натягай чак толкова заради мен. Забравяш, че и аз дойдох да си почина... Да сключим примирие по този въпрос, а?

– Добре – съгласи се той, зарови лице в косата ѝ и напълни ноздри-те си с аромата ѝ. Мускулите му под нея бавно започнаха да се отпускат. Като тетивата на опънат до крайност лък...

* * *

Първото си съвместно пътуване предприеха няколко седмици след сватбата. Корделия пожела да придружи Воркосиган при посещението му в Имперската военна болница на Ворбар Султана. Отказаха се да летят, вместо това взеха назаем колата на стария граф. Зад волана се настани Ботари, който очевидно изпълняваше ролята и на шофьор. Корделия вече го познаваше достатъчно добре, за да усети, че зад обичайното му навъсено изражение се крие някакво допълнително напрежение.

– Казахте ли ѝ, сър? – обърна се неспокойно той и хвърли един бегъл поглед към Воркосиган.

– Да, разказах ѝ всичко. Няма от какво да се безпокоиш, сержант.

– Мисля, че се справяш отлично, сержант – добави окуражително Корделия. – И съм... много доволна.

Ботари видимо се отпусна, на лицето му дори се появи някакво подобие на усмивка.

– Благодаря, милейди.

Тя изглежда внимателно строгия му профил. В главата ѝ изплуваха всички трудности, които трябваше да преодолее, особено по отношение на жената от имението на Воркосиган, която бяха наели специално за целта. Реши да го поразпита.

– Мислил ли си какво ще ѝ кажеш, когато порасне и започне да пита за майка си? Някакво обяснение трябва да ѝ бъде предложено, нали?

Ботари кимна, помълча малко, после тръсна глава:

– Ще ѝ кажа, че е умряла. Били сме женени, после тя е умряла... В тази страна не уважават копелетата... – Ръцете му докоснаха контролните уреди. – Следователно тя няма да бъде копеле. Никой няма да я нарича така...

– Разбирам – кимна Корделия и премина на по-лека тема: – Решил ли си как ще я кръстиш?

– Елена.

– Звучи чудесно... Елена Ботари.

– Така се казваше майка й...

Корделия не успя да прикрие учудването си:

– Но нали каза, че не помниш нищо от Ескобар?

Той помълча, после леко поклати глава:

– Човек успява да елиминира влиянието на лекарствата за потиска-
не на паметта, стига да знае как...

Воркосиган изви вежди, очевидно това беше новост и за него.

– Как го постигаш, сержант? – внимателно попита той.

– Един приятел ми каза това-онова... Записваш какво искаш да си спомниш, после постоянно мислиш за него... След това го скриваш... Така, както криехме вашите секретни заповеди от Раднов... Никой нищо не подозира... Като се върнеш, първата ти работа е да извадиш скритото и да го погледнеш. Успееш ли да си спомниш дори една точка от списъка, всичко е наред – спомняш си и останалото... После го правиш пак. И пак, и пак... Много помага, особено ако си имаш и някакъв материален спомен...

– А ти имаш ли си? – погледна го с повишен интерес Воркосиган.

– Къдрица от коса... – Ботари дълго мълча, после срамежливо добави: – Тя имаше дълга черна коса... Миришеше на хубаво...

Развълнувана от простичката история на сержанта, Корделия се облегна назад, очите ѝ пробягаха по околността. Воркосиган изглеждаше леко възбуден, като човек, който най-накрая е открил ключа към решаването на сложен ребус. От устата ѝ се откъсна лека въздишка на задоволство. Слънцето грееше с пълна сила, но летният въздух беше хладен и приятен. Сред буйната зеленина край пътя се мяркаха късчета синя вода. После очите ѝ се заковаха върху една точка и останаха там. Воркосиган извърна глава и проследи погледа ѝ.

– Аха, вече ги забеляза... – промърмори той.

Ботари мълчаливо се усмихна.

– Летателният апарат, който отказва да ни задмине? – изви вежди тя. – Кой го управлява?

– Хора от Имперската служба за сигурност.

– Винаги ли те следят при посещенията в столицата?

– Следят ме навсякъде, не само там. Не беше лесно да убедя някои хора, че наистина желая да се оттегля. Преди да се появиш често си правех шепи с тях. Скачах в летателния си апарат и тръгнах към онези каньони на юг. Той е нов и изключително бърз, онези ставаха луди.

Особено, когато го върших нощем и доста на градус...

– Господи! Това ми звучи като пълно безумие! Наистина ли си го правил?

Лицето му поруменя, вероятно от срам.

– Страхувам се, че да... Но тогава няхах представа, че ще се появиш... Беше просто разнообразие. От юноша не бях вършил такива неща... Военната служба успешно ги заместваше.

– Изненадана съм, че още си цял – поклати глава тя.

– Е, направих една катастрофа – призна той. Лека, нищо особено... Това ми напомня да проверя какво става с резервните части... Тези типове май съвсем ме забравиха. Алкохолът ми даваше кураж, но все пак бях достатъчно благоразумен да си слагам предпазните колани... Последници нямаше, ако не се броят нервите на капитан Негри и копоите му...

– Две – обади се внезапно Ботари.

– Какво искаш да кажеш, сержант? – изненадано го изгледа Воркосиган.

– Направихте две катастрофи, сър – поясни Ботари и устните му се разтеглиха в усмивка. – Но втората не я помните... Баща ви никак не беше изненадан. Двамата заедно ви измъкнахме от обезопасената кабина... Цял ден бяхте в безсъзнание...

– Шегуваш ли се, сержант? – разтревожено го попита Воркосиган.

– Не, сър. Останките от летателния апарат още са пръснати в радиус от километър и половина около връх Дендари.

Воркосиган се изкашля, после виновно се сгуши в креслото.

– Ясно... Просто да се чуди човек как съм могъл да забравя това...

– Така е, сър – кимна Ботари.

Корделия изви глава и проследи летателния апарат, който бавно се полюшваше над близките хълмове.

– Постоянно ли ни наблюдават? – попита тя. – И мен също?

– Предполагам, че вършат това от момента, в който си стъпила на летището – усмихна се Воркосиган. – След Ескобар станах доста подозрителен в политически аспект... Средствата за информация, които са третата ръка на Езар Ворбара, ме превърнаха в нещо като герой в оставка... В човек, който е успял да постигне победа на ръба на поражението... Все такива глупости... Стомахът ме присвива от тях, дори и без да се наливам с коняк... Трябваше да си дам сметка какво ме очаква. Жертвах прекалено много бойни кораби, за да спася остатъка от армията. А това несъмнено води до определени сметки и определен политически резонанс...

По вгълбеното му лице Корделия отгатна посоката на мислите, които минаваха през главата му – дълбокият кладенец на тактическите веројатности, останали неизползвани... Проклет да е Ескобар, въздъхна в себе си тя. Проклети да са твоят император, Серж Ворбара и Гес Ворутиер! Проклети да са всички превратности на съдбата, превърнали момчешките мечти за геройски подвизи в кошмарен лабиринт, запълнен със смърт, престъпления и предателство... Присъствието ѝ до него беше съдбоносно, но все пак недостатъчно... В душата му продължаваха да мърдат пипалата на черни призраци...

Приближаваха се към Ворбар Султана от запад. Хълмовете постепенно отстъпиха място на плодородна равнина, жилищните сгради се срещаха по-често и по-нагъсто. Самият град се простираше от двете страни на широка и пълноводна река. Край бреговете ѝ се издигаха старите и солидни сгради от камък, приютили по-голямата част от правителствените учреждения. Зад тях, на север и на юг, се издигаха модерните и слънчеви жилищни квартали.

Прекосиха административния център по широк булевард, после се насочиха на север, към един от старите мостове над реката.

– Какво е станало тук, за Бога? – попита Корделия, отправила смаян поглед към обгорелите и грозни скелети на високи сгради, заемащи почти цял квартал.

– Някога това беше Министерството на политическото образование – мрачно се усмихна Воркосиган. – Но преди два месеца беше опожарено от разгневената тълпа...

– На Ескобар чух нещо за граждански бунтове, но няхах представа за мащабите им...

– На практика не бяха никакви бунтове – поклати глава Воркосиган. – Цялата работа бе нагласена... Лично аз мисля, че това беше опасно, целта на операцията бе да се намали влиянието на Юри Ворбара в Съвета на графовете... Бях убеден, че Езар няма да успее да натика духа обратно в бутилката, но той май го направи... В момента, в който тълпата ликвидира Грашнов, войниците от охраната бяха преместени около императорския дворец, а на улиците излязоха специално подготвени командоси. Тълпата беше разпръсната буквално за минути, ако не броим неизбежното количество фанатици и близки на загиналите в битката за Ескобар... С тях се разправиха жестоко, но пресата премълча и този факт...

Прекосиха моста и спряха пред огромния комплекс на Имперската военна болница, ограден с каменна стена. Това бе истински град в

рамките на столицата. Мичман Куделка беше сам в стаята си. Лежеше на леглото в тъмнозелена унформена пижама, очите му мрачно гледаха в тавана. Отначало Корделия помисли, че им маха с ръка, но после забеляза, че лявата му ръка продължава да прави ритмични движения нагоре-надолу.

Видял бившия си командир, той седна в леглото и се усмихна. На Ботари кимна с глава, а Корделия възнагради с далеч по-топла усмивка, вероятно заради самото ѝ присъствие.

Лицето му беше доста състарено.

– Капитан Нейсмит! Лейди Воркосиган! Мислех, че никога вече няма да ви видя!

– И аз – усмихна се тя. – Но се радвам, че и двамата сме сбъркали...

– Честито, сър! – извърна се към Воркосиган болният. – Благодаря за бележката, която ми изпратихте... Доста ми липсвахте през последните седмици, но виждам, че сте бил зает с по-важни неща... – Усмивката му беше обезоръжаваша.

– Благодаря, мичман – кимна Воркосиган. – Но какво е станало с ръката ти?

– Сутринта паднах – направи гримаса Куделка. – Нещо вътре се преплете... Докторът трябва да дойде всеки момент и да ме оправи... Можеше да бъде и много по-лошо.

Корделия забеляза, че кожата на ръцете му е покрита с мрежа от малки червени белези – сигурно доказателство за операция по имплантиране на нерви.

– Значи вече ходиш – каза Воркосиган. – Това е добра новина.

– Да – светна лицето на Куделка. – Освен това най-последно ми оправиха стомаха... Пет пари не давам, че не го усещам, главното е, че проклетите болки изчезнаха...

– Съвсем? – вдигна вежди Корделия.

– Е, не съвсем – призна Куделка и тя веднага усети лъжата. – Но най-лошото отмина. Кошмарите, например... Те бяха трудни за понасяне, ако не броим тромавостта и загубата на равновесие. Непрекъснато ми се привиждаха разни неща... Най-вече фалшиви разузнавателни доклади... Нещо като... как да кажа... пълно разминаване. Различаваш цветове с левия си крак, мравки те лазят, изпитваш чувства, които ги няма, а в същото време не усещаш тези, които са тук... – Погледът му се сведе към превързаните с дебели бинтове глезени.

Влезе един доктор и разговорът прекъсна. Куделка си свали горнището на пижамата. Докторът прикрепи някакъв апарат към рамото му,

после бавно започна да движи нещо като гребен над ключицата. Разнесе се леко пропукване, лицето на Куделка видимо пребледня. Но ръката му престана да се размахва и бавно легна върху завивката.

– Страхувам се, че трябва да я обездвижим – вдигна глава докторът. – Утре сутринта отново ще я включим в системата, едновременно с манипулациите на десния крак...

– Добре, добре – нетърпеливо отвърна Куделка и гневно размаха дясната си ръка. Докторът събра инструментите си и излезе.

– Зная как се чувстваш – погледна го с болка Воркосиган. – Но трябва да ти кажа, че при всяко посещение те намирам все по-добре и по-добре... Скоро ще излезеш оттук.

– Хирургът твърди, че след два месеца ще ме изритат – усмихна се бледо Куделка. – Но няма да съм годен за военна служба... – Лицето му се разкриви. – О, сър! Те ще ме УВОЛНЯТ! И всичките тези мъки ще бъдат напразни! – Извърна глава към стената, вероятно, за да скрие сълзите си.

Воркосиган тактично му обърна гръб и го изчака да възвърне самообладанието си. Това стана сравнително скоро.

– Всъщност, зная, че ще бъдат прави, сър – промърмори Куделка, усмихна се и кимна по посока на Ботари, който мълчаливо подпираше вратата. – Няколко здрави удара като онези, които си разменяхме някога на ринга, вероятно ще ме вдигнат във въздуха! Доста неловко положение за един мичман, нали? Какъв пример ще бъде за новобранците? Предполагам, че ще се наложи да си потърся някаква канцеларска служба... – Очите му се преместиха върху Корделия: – Какво стана с вашия мичман – онзи с контузиите в главата?

– За последен път го видях два дни преди да отлети – отвърна Корделия. – За съжаление, подобрение няма... Майка му напусна работа, за да се грижи за него...

Куделка наведе очи, лицето му поруменя.

– А аз се тръшкам за няколко дребни счупвания! – засрамено промълви той. – Моля за извинение!

Тя мълчаливо поклати глава.

Когато се озоваха в коридора, Корделия пристъпи към Воркосиган и отпусна глава на рамото му.

– Сега разбирам защо си почнал да пиеш още след закуска – въздъхна тя. – След всичко това и аз бих ударила една чаша!

– Ще се отбием на още едно място, после отиваме да обядваме – усмихна се Воркосиган. – Там ще намериш и твоята чаша!

Мястото се оказа научно-изследователския институт към болницата. Посрещна ги дежурният лекар във военна униформа, който поздрави Воркосиган изключително сърдечно. Но на лицето му се появи дълбоко объркване, когато Корделия му беше представена като лейди Воркосиган.

– Не знаех, че сте женен, сър...

– Това стана наскоро.

– О, така ли? Честито! Радвам се, че дойдохте да видите едно от тези създания, преди да се разпръснат... Това е най-интересния момент. Надявам се, че графинята ще бъде любезна да изчака, докато свършим... – На лицето му се изписа видимо притеснение.

– Лейди Воркосиган е напълно в течение.

– Освен това проявявам дълбок интерес – добави Корделия.

Докторът кимна малко объркано и тръгна напред. Корделия хвърли един изпълнен със съмнение поглед към подредените един до друг метални контейнери. Бяха шест на брой. След тях в отделението влезе един санитар, натоварен с апаратура, която очевидно принадлежеше на болничната педиатрия.

– Добро утро, сър – весело поздрави той. – Дойдохте, да видите излюпването ли?

– Бих искал да си мериш изразите! – намръщи се докторът.

– Съгласен съм, но това не може да се нарече раждане – възрази санитарят. – Технически погледнато, всички те вече са родени... Кажете какъв израз да употребя...

– По нашия край го наричат „бабуване“ – обади се със светнал от любопитство поглед Корделия.

Санитарят включи измервателната апаратура и я стрелна с очи:

– Вие нали сте бетрианка, милейди? Жена ми зърна съобщението за женитбата на адмирала. Беше набрано със ситен шрифт, някъде на вътрешните страници... Аз самият никога не чета обявите...

Докторът му хвърли един смразяващ поглед, после отново потъна в списъка със задължителните процедури. Небрежно облегат на стената, Ботари с интерес наблюдаваше разволя на събитията. Очите му под полупуснатите клепащи възбудено проблъсваха. Докторът и санитарят приключиха с подготовката и им направиха знак да се приближат.

– Готова ли е супата, сър? – попита санитарят.

– Ето я – кимна докторът. – Ще я подадем през хранителен провод
С...

Хормоналната смес беше вкарана в системата, докторът

наблюдаваше действието ѝ на монитора.

– Изчакваме пет минути и всичко приключва – обяви той, после вдигна глава към Воркосиган: – Фантастична машина, сър! Да знаете дали техническият отдел е получил средства за създаване на още такива апарати?

– Не – поклати глава Воркосиган. – Моята роля в този проект приключва с раждането на последното дете. Или с излюпването – наречете го както искате... А за апаратурата ще трябва да действате по каналния ред. Имате шанс да получите средства, само ако откриете някакво военно приложение за нея. Или нещо, което да прилича на такова...

– Струва си – въздъхна докторът. – Дори само заради това, че става въпрос за машина, която няма да убива, а ще създава хора...

– Времето изтече, сър – обади се санитарят.

– Отделянето на плацентата протича нормално – върна се към задълженията си докторът. – Знаете ли, колкото повече се ангажирам в тези процедури, толкова по-силно става уважението ми към хирурзите, осъществили цезаревото сечение на неизвестните майки... Би трябвало да изпращаме повече студенти на обучение извън планетата... Да отделиш плацентата цяла по начина, по който... – прекъсна мисълта си и насочи цялото си внимание към процеса: – Ето... Така, внимателно... Счупи пломбата... – Приключи с деликатната процедура, отвори капака на контейнера и възбудено добави: – Ето я, излиза!... Кислород, моля! Бързо!

Корделия си даде сметка, че Ботари е замръзнал от напрежение край стената и почти не диша.

Мокрото бебе с набръчкана кожа пое първата си глътка въздух и проплака. Ботари се задоволи само с първата част на упражнението. Детето беше беличко и закръглено, някак по-чисто и по-малко сбръчкано от новородените, които Корделия бе виждала по телевизията. Проплака толкова силно, че Воркосиган неволно подскочи.

Корделия се засмя на глас и любопитно надникна над раменете на двамата медици, които бяха заети с измерването на теглото и ръста.

– Господи, колко е хубава! – възкликна тя.

– Но защо плаче толкова силно? – попита Воркосиган, заковал се на място като Ботари.

Защото знае, че се е родила на Бараяр, понечи да от върне Корделия, но навреме стисна зъби.

– И ти ще се разплачеш, ако банда великани те измъкне от топличкото легло и започне да те подмята като чувал с картофи – отбеляза на

глас тя и хвърли един настоятелен поглед към санитаря.

– Добре, милейди – отстъпи с въздишка той.

– Снаха ми твърди, че децата трябва да се държат близо до гърдите, ей така... А не в протегнати ръце. И аз бих се разревала, ако някой ме остави да вися между небето и земята... Ела, бебчо, усмихни се на леля Корделия! Ето, така вече е по-добре! Дали още си спомняш как е тупкало сърцето на майка ти? – Загърна малкото телце с топлото одеяло, детето млясна и се отпусна в ръцете ѝ. – Господи, какво дълго и странно пътешествие си преживяла!...

– Бихте ли погледнали тук, сър? – обади се докторът. – Вие също, сержант... Последния път ме засипахте с въпроси...

Ботари поклати глава и остана на мястото си, но Воркосиган пристъпи към масата и любопитно се наведе над данните, които сочеше докторът. Корделия се приближи до сержанта.

– Искаш ли да я подържиш?

– Разрешавате ли, милейди?

– Господи, сержант! По-скоро аз би трябвало да ти искам разрешение!

Ботари протегна ръце и момиченцето почти изчезна в огромните му длани.

– Сигурни ли са, че това е тя? – попита той, след като внимателно огледа сбръчканото лице. – Представях си я с по-голям нос...

– Всичко е проверено по няколко пъти – отвърна Корделия, надявайки се да не я попитат откъде знае това. Но думите ѝ прозвучаха просто като убеждение. – Бебетата имат малки нослета. Човек може да бъде сигурен как ще изглеждат, чак когато навършат осемнадесет...

– Може би ще прилича на майка си – подхвърли с надежда сержантът. Корделия мълчаливо сподели тази надежда.

Докторът най-накрая приключи с представянето на фантастичната си машина и Воркосиган бавно се дръпна от масата.

– Искаш ли да я подържиш, Арал? – погледна го Корделия.

– Не, засега предпочитам да не я пипам – отказа с лека уплаха той.

– Потренирай, това някой ден може да ти бъде от полза... – Размешиха си изпълнени с надежда погледи, после той бавно кимна.

– Хм... Държал съм котки и съм се чувствал далеч по-сигурно – промърмори Воркосиган и с облекчение подаде бебето на доктора, който трябваше да приключи с изследванията.

– Така... – проточи онзи. – Това бебе няма да изпращаме в Имперското сиропиталище, нали? Къде тогава ще го запишем, след като изтече

карантината?

– Бях помолен да се погрижа за нея лично – гладко заобяснява Воркосиган. – Дадох дума на семейството й... Аз и лейди Воркосиган ще я предадем на законния й настойник...

– Разбирам, сър – замислено промълви докторът, като избягваше да гледа Корделия. – Вие сте отговорен за този проект и можете да постъпите както желаете... Уверявам ви, че никой няма да задава излишни въпроси...

– Много добре. Колко време ще трае карантината?

– Четири часа, сър.

– Отлично. Значи можем да идем да хапнем... Корделия, сержант?

– Аз... Аз не съм гладен, сър... Ще разрешите ли да остана тук?

– Разбира се, сержант – усмихна се Воркосиган. – Хората на капитан Негри и без това се нуждаят от малка разходка...

– Защо се смееш? – попита той, докато двамата с Корделия се насочваха към колата.

– Не се смея.

– Очите ти се смеят... Или по-скоро дяволито блещят.

– Мислех си за доктора... Страхувам се, че го подведохме. Спонтанно, без да сме се наговаряли... Нима не забеляза?

– Очевидно не съм.

– Той е убеден, че детето е мое... Или твое... Или наше... Буквално видях как му прещраква в главата... Мисли, че разбира защо не си позволил външна намеса в проекта.

– Просвети Боже! – закова се на място Воркосиган и понечи да се върне обратно.

– Не, не – спря го Корделия. – Опиташ ли се да отречеш, нещата ще станат още по-лоши. Зная какво говоря, и мен са ме обвинявали в греховете на Ботари... Остави го да се чуди и толкова...

Замълча и Воркосиган подозрително я изгледа:

– Сега пък какви мисли ти минават през главата? Блясъкът в очите ти изведнъж изчезна...

– Просто се питах какво е станало с майка й... Сигурна съм, че я познавам. Хубавица, с дълга черна коса. Казва се Елена. Едва ли е имало друга като нея на флагманския кораб. Изключително красива жена, моментално е попаднала в подозрението на Ворутиер... За съжаление, прекалено млада, за да се справи с ужаса...

– Жените не трябва да стават войници – мрачно поклати глава Воркосиган.

– Както и мъжете – отвърна тя. – Защо твоите хора са направили опит да й промият паметта? Ти ли им заповяда?

– Не, идеята беше на главния лекар. Просто я съжеляваше... – Погледът му бе далечен, а лицето – намръщено. – На практика идеята беше отвратителна – въздъхна след известно време той. – Но сега мисля, че мога да я разбера... Ворутиер направо надмина себе си, момичето бе наистина разбито... За нея вече беше късно, но аз твърдо реших да го убия, ако гаврите му се повторят. Дори с риска да проваля сценария на императора... Първо щях да убия Ворутиер, после принца, а накрая и себе си... По този начин щеше да се отърве само Ворхалас... Както и да е.

Ботари получи разрешение да отнесе тялото... Образно казано, разбира се. Отнесе я в кабината си и Ворутиер го остави на спокойствие. Очевидно бе решил, че и сержантът ще задоволява низките си страсти с нея, очакваше добро представление по линията за вътрешна връзка. Но Ботари по някакъв начин успя да изключи камерите в кабината си и никой не знаеше какво прави вътре. На мен донесе списък с лекарства и ме помоли да му ги осигуря. Вътре фигурираха болкоуспокоителни, както и медикаменти за лечение на шок. Добре обмислен списък, без излишни неща. По начало много го бива в оказването на първа помощ, зная това от фронта. Тогава ми хрумна, че той изобщо не я изтезава, а просто иска Ворутиер да си мисли така. Ботари беше ненормален, но не и глупав.

Беше се влюбил и това го правеше страхотно изобретателен...

– Предвид създадите се обстоятелства, действията му съвсем не ми се струват налудничави – отбеляза Корделия, а в главата ѝ изплува споменът за плановете на Ворутиер по отношение на самия Воркосиган.

– Може би – кимна той. – Но аз успях да зърна какво прави... Хранеше я, обличаше я, миеше я... И през цялото време ѝ шепнеше нещо. Вероятно сам е измислил фантастичната история, според която тя е влюбена в него и на практика двамата са едно съвсем нормално семейство... Защо лудият ще си въобразява, че е нормален? Горкото момиче сигурно е примирило от ужас...

– Господи! Съжелявам го почти колкото съжелявам нея!

– Нещата обаче не спират дотук – продължи Воркосиган. – Той спеше с нея и аз имам всички основания да допускам, че фантазмагориите за щастливо семейство не са били само голи думи. Предполагам, че го разбирам... Защото при нормални обстоятелства изобщо не мога да си представя с подобно момиче...

– Може би си прав – замислено каза тя. – Ескобарците хвърлиха

срещу вас цвета на нацията си.

– И именно това го е тласнало към подобни действия... Просто е решил, че момичето ще бъде най-скъпия му спомен от тази война... Вярата му е била толкова силна, че месеци наред никой не можеше да го излекува.

– Уф! – въздъхна Корделия. Представи си кошмарите на сержанта и душата ѝ неволно потръпна. После я обзе облекчение. Беше доволна, че няма да бъде в неговата компания поне през следващите часове. – Да идем да си поръчаме онези питиета, а?

15.

В края на лятото Воркосиган предложи едно пътуване до Бонсанклар. На уреченото утро се заеха да опаковат багажа. Корделия погледна през прозореца на спалнята и изведнъж прекъсна своята работа.

– Арал, отвън кацна някаква машина – прошепна тя. – Шестима мъже с оръжие заемат позиция около къщата!

Воркосиган разтревожено пристъпи към прозореца и погледна навън.

– Спокойно – каза. – Това е охраната на граф Вортала. Предполагам, че е решил да гостува на баща ми. Малко съм изненадан, че е намерил време да избяга от столицата точно сега. Чувам, че напоследък императорът доста го притиска...

След няколко минути кацна още един летателен апарат и Корделия за пръв път получи възможност да види новия министър-председател на Бараяр. Принц Серж го беше характеризирал като сбръчкан клоун – едно преувеличено, но едновременно с това доста точно описание. Вортала действително се оказа човек на години, но все още стегнат и запазен. Носеше бастун, но от начина, по който го въртеше в ръце, Корделия стигна до заключението, че едва ли го използва като приспособление за опора. Косата му беше бяла, късо подстригана и съвсем рядка. Под нея блестеше кожата на черепа, обсипана със старчески петънца. Скочи от кабината и енергично закрачи към входната врата, изправен между двама едри мъже, които можеха да бъдат както бодигардове, така и обикновени сътрудници.

Когато Корделия и Воркосиган се спуснаха по стълбите към хола, двамата графове стояха прави и разговаряха.

– А, ето го, идва – обади се генералът.

Вортала вдигна глава, на лицето му се разля топла усмивка:

– Арал, момчето ми! Радвам се да те видя! Това ли е бетианското ти завоевание? Поздравявам те, уловът действително е добър... Милейди... – Приведе се и ѝ целуна ръка, в жеста му имаше старомодна галантност.

Корделия изненадано примигна от това „улов“, но все пак успя да промърмори едно „здравейте, сър“... Очите на Вортала любопитно я оглеждаха.

– Хубаво е, че намерихте време да се отбиете, сър – каза

Воркосиган. – Ние със съпругата ми тъкмо тръгнахме на една разходка до океана... – Подчерта „съпругата ми“ с особена интонация – сякаш отпиваше от старо вино с превъзходен букет.

– Така ли? Всъщност, посещението ми не е просто отбиване до стар приятел... Тук съм по поръчение на господаря си и за съжаление разполагам със съвсем малко време...

Воркосиган любезно кимна:

– Ще ви оставя да си поговорите, господа.

– Не се опитвай да избягаш, момче – усмихна се Вортала. – Посланието, което нося, е предназначено за теб...

– Мисля, че нямам какво да обсъждам с императора – отвърна Воркосиган и по лицето му пробяга тръпка на безпокойство. – Нали затова си подадох оставката?

– Точно така – съгласи се премиерът. – Той беше доволен да си подалеч от столицата, докато се провеждаше чистката в Министерството на политическото образование. Но сега имам честта да ти предам поканата му за официална среща. – Голата глава на стареца почтително се сведе и меко проблясна на светлината на лампата. – Днес следобед... – Помълча малко, после добави: – В присъствието на съпругата ти.

– Защо? – попита Воркосиган. – Честно казано, Езар Ворбара не фигурира в плановете ми... Нито за днес, нито за който и да било друг ден.

– Вече не може да чака да ти омръзне живота в провинцията – стана сериозен Вортала. – Той умира, Арал...

– Заумирал е от една година насам – изпусна въздуха от дробовете си Воркосиган. – Не може ли да почака още малко?

– Не от една година, а само от пет месеца – усмихна се Вортала, после очите му изпитателно пробягаха по лицето на Воркосиган. – И трябва да му се признае, че за това време успя да издави повече плъхове, отколкото за всичките двадесет години преди това... Чистките в различните министерства могат да се проследят по официалните бюлетини за здравословното му състояние. Появи ли се съобщение за влошаване на това състояние, само седмица по-късно е арестуван поредния висш чиновник с обвинение в корупция или нещо подобно... – Лицето му видимо потъмня: – Но този път нещата са сериозни. Наистина трябва да го видиш. Утре може да бъде късно. Лекарите му дават не повече от две седмици живот...

– Каза ли какво иска от мен? – стисна устни Воркосиган.

– Предполагам, че ще ти предложи пост в бъдещото регентско

управление – отвърна Вортала. – Същият, за който дори не искаше да чуеш при последната ви среща...

– Няма пост, който би ме накарал да се върна в политиката – поклати глава Воркосиган. – Не ме блазни дори Министерството на отбраната... Тук вода спокоен живот, никак не ми се иска отново да потъна в опасните интриги на управлението. – Ръката му се плъзна около кръста на Корделия: – Искам да създам семейство, да имам деца. И нямам никакво намерение да рискувам бъдещето им.

– Картинката ми е ясна, момчето ми – въздъхна Вортала. – Просто те виждам като на екран... Един четиридесет и четири годишен мъж в разцвета на силите си ходи да бере грозде и разпъва платната на яхтата си... Ха-ха! Баща ти ми каза, че си купил яхта... На всичкото отгоре местната управа решила да преименува селцето в твоя чест, а? „Воркосиган Сосльо“... Звучи добре, няма що!

Двамата си размениха иронични поклони. Воркосиган презрително изсумтя, а Вортала поклати глава:

– Все пак мисля, че лично трябва да му обясниш как стоят нещата...

– Любопитно ми е да го видя... – обади се Корделия. – Особено в случай, че това наистина е последния ми шанс.

Вортала я дари с топла усмивка, а Воркосиган неохотно кимна. Върнаха се в спалнята да се преоблекат. Корделия избра най-официалното си дневно облекло, а Воркосиган облече зелената униформа, с която се бе появил на брачната церемония.

– Защо приемаш на нож поканата му? – попита тя. – Може би просто иска да се сбогувате...

– Не забравяй, че става въпрос за човек, който ще използва за политически цели дори смъртта си – отговори Воркосиган. – Бас държа, че ако има някакъв начин да управлява от гроба, той вече го е открил... Нито веднъж не съм успял да взема връх над него при политическите ни дебати...

Това сложи край на разговора. Двамата слязоха долу и се качиха в летателния апарат на министър-председателя.

* * *

Резиденцията на императора беше стара сграда, поне на няколко години. Прилича на музей, помисли си Корделия, докато изкачваше изтърканите гранитни стъпала към източния портал. Издължената фасада беше покрита със скулптурни фигури, всяка от които би

намерила достойно място в Националния музей. Тяхната изтънчена красота влизаше в ярко противоречие с модерните, но безлични сгради на Министерския съвет, които се издигаха на километър-два източно от резиденцията.

Въведох я в помещение, което наподобяваше зала за антични произведения на изкуството, някак набързо превърната в болнична стая. През широките прозорци се виждаше безупречно поддържаната градина, която се простираше северно от сградата. Единственият обитател на красивата зала лежеше в широко дървено легло, обсипано с великолепни орнаменти. Очевидно го бе наследил от славните си прадеди. Тялото му беше покрито с пластмасови тръбички и други модерни достижения на медицината, благодарение на които все още бе живо.

Езар Ворбара се оказа най-белия човек, който Корделия беше виждала. Бял като чаршафите, бял като косата си... Кожата му бе сбръчкана, под очите му имаше огромни торбички. А самите очи бяха кафяви и странно живи под тежките, също така бели клепачи. Ръцете му бяха покрити с тънки синкави венички, зъбите му изглеждаха странно жълти на фона на бледата кожа.

Вортала и Воркосиган се отпуснаха на колене край леглото, Корделия колебливо ги последва. Императорът вдигна пръст и направи знак на лекаря да излезе. Човекът кимна и се оттегли, а гостите бавно се изправиха.

– Е, Арал... – промълви императорът. – Ще ми кажеш ли как изглеждам?

– Изглеждате много болен, ваше превъзходителство.

Езар Ворбара се разсмя, после от гърдите му излетя болезнена кашлица.

– Ето, че успя да ме развеселиш – въздъхна той. – Първото откровено мнение, което чувам от седмици насам. Дори Вортала върти и суче като махленска клюкарка!... – Гласът му одрезгавя и той си прочисти гърлото: – Миналата седмица изгубих последните остатъци от меланин² и проклетият доктор ми забрани да се появявам в градината през деня... – Изсумтя с неодобрение, после премести поглед към Корделия: – Значи това е твоята бетианка? Ела насам, момичето ми...

Корделия пристъпи към леглото и очите на стареца се забиха в лицето ѝ.

– Зная за теб от командор Илиан и капитан Негри – промърмори

2. Пигмент, който оцветява косата и епидермиса на кожата. Бел.рев.

той. – Проучих подробно военното ти досие и особено се впечатлих от начина, по който си се измъкнала от психиатрично наблюдение... Но Воркосиган си е Воркосиган – от него не успях да измъкна почти нищо... – Помълча, сякаш останал без дъх, после продължи: – Ще те питам нещо, но искам честен отговор... Какво виждаш в него? Дали за теб той е един... как да кажа... разкалял се наемен убиец?

Корделия стреснато вдигна глава. Последното нещо на света, което очакваше, беше да чуе собствените си думи от устата на бараярския император.

– Изглежда, че Арал все пак е споделил нещичко с вас – отвърна тя и погледна болния с ново любопитство. Въпросът изискваше честен отговор и тя нямаше нищо против да го даде.

– Предполагам, че в него виждам себе си... Или човек, който паразително ми прилича. И двамата се стремим към едно и също, въпреки че го наричаме с различни имена и го търсим на различни места... Той го нарича чест, докато аз предпочитам друго име... Може би, Божие милосърдие...

– О, да – кимна императорът. – Помня, че в досието ти беше отбелязано наличието на силна набожност. Аз самият съм атеист и това много ми помага в последните дни на живота ми.

– Да, атеизмът има своята притегателна сила – кимна Корделия. – Често съм я изпитвала на гърба си.

– Хм, много интересен отговор – усмихна се императорът. – Особено на фона на това, което съм чувал за теб от Воркосиган...

– Какво е то, сър? – погледна го любопитно Корделия.

– Нека той да ти каже – поклати глава старецът. – Сподели го с мен конфиденциално... Едно, как да кажа... доста поетично мнение... – Направи й знак да отстъпи, очевидно доволен от разговора. После пръсът му подканящо се изви по посока на мъжа й.

Воркосиган направи крачка напред и застана мирно. В стойката му имаше нещо агресивно и едновременно с това подигравателно, но Корделия отлично забеляза вълнението в очите му.

– Колко години си на моя служба, Арал? – попита императорът.

– Двадесет и шест, сър. Ако броим и годините в Академията... Може би питате за истинската ми служба, подпечатана с кръв?

– За нея питам... От деня, в който командосите на Юри заклаха майка ти и чичо ти... От деня, в който баща ти и принц Хав дойдоха в щаба на Зелената армия със своето странно предложение... Първият ден на гражданската война, подхваната от Юри Ворбара... Често се питам

защо не я наричат „Гражданската война на Пьотр Воркосиган“... Както и да е... На колко години беше тогава?

– На единадесет, сър.

– Единадесет... А аз бях приблизително на възрастта, на която си сега... Странно... Служба, подпечатана с кръв... По дяволите! Тези неща започват да се отразяват на мозъка ми и не мога да смятам... Колко стават общо?

– Тридесет и три години, сър.

– Господи! Благодаря ти... Вече хич ме няма.

От подигравателното изражение на Воркосиган Корделия разбра, че той едва ли се хваща на уловката на императора и не вярва в сенилността му. Старецът прочисти гърлото си и продължи:

– Винаги съм искал да те питам какво каза на стария Юри... Там, в замъка, в който беше съсечен, две години след началото на войната... Напоследък проявявам силен интерес към последните думи на своите предшественици... Граф Вортала е на мнение, че си си поиграл с него...

Воркосиган присви очи, пронизан от болезнени спомени.

– Едва ли беше така... – промълви той. – Признавам, че исках да го съсека в момента, в който ми го доведоха... Един бърз удар в гърлото и всичко да свърши...

Императорът се усмихна със затворени очи:

– Господи, какви вълнения бяха...

– Предполагам, че от изражението на лицето ми е отгатнал какво мисля... – продължи с тежка въздишка Воркосиган. – Ухили се насреща ми и извика: „Удряй, момче! Стига да посмееш, облечен в МОЯТА униформа! Моята униформа на гърба на едно дете!...“ Това беше всичко, което каза... Предполагам, че искате да чуете и какво казах аз... „ТИ УБИ ВСИЧКИ ДЕЦА В ОНАЗИ СТАЯ!“... Това му казах... Доста тъпичка забележка, но само тя ми дойде на устата. А после забих сабята си в корема му... По-късно ми хрумнаха и други думи, но... Последвах инстинкта си и толкова...

– Изглеждаше доста позеленял под дъжда, облегнат на онзи парапет...

– Защото той започна да крещи... Тогава за пръв път си пожелах да оглушея...

– Да, помня – въздъхна императорът.

– Защото всичко беше по вашия сценарий, нали?

– Все някой трябваше да го направи... – Императорът затвори очи, помисли малко, после най-сетне смени темата: – Не съм те повикал да

си бърим за миналото, Арал... Надявам се, че министър-председателят ти е казал какво имам предвид.

– Спомена за някакъв пост. Отказах, но той държеше да го чуе лично от устата ми...

Езар Ворбара помълча известно време и някак разсеяно попита:

– Я ми кажи, лорд Воркосиган... Кой, според теб, трябва да стане регент на Бараяр?

Върху лицето на Воркосиган се появи гнусливо изражение – сякаш беше лапнал нещо гадно. Преглътна, успя да прикрие отвращението си и лаконично отвърна:

– Вортала.

– Много е стар. Няма да изкара шестнадесет години...

– Тогава принцесата...

– Генералният щаб жива ще я изяде.

– Вордариан...

Клепачите на императора рязко се разтвориха:

– За Бога, момче! Я си събери ума!

– Той има известен военен опит, сър...

– Ако докторите ми осигурят още една седмица живот, с удоволствие ще обсъдя недостатъците му с теб – троснато отвърна императорът. – Но ако си приключил с шегите, предлагам да се залавяме за истинска работа!

– Куинтилиан от Министерството на вътрешните работи. Това не е шега.

Императорът показа жълтите си зъби:

– Значи все пак имаш добра дума за някой от моите министри... Е, вече мога спокойно да умра. Чух всичко, което исках да чуя!

– Съветът на графовете никога няма да гласува за човек, който няма титлата „Вор“ пред името си! – намеси се Вортала. – Дори да умее да ходи по водата!

– Значи трябва да предложиш такъв човек – въздъхна императорът. – Със съответния ранг...

– Воркосиган! – дрезгаво прошепна Вортала. – Но той не е от Кастата на бойците!

– Такива са и много от най-добрите ни пълководци – намеси се Воркосиган. – Ние сме „Вор“ само защото някакъв отдавна умрял и забравен император решил да ни окичи с титлата на нашите деди... Защо да не съживим тази традиция? Какво ни пречи да превърнем тази титла в почетен знак за особени заслуги? И в крайна сметка да обявим всички

за „Вор“ и веднъж завинаги да приключим с тези глупости?

Императорът се засмя, после се закашля.

– Така без съмнение ще издърпаме килима изпод краката на Лигата за народна защита, нали? Великолепен начин веднъж завинаги да приключим с проклетата аристокрация! Убеден съм, че и най-радикалните сред тях няма да измислят нищо свястно против подобен ход... Ти си опасен човек, лорд Воркосиган!

– Искахте да чуете мнението ми, сър.

– Точно така. И го получих, както винаги. Странно... – От гърдите на императора се откърти дълбока въздишка: – Престани да се изплъзваш, Арал... Няма начин да се измъкнеш.

Помълча за миг, после продължи:

– Позволете ми да резюмирам нещата... Регент трябва да стане човек с висок авторитет, на средна възраст, с богат военен опит. Трябва да е популярен както сред офицерите, така и сред цивилното население, но преди всичко да има уважението на Генералния щаб. Да бъде достатъчно твърд, за да управлява тази лудница в продължение на шестнадесет години, но едновременно с това и достатъчно честен, за да предаде властта в ръцете на едно момче, което и след шестнадесет години ще си остане идиот... На тази възраст аз бях щастлив съпруг, доколкото си спомням – и ти също... Накрая, регентът трябва да има достатъчно морални задръжки, за да не скочи в леглото на принцесата и оттам да управлява страната... С две думи, това си ти, Арал!

Вортала се усмихна, Воркосиган се намръщи, а стомахът на Корделия се превърна в топка.

– О, не! – отвърна Воркосиган с бяло като вар лице. – Не можете да стоварите подобна отговорност на плещите ми! Това е абсурд! Как ще заема мястото на баща му? Как ще му говоря с гласа на баща му? Как ще стана съветник на майка му? Не, това не е абсурд, а нещо далеч по-лошо! Не!

Вортала остана доста учуден от този изблик.

– Виж какво, Арал – промърмори той. – Съвсем в реда на нещата е да се поопънеш, но нека всичко бъде в границите на нормалното. Ако имаш някакви съмнения относно гласуването, мога да те успокоя – сондирал съм мненията на повечето от членовете на Съвета и то е положително. Хората са убедени, че за момента няма по-подходяща кандидатура от твоята...

– Повечето не означава всички – поклати глава Воркосиган. – Вординан, например, моментално ще ми стане смъртен враг, същото се

отнася и до министъра на Западните провинции. Сам знаете колко опасна е илюзията за неограничена власт. Илюзия, която възниква един Бог знае откъде... Магия.

Императорът внимателно се размърда, част от тръбичките на системата опасно се опънаха.

– Това няма да е мой проблем – въздъхна той. – С него ще трябва да се занимават принц Грегър и майка му. Както и с още един – проблемът с индивида, който ще приеме да застане зад тях, когато това е необходимо... Колко биха изкарали без подобна подкрепа, според теб? Година, две?

– Шест месеца – промърмори Вортала.

– Вече ме притиснахте веднъж с тактиката „ами какво ще стане, ако...“ – поклати глава Воркосиган. – Добре си спомняте, че беше преди нападението срещу Ескобар... Трябваше ми доста време да осъзная, че тази тактика е порочна. Тогава, както и сега...

– Не е порочна – възрази императорът. – Нито тогава, нито сега.

– Виждам, че сте принуден да вярвате в нея – съгласи се Воркосиган и намръщено се взря в болния човек. – Но защо аз? Вортала е далеч по-подготвен в политическо отношение. Моралното право е на страната на принцесата, а Куинтилиян е специалист по вътрешните проблеми. Дори в армията разполагате с по-добри стратегии от мен – Ворлакиал, Канзиан...

– Трети едва ли ще назовеш – поклати глава императорът.

– Дори да е така – отстъпи Воркосиган. – Това пак не ме превръща в онзи незаменим човек, за когото Бог знае защо ме вземате.

– Напротив, от моя гледна точка ти притежаваш две неоспорими предимства... Помня ги още от деня, в който убихме стария Юри. Отдавна знаа, че не съм безсмъртен. Прекалено много отрови проникнаха в хромозомите ми още на млади години, когато бях ординарец на баща ти и взех участие в Цетагандийската война. Но тогава хич не ме беше грижа за безопасни техники, тъй като и през ум не ми минаваше, че ще остареея... – Императорът отново се усмихна и очите му се спряха на бледото и напрегнато лице на Корделия. – Твоето име е на първо място в списъка с петимата мъже, които имат наследствено право да станат императори на Бараяр... – Забеляза смаяното изражение на младата жена и се ухили: – Ха-ха!... Така и очаквах! Това си пропуснал да й го кажеш, нали, Арал?

Корделия безмълвно извърна разширените си от смайване очи към Воркосиган.

– Не е вярно! – тръсна глава той. – Наследствените права са доста объркани.

– Сега няма да спорим по този въпрос. Но онзи, който би опитал да узурпира властта, във всички случаи ще трябва да отстрани първо теб, а едва след това принц Грегър. Ние обаче знаем, че ти не умираш лесно. Освен това си единственият от списъка, който НАИСТИНА не желае да бъде император. Другите положително няма да го повярват, но аз съм готов да се закълна в духа на мъртвия Юри Ворбара!

– Благодаря, сър – облекчено се усмихна Воркосиган.

– В потвърждение на това ще добавя, че като регент, ще бъдеш в най-благоприятна позиция да предотвратиш евентуалното развитие на събитията в споменатата посока... Грегър е пъпната ти връв, момче... Грегър е единствения щит, който ще те предпази от евентуален заговор на съперниците ти...

– Лейди Воркосиган – извърна се граф Вортала. – Нима няма да ни подкрепите? Вие го познавате по-добре от всички нас, не може да не си давате сметка, че е единственият достоен кандидат за този пост...

– На път за насам наистина исках да го подтикна да приеме предложението на императора – внимателно отговори Корделия. – Не знаех за какъв пост става дума, но той действително има нужда от работа... Сега обаче трябва да призная, че съм изненадана. И през ум не ми е минавало за регентство... – Очите ѝ се спряха върху фино бродираните завивки на императора. – Винаги съм вярвала, че изпитанието е Божи дар. Евентуалният провал в него е истинско нещастие. Далеч по-лошо е обаче, когато човек отказва да се подложи на изпитание. Защото това означава да отхвърли Божия дар... Разбирате ли какво искам да кажа?

– Не – поклати глава Вортала.

– Да – кимна Воркосиган.

– Винаги съм знаел, че вярващите са далеч по-безскрупулни от безбожниците – усмихна се Езар Ворбара.

– Няма какво да говорим, ако си убеден, че става въпрос за недостойни неща – каза Корделия, вдигнала лице към Воркосиган. – Но нямаш право да отказваш изпитанието, само защото се страхуваш от провал!

– Но задачата е абсурдна!

– Понякога се случва и така...

Воркосиган докосна ръката ѝ и я отведе настрана, в близост до широките прозорци.

– Корделия, ти очевидно нямаш представа за този начин на

живот... Можеш ли да си представиш, че постоянно ще бъдеш оградена от хора с ливреи? Ще следят всяка твоя стъпка, поне двадесет чифта очи ще те придружават навсякъде... В това общество примирие не се позволява, приятелство – също. Три поколения императори напразно са се опитвали да изкоренят насилието от душите ни, но то продължава да е сред нас. Не съм толкова самовлюбен, за да си въобразявам, че ще постигна успех там, където ТОЙ се е провалил... – Очите му изразително се насочиха към широкото легло.

– Не зная защо вече не се страхувам от провал – поклати глава Корделия. – Но ще ти предложи един цитат, който положително ще познаеш: „Бягството от отговорност под прикритието на желание за почивка би означавало окончателно поражение... Без надежда за крайна победа!...“ Тези мисли са твои, нали? До този момент бях убедена, че принадлежат на човек, който все още не е казал решаващата си дума!

Воркосиган насочи поглед през стъклото.

– Тук не става въпрос за почивка – въздъхна той. – Става въпрос за страх... Леден, сковаващ душата страх! – На устните му се появи виновна усмивка: – Знаеш ли, доскоро се мислех за твърд и безкомпромисен тип, истински смелчага. Но откакто те срещнах, започнах да се съмнявам в това. Просто бях забравил какво означава да гледаш към бъдещето с открито сърце...

– Разбирам.

– Не съм длъжен да приемам това предложение. Мога да го отклоня, без да изпитвам никакви угризения на съвестта.

– Наистина ли? – попита тя и погледите им се срещнаха.

– Не за този живот си мечтала, когато напусна Колония Бета, нали?

– Не съм дошла за някакъв живот. Дойдох за теб. А ти искаш ли го?

– Какъв въпрос, Господи – колебливо се усмихна той. – Такъв шанс идва веднъж в живота... Да, искам го! Но това е истинска отрова, Корделия. Властта е опасно лекарство. Виж в какво го е превърнала. Някога той беше нормален, дори щастлив... Мисля, че бих отхвърлил всяко друго предложение, без окоото ми да мигне! Но това...

Вортала се облегна на бастуна си и закуцука към тях.

– Хайде, Арал, решавай! Краката ме заболяха да те чакам. Стига с тая твоя деликатност! Познавам поне дужина мъже, които глави ще режат за подобен пост. А на теб ти го поднасят ей така, като на тепсия!

Само Корделия и императорът разбраха защо Воркосиган посрещна тези думи с къс, лаещ смях. Очите му се заковаха върху лицето на болния владетел, от гърдите му се откъсна тежка въздишка.

– Да бъде твоето, старче – промърмори той. – Май си открил начин да управляваш и от гроба!

– Обещавам да ти се явявам непрекъснато – кимна императорът и на устата му се появи доволна усмивка. – Налага се веднага да започнеш подбора на хората си. Искам внука ми и принцесата да бъдат под закрилата на капитан Негри, но ти спокойно можеш да привлечеш командор Илиан...

– Да, той е подходящ. Преживяхме доста неща заедно и се разбрахме добре. – Някаква приятна мисъл накара лицето на Воркосиган да светне: – Вече зная кого ще назнача за свой личен секретар. Но за целта ще трябва да получи офицерско звание...

– Вортала ще направи всичко необходимо – заяви императорът и безсилно се отпусна на възглавницата. Лицето му потъмня, устните му станаха лилави. – Май е време да повикате доктора... – Ръката му леко помръдна и присъстващите разбраха, че аудиенцията е приключила.

Воркосиган и Корделия напуснаха резиденцията на императора чак вечерта. Летният въздух беше топъл и приятен, натежал от влагата на близката река. След тях тръгнаха новите им телохранители, облечени в познатите черни униформи. Съвещанието с Негри, Вортала и Илиан продължи часове. Главата на Корделия се замая от многобройните теми, обсъждани до най-незначителните подробности. С известна завист установи, че Воркосиган няма никакви проблеми с паметта и идеите му неизменно се оказваха колкото навременни, толкова и добри.

Лицето му видимо се промени, както и цялото му поведение. За пръв път след пристигането си на Бараяр Корделия го виждаше силен и самоуверен, кипящ от енергия. Най-сетне се завърна към пълноценния живот, помисли си тя. Гледа напред, а не в миналото. Така го харесвам повече, въпреки рисковете...

Воркосиган спря на място, шракна с пръсти и каза:

– Първо отиваме във Воркосиган Хаус.

При предишното си посещение във Ворбар Султана бяха минали край фамилията имот, но едва сега Корделия получи възможност да го разгледа отвътре. Воркосиган изтича по широкото извито стълбище и влезе в стаята си. Беше просторна, с обикновени мебели, прозорците гледаха към задната градина. Корделия изпита чувството, че е в собствената си стая, част от просторния апартамент на майка й... Във въздуха се носеше същият онзи неуловим аромат на рядко ползвано жилище, скрито в своите скринове праха на отдавна забравени тайни...

Библиотеката беше задръстена от книги по военна стратегия и

тактика, история на Бараяр и околните планети. Това можеше да се очаква. Но Корделия се изненада истински, когато видя широката художническа папка, запълнена с избледнели акварели.

– Твои ли са? – любопитно попита тя. – Изглеждат доста добри...

– Рисувах малко като младеж – поясни той, заровил се сред стотиците дреболии в чекмеджето на бюрото. – Някъде на двадесет се отказах... Имах прекалено много други задачи...

Колекцията му от медали и почетни нашивки се оказа наистина внушителна. Ранните и по-незначителни награди бяха старателно подредени на кадифени платна, под всяка от тях имаше обяснителна бележка. Обратно, по-скорошните и далеч по-високи отличия бяха небрежно нахвърляни в стъклен буркан. Прищипан в дъното на чекмеджето се оказа един от най-високите правителствени ордени на Бараяр...

Корделия седна на леглото и започна да разглежда рисунките. Повечето от тях бяха старателно изработени архитектурни скици, сред тях имаше само няколко портрета и пейзажи, направени с видимо неопитна ръка. Повечето от портретите принадлежаха на красива млада жена с къса, леко къдрава коса. Беше рисувана както облечена, така и гола. От надписите под картините Корделия стреснато установи, че това е първата жена на Воркосиган. За пръв път я виждаше, тъй като той никога не носеше снимката ѝ. Други три скици изобразяваха ухилен младеж със смъртно познати черти. Името „Гес“ под тях обясняваше всичко. Прибавяйки тридесетина килограма и двадесет години към фигурата, Корделия с тръпка на ужас разпозна адмирал Ворутиер. И побърза да затвори папката.

Воркосиган най-после откри това, което търсеше: чифт стари кръвавочервени нашивки на лейтенант.

– Така е добре – въздъхна с облекчение той. – Няма да се наложи да ходим в щаба...

* * *

На входа на Имперската болница ги спряха.

– Часовете за посещения свършиха, сър – обяви някакъв санитар.

– Никой ли не ви предупреди от щаба? Къде е онзи хирург?

Изминаха няколко минути преди да открият лекаря на Куделка – онзи, който бе намествал ръката му при първото посещение на Корделия.

– Адмирал Воркосиган, сър! Разбира се, че часовете за свиждане не се отнасят за вас! Моля, заповядайте... А вие сте свободен, ефрейтор!

– Не съм дошъл на свиждане, докторе. Искам още тази вечер да ви освободя от пациента, стига това да е възможно физически... Куделка получи ново назначение.

– Ново назначение ли? – учудено попита лекарят. – Но той трябва да остане в болницата поне още една седмица! За какво ново назначение става въпрос? Та той едва ходи...

– Работата му ще бъде на бюро – отвърна Воркосиган. – Надявам се, че поне ръцете му са наред...

– Относително – сви рамене хирургът.

– Очакват ли го още процедури?

– Нищо особено. Няколко контролни теста и толкова. Исках да го задържа до края на месеца, за да направи пълни четири години... Това малко ще вдигне пенсията му...

Воркосиган извади купчина документи и дискети от джоба си, подбра необходимите и ги тикна под носа на доктора:

– Ето, вкарайте ги в компютъра си и подпишете заповедта за изписване. – Обърна се към Корделия и добави:

– Ела, отиваме да го изненадаме!

На лицето му грееше доволна усмивка.

Завариха Куделка облечен в черните дрехи, които носеше през деня. Зачервен и потен, той се бореше с някакъв апарат за координация на движенията и ругаеше под нос.

– Здравейте, сър – намусено поздрави той. – Проблемът с тези изкуствени нерви е там, че не можеш да ги НАУЧИШ на нищо! Тренировките помагат само на органичната тъкан. Някой ден ще превъртя и положително ще си разбия главата в стената! – От гърдите му се откъсна дълбока въздишка, упражненията бяха прекратени.

– Не го прави – усмихна се Воркосиган. – Имам чувството, че през следващите дни главата ще ти трябва...

– Сигурно – сви рамене Куделка. – Макар да не е най-добрата част от тялото ми... – Остана за известно време загледан в уредите, после изведнъж се сети, че трябва да бъде по-любезен с командира си. – Но какво правите тук по това време, сър?

– Дойдох по работа. Какви са плановете ти за следващите няколко седмици, мичман?

– Ами... Другата седмица ще ме изпишат. Ще се прибера у дома, после вероятно ще тръгна да си търся работа... Понятие нямам каква...

– Лошо – въздъхна с каменно лице Воркосиган. – Това, което ще ти кажа, вероятно ще промени плановете ти, но няма как... Лейтенант

Куделка, вие имате ново назначение! – Протегна ръка и положи на ношната масичка заповед за назначение, заповед за повишение в чин лейтенант и чифт червени нашивки.

Корделия с интерес наблюдаваше промените по изразителното лице на Куделка. Първо се появи смайването, бързо заместено от надеждата. Бавно взе заповедите и започна да ги чете.

– О, сър! – извика той. – Зная, че не е шега, но сигурно е станала някаква грешка! Личен секретар на новоизбрания регент! Господи, нямам представа от подобна работа! Не, това е невъзможно!...

– Същото каза и новоизбраният регент, когато му предложиха тази длъжност – намеси се с усмивка Корделия. – Предполагам, че двамата заедно ще навлизате в задълженията си...

– Но защо се е спрял на мен? Вие ли ме препоръчахте, сър? Като се замисля... – Ръцете му отново разгънаха заповедите, очите му пробягаха по редовете. – Всъщност, кой ще е новия регент? – Отправи въпросителен поглед към Воркосиган и най-после включи: – Мили Боже! – За изненада на Корделия, нито се усмихна, нито направи опит да поднесе поздравления: – Но това е... Това е страхотна работа, сър! Тия в правителството най-сетне свършиха нещо свястно! Ще бъда горд да ви служа, сър! Благодаря!

Воркосиган доволно кимна.

Куделка най-накрая се усмихна, в ръката му остана единствено заповедта за повишение.

– Особено много ви благодаря за това, сър!

– Не бързай с благодарностите, защото възнамерявам да ти извадя душичката!

– Нищо ново! – разшири се усмивката на Куделка, а пръстите му неловко опипаха червените нашивки.

– Може ли аз да свърша тази работа, лейтенант? – обади се Корделия.

– За мен ще бъде чест, милейди.

Корделия се наведе и внимателно прикрепи нашивките към якичката му. После отстъпи крачка назад, огледа го и кимна със задоволство.

– Моите поздравления, лейтенант.

– Утре сутринта можеш да получиш чисто нови – обади се Воркосиган. – Но аз реших, че и тези ще свършат работа. Тази вечер ще спиш в резиденцията на баща ми, тъй като утре рано сутринта започваш работа.

Куделка нежно попипа червените ромбове:

– Ваши ли са, сър?

– Някога бяха мои – кимна Воркосиган. – Дано не ти донесат и моя късмет... Носи ги със здраве...

Куделка кимна и се усмихна. Оценил по достойнство жеста на командира си, той просто нямаше думи да изрази чувствата, които го вълнуваха. Но двамата прекрасно се разбираха и без думи.

– Мисля, че не ми трябва нов, сър – промълви след известно време той. – Така хората няма да ме мислят за току-що произведен новобранец...

* * *

По-късно, вече в удобната спалня на градската резиденция на Воркосиган, Корделия изведнъж си спомни нещо.

– Какво си казал на императора за мен? – любопитно се надигна на лакът тя.

Арал се размърда, загрижено покри голото й рамо с чаршафа и я притисна към себе си.

– Хм... – Колебанието му беше явно. – Езар ме разпитваше за теб, особено много го интересуваше спора ни относно Ескобар... Беше склонен да вярва, че ти си оказала фатално влияние върху решенията ми... Тогава още не знаех, че ще бъдем заедно... Искаше да научи какво толкова съм видял в теб... И аз му казах... – Замълча, после някак срамежливо добави: – Казах му, че около теб се плиска чест, като истински фонтан...

– Не, това вече е прекалено! Никога не съм се чувствала изпълнена с чест... А по-скоро с объркване...

– Това е нормално. Фонтаните не умеят да задържат нищо в себе си.

ЕПИЛОГ

Разбитият кораб висеше в пространството, една черна точка в непрогледния мрак. Все още гореше, единият му край беше нажежен до бяло, като странна звезда. Проекторите на спасителния екип проблясваха над оголения скелет на корпуса.

КАТО МРАВКИ, НАПАДНАЛИ МЪРТВА ПЕПЕРУДА, помисли си Ферел. ИЛИ ПО-СКОРО КАТО ЛЕШОЯДИ...

Въздъхна и натисна няколко клавиша. Върху екрана се появи изображението на същия кораб, но такъв, какъвто е бил само преди няколко седмици – горд и ярко осветен космически кръстосвач, гледката на който неизменно му напомняше увеселителен кораб в нощно море. Пъргав, блестящ, функционален, отразяващ като огледало мислите и желанията на главния пилот. Една съвършена машина, сливаща се почти напълно с човешката воля...

Всичко това вече не съществуваше. Ферел въздъхна, прочисти си гърлото и погледна вдясно от себе си.

– Е, добре, докторе... – промърмори той към жената, изправена безмълвно до командния пулт. – Това е отправната ни точка... Предполагам, че ще искате и по-детайлно изследване.

– Да, ако обичате... – Гласът ѝ беше дълбок алт, съвсем подходящ за възрастта ѝ. По приблизителна преценка на Ферел, трябва да беше на около четиридесет и пет години. Върху ръкава на тъмночервената униформа на Ескобарския медицински корпус проблясваха внушително количество сребърни лентички, всяка от които означаваше пет години служба. Тъмната коса със сребърни нишки беше подстригана късо. Не заради модата, а по-скоро за улеснение. Тялото ѝ все още бе стегнато, само масивният ханш издаваше тежестта на годините. Истински ветеран, помисли си Ферел. На неговия ръкав отсъстваше дори първата шевица, просто защото имаше по-малко от година служба. В замяна на това тялото му беше тънко и стройно, съвсем като на юноша.

Но тя е само медицински техник, напомни си той. Едно ниво под истинските лекари. Докато той самият е дипломиран главен пилот... Притежава пълен комплект неврологични имплантации, преминал е курс по самостоятелно биологично хранене. Разполага с всички сертификати и лицензи, които за съжаление получи малко след приключването на 120-дневната война... Това наименование е доста

приблизително, тъй като всички знаят, че от момента, в който флагманският кораб на бараярската флота изстреля първия си залп към Ескобар, до момента, в който последните оцелели кораби на тази флота панически се натикаха в дупката за топлинен скок, бяха изминали точно 118 дни и няколко часа...

– Ще останете ли за наблюдение? – попита на глас той.

– Още не – поклати глава жената. – Този район беше преровен основно в продължение на няколко седмици. Не очаквам да открием нещо, преди да направим четири обиколки, макар че все пак трябва да внимаваме... Ще довърша оборудването на кабинета, после мисля да подремна... – Замълча, след което извинително подхвърли: – През последните няколко месеца имахме страшно много работа, а персоналът не достига... Моля ви да позвъните в момента, в който забележите нещо съмнително. Предпочитам сама да управлявам изкуствената ръка...

– Нямам нищо против – кимна Ферел и се завъртя заедно със стола към командния панел. – Каква е минималната маса, която бихте желали да изследвате лично? Може би четиридесет килограма, а?

– Не. Стандартът, който предпочитам, е един килограм.

– Моля? – извъртя се отново той. – Шегувате ли се?

– Да се шегувам ли? – учудено го изгледа тя, после изведнъж разбра. – О, извинявам се... Вие просто работите с общоприетите стандарти... Забравих да ви кажа, че съм специалист по идентификация на малки обекти. Често ми се налага да обработвам обекти с далеч по-малко тегло от един килограм, но в случая ще се задоволя с тази граница. Иначе цялото ви време ще отиде да проверявате разни микрометеори и други подобни космически боклуци... Един килограм е добре...

– Уф!

Ферел поклати глава, но покорно начука данните за идентифициране на обекти с минимално тегло един килограм, после ги вкара в компютъра, който управляваше сензорите на апаратурата за автоматично изследване на околното пространство.

Жената одобрително кимна и напусна тясната като килер командна кабина. Старият куриерски кораб беше наскоро изваден от орбитата, предназначена за бракувани космически апарати. Оборудваха го набързо и го предадоха в разпореждане на офицери от среден ранг, заети с прочистване на околопланетното пространство след войната. Висшите офицери вече бяха установили монопол над новите кораби – слаба утеха за випуска на Ферел, който така и не успя да вземе участие в истинските сражения. Сега трябваше да се задоволят със спомагателни операции –

нещо, което Ферел вътрешно сравняваше с дейността на санитарните части, за да не прибегне до по-обидни сравнения...

Хвърли един последен поглед към оголения скелет на главния екран, главата му мрачно се поклати. После издаде лека въздишка на удоволствие и намести шлемофона си така, че да влезе в контакт със сребристите кръгчета по слепоочията му. Затвори очи и потъна в управлението на собствения си кораб.

Космосът го обгърна отвсякъде, безбрежен като океан. Той се превърна в кораб, едновременно с това в риба и тритон... Престана да диша, светът се разтвори около него.

Тук няма болка, няма страдания... Сам в безбрежния космос.

Двигателите на кораба изригнаха огнени пламъци, които сякаш изскочиха направо от върховете на пръстите му. Корабът покорно зае кръгова орбита и претърсването започна.

– Медицински техник Бони? – попита той, след като набра номера на кабината ѝ. – Мисля, че открих нещо за вас...

Тя разтърка очи и недоумяващо се втренчи в екрана.

– Толкова скоро? Но колко е часът?... О, изглежда съм била поморена, отколкото си представях... Идвам веднага, пилот.

Ферел зададе на компютъра програмата за автоматична изометрия и се протегна. Дежурството му беше продължително, скучно и монотонно. Беше започнал да огладнява, но това, което се появи на екрана, бързо го накара да изгуби апетит.

Бони се появи само след минута и безшумно зае свободното кресло до него.

– Имате право, пилот – промърмори тя, включи апаратурата за външно изследване и разкърши пръсти. Операцията по управлението на изкуствената ръка, снабдена с лазерни лъчи, изискваше изключителна деликатност.

– Нямахте как да сбъркам – кимна Ферел, облегна се в креслото и се приготви да наблюдава действията ѝ. – Защо пипате толкова леко? – попита той, забелязал как жената преминава на най-ниска тяга.

– Преди всичко, защото са замръзнали – отговори тя, без да отделя очи от показанията на екрана. – И са изключително крехки... Подходим ли грубо, лесно ще ги натрошим като бучици лед... Но първо трябва да прекратим въртеливото движение – добави повече на себе си тя. – Така вече е по-добре... Мисля, че бързото въртене не им е много приятно...

Той отмести поглед от предмета върху екрана и учудено я погледна:

– Но те са МЪРТВИ, госпожо!

На лицето ѝ се появи лека усмивка, очите ѝ не изпусаха подутия труп с разкривени крайници, който бавно се насочваше към товарния отсек.

– Вината не е тяхна, нали? – каза Бони и посочи екрана: – От нашите е... Личи си по униформата.

– Уф!

Върху лицето на Ферел се изписа притеснение и той направи опит да го прикрие с пресилен смях.

– Това май ви харесва, а?

– Да ми харесва ли? Не... Но вече девет години работя в Отдела за идентификация и мога да кажа, че работата в условия на вакуум е за предпочитане... Съвсем различна от онази, която сме принудени да вършим на някоя планета...

– Какво ѝ е толкова за предпочитане? – учуди се Ферел. – Та тези трупове са напълно обезобразени от декомпресията!

– Така е, но поне не са разложени...

Той напълни дробовите си с въздух и бавно го изпусна.

– Разбирам... Предполагам, че след малко ще бъдете доста... хм... напрегнати... Вярно ли е, че вашите хора им викат „трупове-ледници“?

– Някои наистина го правят – кимна тя. – Но аз не съм от тях...

Маневрите по вкарването на разкривения труп в товарния отсек скоро приключиха, люкът автоматично се затвори.

– Сега се налага да изчакаме няколко часа за размразяване – обясни тя. – След което ще е готов за работа...

– А вие как ги наричате? – любопитно я изгледа Феел.

– Хора.

Усмихна се на озадаченото му изражение и бавно излезе. Насочи се към помещението в съседство на товарния отсек, което беше пригодено за морга.

При поредната почивка любопитството му надделя и той се насочи надолу. Надникна през вратата на кабината и видя, че масата за аутопсии е все още празна, а жената с червена униформа седи зад бюрото си.

– Здравейте...

Тя рязко вдигна глава, на лицето ѝ се появи усмивка:

– О, пилот! Заповядайте...

– Благодаря... – Поколеба се за миг, после добави: – Знаете ли, можем да престанем с тези официалности... Наричайте ме Фалко...

– Правилно – кимна тя. – Моето име е Терса...

– Така ли? Братовчедка ми се казва Терса...

– Това име се среща често – усмихна се жената. – В училище бяхме три Терси... – Стана и пристъпи към някакъв уред, прикрепен за вратата на товарния отсек. – Предполагам, че вече е готов да бъде изтеглен на брега... Образно казано, разбира се...

Ферел се размърда на стола и нерешително се покашля. Не знаеше дали да остане, или да се извини и да се оттегли.

– Доста гротескна форма на риболов – промърмори той. МАЙ Е ВРЕМЕ ДА СЕ ОТТЕГЛЯ...

Тя взе контролния панел на въздушния палет и влезе в товарния отсек. Оттам се разнесе някакво думкане, после фигурата ѝ отново се показа на вратата. След нея плуваше въздушният палет. Трупът бе облечен в тъмносинята униформа на офицер от пехотата, покрит от главата до петите с дебел пласт лед, който вече беше започнал да се топи. Ферел потръпна от отвращение.

КРАЙНО ВРЕМЕ Е ДА СЕ ИЗВИНЯ И ДА СЕ ОТТЕГЛЯ! Но вместо това се облегна на вратата и зачака.

Терса взе някакъв инструмент с размерите на молив, свърза го с натрупаните върху рафта компютри и го насочи към очите на трупа. От върха на молива блесна синкава светлина.

– Ретинална идентификация – поясни тя, после взе някакъв друг уред с размерите на бележник и го притисна към чудовищно подутите длани. – Пръстови отпечатащи... Винаги ги комбинирам, след което ги подлагам на сравнителен анализ. Понякога очите са напълно унищожени и могат да станат грешки... А това никак няма да е приятно за роднините на покойния, нали? – Премести поглед към показанията на екрана и започна да си тананика. След малко престана и вдигна глава: – Ето, всичко е наред... Лейтенант Марко Делео, двадесет и девет годишен... Добре дошъл, лейтенант, нека видим какво мога да направя за теб...

Опря някакъв инструмент до дрехите му и конците се разхлабиха. После се зае да го съблича.

– Често ли им говорите? – попита с одрезгавял глас Ферел.

– Винаги – отвърна тя. – Имам чувството, че така им отдавам някаква почит... Особено на фона на нещата, които съм принудена да върша с тях.

– Мисля, че това е непочтено – поклати глава Ферел.

– Непочтено ли?

– Имам предвид цялата тази акция по събиране на трупове – поясни той. – Губим време и пари, а на тях изобщо не им пука... Петдесет или

сто кила гниеща плът, нищо повече... Далеч по-хигиенично е да ги оставим в космоса...

Тя сви рамене и спокойно продължи да работи. Разгъна дрехите, обърна джобовите и започна да подрежда съдържанието им на масата.

– Обичам да преглеждам джобовите им – каза. – Това ме връща в годините на детството... Когато отивахме някъде на гости, аз винаги се отделях, уж до тоалетната, и започвах да надничам из стаите... Беше ми любопитно да видя какво има в тях, как са подредени. Особено много ме впечатляваха чистите и подредени стаи, може би защото никога не успях да въведа ред в своята... А когато се натъквах на бъркотия, ми ставаше още по-приятно, тъй като откривах сродни души... Вещите на хората са нещо като външна морфология на душата им. Като черупката на охлюва... От съдържанието на джобовите им си вадя заключение за характера, който са имали... Подредени ли са били или прахосници... Дисциплинирани или не... Да вземем, например, лейтенант Делео... Трябва да е бил изключително подреден и дисциплиниран офицер. Единствената непозволена вещ в джобовите му е този малък видеодиск от дома... Предполагам, че на него е записан образът на съпругата му. Мисля, че е бил приятен човек...

Отвори един пластмасов плик и започна да подрежда вещите в него.

– Няма ли да пуснете диска? – любопитно я изгледа Ферел.

– О, не. Това би било проява на нетактичност...

– Нещо не мога да ви разбера – язвително се усмихна той и хвърли многозначителен поглед към голото тяло на масата.

– Не се притеснявайте – спокойно отвърна тя и се зае с миенето на трупа. Ръцете ѝ постепенно се спускаха надолу, към областта на гениталиите. Когато докоснаха мръсотията под тях, предизвикана от неизбежното освобождаване на мехура, Ферел най-сетне не издържа и се махна.

Тази жена е побъркана, помисли си той. Питам се обаче, дали това е причината да избере подобна професия, или е последица от нея...

* * *

Изминаха цели двадесет и четири часа преди да хванат следващата си „риба“. Ферел се възползва от нощния си цикъл и потъна в дълбок сън. Присъни му се, че е на борда на океански траулер, а в мрежите му се мятат подути, мазно блестящи трупове. Събуди се потен, с ледени крака. С облекчение се върна в пилотската кабина, надяна шлемофона и се сля с кораба си. Този кораб беше най-доброто нещо в живота му –

чист, безупречен механизъм, безсмъртен като бог. И най-важното – лишен от пикочен мехур и сфинктерни мускули, които имат неприятната способност да се разпускат...

– Странна траектория – отбеляза той, когато медицинският техник се настани в съседното кресло.

– Така е – отвърна Бони, вгледа се в екрана и добави: – Може би, защото е бараярец... Захвърлен на цяла вечност от родния си дом.

– Защо тогава не го откачите?

– Не мога. Имаме списък с особените белези на всичките им хора, които се водят изчезнали. Това е част от примирието, също като размяната на военнопленници...

– Мисля, че не им дължим нищо, особено ако вземем предвид начина, по който са се отнасяли към пленените ни сънародници...

Бони само сви рамене.

Бараярецът се оказа висок широкоплещест офицер с командорски нашивки на петлиците. Медицинският техник обработи трупа му със същите грижи, с които бе дарила и лейтенант Делео. Употребил доста усилия, докато изправи сгърчените му крайници, особено много се измъчи с масажа на посивялото му лице. Ферел наблюдаваше действията на ръцете ѝ с нарастващо отвращение.

– Бих искала устните му да не са толкова зловещо разтеглени – поясни тя, без да прекъсва работата си. – Иначе вечно ще изглежда като озъбен пес... Би било жалко, защото приживе положително е бил красив мъж.

Сред личните вещи на бараяреца се открояваше малка кутийка със секретна ключалка, която съдържаше нещо като стъклено мехурче, запълнено с прозрачна течност. Вътрешността на златното капаче беше гъсто изписана с бараярски букви.

– Какво е това? – любопитно попита Ферел.

– Вероятно нещо като талисман или спомен... – промълви замислено Бони, докато пръстите ѝ бавно въртяха кутийката под светлината на лампата. – През последните три месеца научих много нови неща за бараярците... Ако обърнеш десет от тях с главата надолу, от тях ще изпаднат поне девет амулета, талисмана или медальона. При висшите им офицери тази цифра може да бъде дори по-висока...

– Глупави предразсъдъци!

– Не съм сигурна дали става въпрос за предразсъдъци, или просто за обичай... Веднъж оказахме първа помощ на един ранен военнопленник... Той твърдеше, че това е обичай. Войниците получават подобни

неща като подарък и ги пазят, макар че почти никой не вярва в чудодейната им сила... Същият този пленник обаче започна да се бие с нас, когато се захвеме да го събличаме за операцията. Наложих да го държим трима едновременно, докато го хване упойката... Доста добро постижение за човек, на когото и двата крака бяха току-що откъснати... Плачеше и се бореше... Разбира се, за това допринасяше и шоковото му състояние.

Ферел хвана късата верижка на кутийката и леко я разлюля. Любопитството му беше възбудено.

– Нещо като светена вода, а? – попита той.

– Може би. Често се натъкваме на подобни амулети. Наричат ги „майчина сълза“... Дайте да погледна надписа, може би ще успее да го разгадае... Да, ето тук пише „мичман“ и има някаква дата. Вероятно датата на произвеждането му...

– Но това не са сълзите на майка му, нали?

– Напротив. Именно заради това вярват във вълшебната сила на подобни амулети...

– В случая обаче вълшебството не му е помогнало...

– Е, да...

Ироничната усмивка на Ферел бавно изчезна.

– Мразя ги тези типове! – промърмори той. – Но ми е мъчно за майката на тоя...

Бони отвори медальончето, което беше окачено на верижката, заедно с амулета. Вътре имаше малък кичур коса.

– Излишно е – обяви тя, след като с мъка разчете надписа под капачето. – Тя се оказа една щастлива жена...

– Как така? – погледна я с недоумение Ферел.

– Умряла е преди три години, този кичур е отрязан преди да я погребат.

– И той ли носи късмет?

– Не, едва ли... По-скоро е спомен, при това един от приятните... Веднъж обаче попаднах на нещо наистина ужасно. Беше скрито в кожата на торбичка, окачена на шията на жертвата... Вътре имаше десетсантиметрово скелетче, увито в пръст и сухи листа. Отначало го помислих за жабешко, но когато го поставих под микроскопа, установих, че принадлежи на човешки зародиш. Странно, много странно... Заприлича ми на черна магия... Едва ли шията на един корабен инженер е най-подходящото място за подобен амулет...

– Изглежда никой от тях не действа – поклати глава Ферел.

– Ако действаша, едва ли АЗ щях да ги видя – усмихна се Бони.

Продължи с обработката на трупа. Свали униформата му и я почисти, после го преоблече и го тикна обратно в хладилната камера.

– Бараярците са шури по войната и военните атрибути – поясни тя. – Затова запазвам униформите им и след съответното почистване, отново ги обличам в тях. Така имам чувството, че ги правя по-спокойни...

– Аз пък продължавам да мисля, че трябва да го изхвърлим, заедно с останалия боклук! – намръщи се Ферел.

– Не е така – поклати глава жената. – Помислете си само колко труд е бил положен за него: девет месеца бременност, раждане, после две години в пелени... И това е само началото. Десетки хиляди закуски и вечери, хиляди приказки на заспиване, дълги години в училище... Десетки специално подготвени преподаватели, да не говорим за военната академия. Куп хора са участвали в изграждането на този човек... – Протегна ръка и приглади косата на трупа. – А тази глава е съдържала една своя вселена... – Хвърли бърз поглед към монитора и добави: – Имал е доста висок чин за възрастта си... Командор Аристид Воркалонер, тридесет и две годишен... Име на бараярски благородник... Издава го това „Вор“ отпред... Истински представител на висшата класа в Бараяр.

– Класа на самоубийци! – промълви с отвращение Ферел. – Дори на нещо по-лошо... – По неизвестни причини гневът беше започнал да го напуска.

– Е, вече се е присъединил към истинската демокрация – сви рамене Бони. – А джобовете му са безупречни...

* * *

Изминаха три пълни денонощия без да се случи нищо особено. Апаратурата ловеше единствено дребни космически отломки и Ферел сериозно започна да се надява, че бараярският благородник ще се окаже последния улов по време на дежурството им. Краят му вече се виждаше, най-накрая ще се наспи както трябва... После обаче дойде молбата на Бони.

– Фалко, много ще съм ти благодарна, ако направим още няколко допълнителни кръга – каза тя. – Летим по приблизителна траектория, в точно изпълнение на заповедта. Но понякога става така, че при избухването на улучения кораб телата получават далеч по-голямо ускорение и могат да се озоват извън предварително изчислените параметри...

Ферел не беше очарован. Но след това си представи удоволствието от още един ден свободен пилотаж и изкушението надделя.

Разсъжденията на Бони се оказаха правилни – само половин ден по-късно върху екраните на мониторите изплува поредната тъжна картина.

– О! – възкликна Ферел, след като фокусира външните камери. Трупът в космоса се оказа на жена. Бони го привлече в товарния отсек с безкрайно внимание. Този път Ферел нямаше никакво желание да присъства на огледа, но медицинската сътрудничка вече беше свикнала с него.

– Аз... Аз не искам да гледам обезобразеното тяло на жена... – направи опит да се измъкне той.

– Твоя воля – сви рамене Бони. – Но според мен, не е честно да отхвърляш една личност, само защото е мъртва... Не би имал нищо против тялото ѝ, ако беше жива, нали?

Той не можа да сдържи усмивката си:

– Равни права и за мъртвите, значи...

– Защо не? – погледна го сериозно тя. – Част от най-добрите ми приятели са трупове!...

Той само изсумтя, а Терса колебливо добави:

– Специално в този случай бих се радвала на компанията ти...

Слязоха в кабината и медицинският техник се залови за работа. Положи останките на жената върху масата, съблече я, изми я и направи всичко възможно да изпълне вкочанените крайници. Накрая се наведе и целуна посинелите устни.

– О, Господи! – извика Ферел, обзет от отвращение. – Вие НАИСТИНА сте луда! Проклетата любителка на трупове, при това ЛЕСБИЙКА! – Скочи на крака и решително тръгна към вратата.

– На такава ли приличам? – попита тя. Гласът ѝ беше тих и абсолютно спокоен. Това го накара да се закове на прага и да извие глава. Погледът ѝ беше спокоен и нежен, почти като този, с който наблюдаваше своите трупове. – В какъв странен свят живееш, Господи... Кой знае какви мисли ти минават през главата...

Отвори някакъв куфар, отвори извади красива рокля, фино бельо и чифт бели, богато бродирани чехли. Това е сватбена рокля, съобрази Ферел. Тази жена наистина е психопат!

Бони облече трупа, нагласи черните къдрици около лицето и едва тогава дръпна ципа на хладилния чувал.

– Мисля да я сложа до онзи висок и красив бараярец – обяви тя. – Ако се бяха срещнали на друго място и в друго време, те двамата положително щяха да се харесат... Докато лейтенант Делео все пак е бил женен...

Зае се да надписва етикета, едновременно с това в главата на Ферел започна да се оформя едно ужасно подозрение. С усилие на волята той преодоля объркването си и пристъпи напред. Нещата изведнъж дойдоха на мястото си.

НА ТОЗИ ТРУП ТЯ НЕ НАПРАВИ НИКАКВИ ПРОВЕРКИ ЗА САМОЛИЧНОСТ!

Вън, през тази врата ей там! – заповяда си той. Ето какво трябва да направиш, при това веднага! Но краката му тръгнаха в обратна посока и се спряха на метър от трупа. Очите му се сведоха към табелката.

МИЧМАН СИЛВИЯ БОНИ, ВЪЗРАСТ: ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ.

Неговата възраст!...

Тялото му се разтърси от неудържими тръпки. Господи, в тази стая **НАИСТИНА** е студено! Терса Бони затвори куфара и отиде да докара въздушния палет.

– **ДЪЩЕРЯ ТИ?!** – прошепна дрезгаво Ферел и това беше всичко, което успя да излети от скованите му устни.

Тя мълчаливо кимна.

– Какво ужасно... ужасно съвпадение!...

– Не е съвпадение – поклати глава жената. – Нарочно помолих да ме изпратят в този сектор...

– О... – Той преглътна и се обърна да си върви, после рязко извърна пламналото си лице към нея: – Извинявай за това, което казах преди малко...

– Няма нищо.

На лицето ѝ отново се появи тъжната и замислена усмивка.

До края на деня не откриха нищо, с изключение на дребни отломки. Постигнаха негласно споразумение да направят още един кръг по леко спираловидна орбита, просто за да са сигурни, че няма да пропуснат и последната траектория. Тук откриха още един труп, далеч по-отвратителен от предишните. В корема му зееше огромна рана, червата висяха навън, замръзнали като храст с гротескна форма.

Помощницата на смъртта свърши работата си без дори да сбърчи нос. Когато остана единствено измиването – най-простата от всички процедури, Ферел внезапно пристъпи напред и каза:

– Може ли да ти помогна?

– Разбира се – кимна Бони и отстъпи крачка назад. – Последната почит не намалява, когато се споделя и от други...

И той се зае за работа. Действаше бавно и внимателно като стажант-светец, заел се да мие първия си прокажен...

– Не се страхувай – обади се тя. – Мъртвите не могат да ти причинят болка. В лицата им човек може да види единствено собствената си смърт... От личен опит научих, че това е нещо, което всеки може да понесе...

Така е, съгласи се безгласно той. Защото върху тези лица е изписана само външната, физическата болка... А онази, другата – голямата и истинската, е останала запечатана дълбоко в душите им...

КРАЙ

© 1986 Лоис Макмастер Бюджолд
© 1996 Николай Василев, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Shards of Honor, 1986

Сканиране и разпознаване: Мандор, октомври 2000

Източник: <http://sfbg.us>

ЗА ЧЕСТТА НА ВОП. 1997. Изд. Бард, София. Биб. Избрана световна фантастика,
No.38. Роман. Превод: [от англ.] Николай ВАСИЛЕВ [Shards of Honor, by Lois
McMaster BUJOLD]. Формат: 20 см. Страници: 256. Цена: 2600.00 лв. ISBN: 1507.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1303>]